

Valtiattaren tissit
Seksinovelleja

Tuomas Korppi

17. toukokuuta 2019

Sisältö

I	Sekalaisia tarinoita	3
	Ei mikään hukkaostos	4
	Siittäjä	10
	Vaimo	15
	Janet	20
	Seksilelu	25
	Miessyndrooma	28
	Aseksuaali	32
	Merja	34
	Ylipapitar	38
	Valtiattaren tissit	42
	Reikä	46
	Portviinin jäljet	50
	Normien mukaan	53
	Alienseksiä	56
	Matematiikanlaitoksella	62
	Heimon vieraana	66
	Saunassa	69
	Äiti, huora, Madonna	74
	Ummessa	76
	Kuoleman enkeli	79
	Huijari	83
	Rasistin kanssa sängyssä	89
	Häpeä	92

Kamaripalvelija	95
Ahdistelija	99
Kielletty	103
Konsultti	108
Seksimagiaa	114
Tunnustus	119
Tissitön	125
Panta	130
Käteenvedon SM	134
Noidan apulainen	138
Jos succubus...	141
Toyboy	144
Ranskalainen rakastaja	148
Pimperopossa	151
Virkamies	153
Kuuma sinkku	157
Katkarapunzel	159
Vitusta väki tulevi	162
Räsypokkaa	167
Seksuaalikielteenen	172

II Ja he panivat onnellisina elämänsä loppuun asti 175

Pohjoisen jylhillä korpimailla	176
Keskeytettyjen yhdyntöjen kirja	197
Malwaria teeskentelee orgasmin	212
Malwaria puumana	220
Malwaria muinaisessa Egyptissä	229
Haltianuorukainen ja kääpiömies	235
Kehwel saa munaa	242
Tiedehaltianeidon yksinäinen ilta	247

Osa I

Sekalaisia tarinoita

Ei mikään hukkaostos

Palatessani kotiin torilta kuuntelemasta filosofin esitelmää päätin kerran kiertää ulkomaalaiskorttelin kautta. Ulkomaalaiskortteli ei periaatteessa sovi kaltaiselleni kunnialliselle käsityöläiselle, mutta kaipasin hiukan vaihtelua rutiineihini.

Ulkomaalaiskorttelissa nenääni pisti heti eksoottisten mausteiden tuoksu. Kujien vierustat olivat täynnä myyntikojuja, joissa myytiin vieraiden maiden herkkuja, rihkamaa, silkkikankaita ja kultakoristeita. Talojen seinustalla oli häkkejä, joissa oli vieraiden maiden eläimiä, osa kaksipäisiä, osa kuusijalkaisia ja osa aivan karvattomia. Eräässäkin häkissä oli metrin mittaisia tuhatjalkaisia, ja sen vieressä rouvashenkilö pilkkoi yhtä niiden lajitoveria pannulle.

Kuljettuani jonkun matkaa silkkiturbaanipäinen mies puhutteli minua: ”Osta tästä orjatar. Vain viisikymmentä taaleria.” Miehen vieressä oli lyhyt, tummatukkainen nainen, jolla oli yllään harmaa, karkeatekoinen tunika. Naisen eksoottiset kasvopiirteet kiinnittivät heti huomioni.

Vaimoni oli kuollut viisi vuotta aiemmin maksamätään, ja olin tuolloin vannonut itselleni, etten enää koskaan rakastuisi. Oli ollut liian raskasta katsoa rakkaan riutuvan vierellä voimatta itse tehdä mitään ja lopulta kuolevan. Kaipasin kuitenkin aika-ajoin hellyyttä, joten orjatar vuoteenlämmittäjänä ei tuntunut yhtään hullummalta idealta. Orjattareen ei kiintyisi samalla tavoin kuin omasta sosiaali- luokasta lähtöisin olevaan naiseen.

Katsastin naista. Nainen oli suhteellisen sirorakenteinen, mutta

ei siitä huolimatta vailla muotoja. Iältään nainen oli ehkä kahdenkymmenenviiden. Viisikymmentä taaleria oli hyvin vähän nuoresta, viehättävästä naisesta. Normaalisti tämän tason orjattaret maksoivat kolmesta sadasta taalerista ylöspäin.

Naisella oli tummat silmät, ja niissä paloi ylenkatse meitä vapaiden miesten luokkaan kuuluvia kohtaan. Se oli harvinaista. Yleensä vasta orjiksi joutuneiden silmissä näkyy pelko, ja kauemmin orjina olleiden silmistä on oma tahto jo ehditty piestä pois.

Pyysin kauppiasta riisumaan orjan. Tämä tiuskaisi jotain orjattarelle, ja orjatar riisuutui, ripeästi joskin vastahakoisen tuntuisesti. Katsoin naisen kehoa. Iho oli vailla arpia. Edellinen omistaja oli pitänyt orjaa niin hyvin, että mahdolliset pieksämiset eivät olleet pilanneet työn kauneutta. Katsastin orjattaren jalkapohjat. Nekin olivat arvettomat. Jotkut piiskaavat orjattaria jalkapohjiin, jotta muu keho säilyisi merkitsemättömänä.

Hurmaannuin naisen eksoottisista piirteistä. Enempiä kyselämättä tein kaupat, enkä edes vaivautunut tinkimään hinnasta.

Kun kuljin ostokseni kanssa ulkomaalaiskorttelin halki, eräs silkkiturbaanipäisten miesten joukko huusi minulle jotain vieraalla kielellä. Kun kysyin omalla kielelläni, mitä he sanoivat, he huusivat minulle, että onnettomuus on kohdannut minua: ”Olet mennyt ostamaan Tikyanan. Viimeiset kymmenen vuotta hän on kiertänyt omistajalta omistajalle, ja hän on tuottanut onnettomuutta heistä jokaiselle. Hänellä on noitavoimia.”

En kuitenkaan ottanut varoitusta vakavasti. Ulkomaalaisilla on taipumusta taikauskoiuuteen.

Loppupäivä kuluikin verstaassani kisällejä neuvoessa, ja Tikyanan olin jättänyt asunnolleni. Kaupungissani suhtaudutaan karanneisiin orjiin hyvin ankarasti, ja kun olin vaihtanut työn kanssa pari sanaa, hän tuntui olevan siitä jo valmiiksi tietoinen, joten en vaivautunut kahlehtimaan häntä.

Kun palasin verstaalta sen vieressä sijaitsevaan asuntooni, käskin Ti-

kyanaa laittamaan voileipiä minulle iltapalaksi. Sanomatta mitään tyttö meni ruokakaapille ja täytti käskyni tunnollisesti. Kun seurasin hänen työskentelyään keittiössä, hän vaikutti tottuneelta tämänkaltaisiin tehtäviin. Hyvä. Hän siis hyväksyi orjan osansa, eikä minun tarvitsisi kurittaa häntä yhteistyöhön.

Syötyäni näytin Tikyanalle edesmenneen vaimoni huoneen. Olin säilyttänyt sen koskemattomana, ja siellä olivat vaimon vaatteet, korut ja meikit. Tikyana oli samaa kokoa kuin vaimoni, joten tämän vaatteet sopisivat Tikyanalle. Käskin Tikyanaa kaunistautumaan niin, että hän miellyttäisi silmääni.

Puolen tunnin päästä Tikyana tuli huoneesta kasvot maalaamattomina ja yllään sama harmaa tunika, joka oli ollut hänellä koko ajan. Hän oli laittanut vasempaan ranteeseensa yhden vaatimattoman hopeisen rannerenkaan. ”Nyt olen kaunistautunut”, hän sanoi. Olin yllättynyt muutoksesta. Keittiötyöt olivat sujuneet mallikkaasti, mutta nyt hän oli uhmakas. Asialle pitäisi tehdä jotain.

Viittasin Tikyanan makuuhuoneeseen ja käskin hänet riisuutumaan. Hän riisuutui ja sen jälkeen asettui käskystäni selälleen sängylle. Riisuuduin itsekin, ja nuoren naisen seura oli jo saanut miehuuteni heräämään loistonsa. Levitin Tikyanan jalat, ja samalla hän mutisi joitain sanoja omalla kielellään. Erektioni laskeutui silmänräpäyksessä. Paitsi, että erektioni laskeutui, koko penikseni vetäytyi kasaan. Olette ehkä huomanneet, millaiseksi penis menee, jos viettää aikaa kylpylän kylmävesialtaassa. Nyt minulle kävi samoin.

Nyt ymmärsin, miksi orjatar oli ollut niin halpa. Hän sai taikavoimillaan omistajansa menettämään erektionensa.

Kohotin käteni löydäkseni Tikyanaa, kunnes näin hänen uhmakkaat silmänsä. Edelliset omistajat olivat varmasti jo kokeilleet tätä strategiaa, eikä se ollut saanut uhmaa häviämään. Pitäisi siis keksiä jotain ovelampaa.

Telkesin Tikyanan yöksi varastoon, ja minulla oli jo suunnitelma seuraavaksi päiväksi.

Seuraavan päivän aamuna jätin Tikyanan tyhjentämään huusia

(siinä oli hänelle sopiva rangaistus. Hän olisi voinut valita helpon ja vaivattoman vuoteenlämmittäjän toimen, mutta koska se ei kelvannut, luokoon sitten paskaa) ja menin tutun kättilön luokse. Kättilöllä huhuttiin olevan taikavoimia, ja siksi hänellä oli ollut vaikeuksia saada lupa muuttaa lähelle hienostokortteleita. Minun lausuntoni hänen kunniallisuudestaan oli auttanut asiaa, joten hän oli minulle palveluksen velkaa.

Astuin kättilön synkkään asuntoon. Sitä hallitsi keskeisellä paikalla sijaitseva valtava valurautapata, ja hyllyt olivat täynnä pulloja ja purkkeja, joiden etiketteihin oltiin kirjoitettu jotain koristeellisella käsialalla. Kerroin kättilölle orjattarestani, joka saa erektion katoamaan, ja hän sanoi, että hänellä olisi parannus erektio-ongelmaan: ”Mutta sen seurauksena sinulla on jatkuva erektio ja panetus koko seuraavan viikon. Sängyssä huomaat ehkä myös muita muutoksia.”

Olin valmis kokeilemaan parannusmenetelmää. Kättilö otti pullon hyllyltään ja käski minua juomaan sen sisällön. Noudatin käskyä, ja juoma alkoi vaikuttaa välittömästi. Tunsin housuissani tykyttävän erektion.

Kättilö antoi minulle vielä amuletin: ”Laita tämä sen heitukan kaulaan niin hän ei tule raskaaksi. Niin hänestä on sinulle iloa pidempään.”

Vaikka erektioni vaati toimintaa, kävin vielä ostamassa lukittuvan, teräksisen kaulapannan. Jos laittaisin amuletin tavallisessa ketjussa Tikyanan kaulaan, hän ei välttämättä pitäisi sitä, mutta jos amuletin laittaisi kaulapantaan ja sen lukitsisi kaulan ympäri, hän ei saisi sitä pois omin avuin.

Tehtyäni ostoksen kiiruhdin kotiin, sillä paine housuissani alkoi käydä sietämättömäksi.

Kotona Tikyana oli luonut lantaa käskyni mukaan. Tartuin häntä käsivarresta ja kiskoin hänet makuuhuoneeseen. Paskan haju oli tarttunut häneen, mutta armottoman panetuksen kourissa en välittänyt siitä. Ensi töikseni lukitsin amuletin hänen kaulaansa. Hän ei vastustellut.

Sitten käskin Tikyanaa riisuutumaan ja asettumaan selälleen sängylle. Tikyana totteli, ja riisuuduin itsekin. Kun katsoin penistäni, havaitsin, että se oli paisunut kooltaan kaksinkertaiseksi tavalliseen erektioon verrattuna. Taikajuoma oli todella tehokasta.

Kun olin työntymässä Tikyanan sisään, hän lausui taas taikasanansa. Tällä kertaa niillä ei ollut vaikutusta, ja kun jatkoin työntymistä, Tikyana huusi sanat lujaa. Kun hän huomasi vaikuttamattomuuden toistamiseen, Tikyanan katse muuttui. Nyt se oli täynnä pelkoa.

Tikyana oli tiukka, tiukempi kuin kukaan ennen kokeilemani nainen. Minun penikseni oli tavallisestikin kookas, ja nyt se oli paisunut epäinhilillisiin mittoihin. Kun työnnyin hänen sisäänsä, en voinut välttää ajatusta, että tämän on oltava hänelle äärimmäisen kivuliasta. Huomasin työntyessäni myös ylimääräisen esteen. Tikyanan immenkalvo oli vielä tallella. Kymmenen vuoden orjuutensa aikana hän oli kyennyt taikavoimin torjumaan isäntiensä lähentelyt, mutta tänään asiaan oli tullut muutos.

Aloin työntelemään edestakaisin. Tikyana makasi kuin lahna, mutta vähitellen hän kuitenkin kostui. Ei siis aivan ilman mielenkiintoa. Lisäsin vauhtia, ja Tikyana alkoi voihkia, nautinnosta vai kivusta, en tiedä. Kumpikin vaihtoehto sopi minulle. Jos kyse oli nautinnosta, hän olisi vastaisuudessa myötämielisempi vuoteenlämmittäjän tointaan kohtaan. Jos taas kyse oli kivusta, se olisi ansaittu rangaistus edellisiltäisestä tempusta.

Työnnellessäni kiveksiäni alkoi kihelmöidä, ja paine niissä lisääntyi ja lisääntyi. Lopulta laukesin. Kullini sykki varmaan viiden minuutin ajan ja melliä tulvi koko tuon ajan. Taikajuoma vaikutti tähänkin. Yhtään liioittelematta voin sanoa, että kovin montaa tällaista lastia ei oltaisi tarvittu olutkolpakon täyttämiseen.

Aktin jälkeen lähetin Tikyanan kylpyyn ja kutsuin taloudenhoitajan vaihtamaan spermasta ja verestä lainehtivat lakanat. Menin pikaisesti pajaan antamaan ohjeita kisälleille, ja nopeasti palasin takaisin taloon. Aloin olla valmis seuraavaan aktiin, kunhan olisin antanut Tikyanelle pari kymmentä minuuttia kylpemiseen.

Tätä jatkui viikon ajan. Mieleni teki seksiä koko ajan, ja Tikyanan pillu, perse ja suu olivat koko ajan kovilla. Kaluni ja lastini olivat koko ajan jättiläismäisiä. Viiden päivän päästä oloni alkoi vähitellen tasaantua. Seitsemän päivän päästä juoman vaikutukset olivat lakanneet, ja erektioni ja libidoni olivat normaaleja.

Koettelemus kuitenkin antoi Tikyanalle opetuksen. Tämän jälkeen hän suostui kiltisti vuoteenlämmittäjän toimeensa, eikä enää yrittänyt taikavoimin vaikuttaa erektiooni. Hän oli luultavasti todennut tehtävänsä helpommaksi suorittaa, kun en paisuta penistäni ja libidoani yliluonnollisin menetelmin.

Siittäjä

Seisoimme rivissä koulumme juhlasalissa. Oli sen vuoden viimeinen päivä, jona täytimme kahdeksantoista vuotta. Saliin oli saapunut pomoja hakemaan meidät tuleviin työpaikkoihimme. Koulumme johtajatar kutsui pomon kerrallaan näyttämölle, ja pomo sanoi niiden poikien nimet, jotka hän otti, sekä sen, mihin ammattiin he olivat menossa. Kuten kaikki miehet yhteiskunnassamme, toverini joutuivat yksi kerrallaan erilaisiin ruumiillisiin töihin, jotka eivät kysyneet koulutusta. Johtotehtävät ja taitoa vaativat tehtävät kuuluivat naisille.

Johtaja sanoi: ”Toivottakaamme tervetulleeksi Lumi Hokkanen.”

Lavalle astui tukevahko, viisissäkymmenissä oleva nainen, jolla oli valtavat rinnat. Periaatteessa poikien ja miesten oli kiellettyä katsella naisten rintoja, mutta kyllä ne näki vilaukselta, vaikka kuinka yritti pitää katseen kasvoissa. Jokin isoissa rinnoissa kiehtoi minua, ja jos asuntolamme makuusalissa vaihdettuihin kuiskauksiin oli luottaminen, sama mieltymys tuntui olevan kaikilla tovereillani. ”Miltähän tuntuisi, jos pomona olisi isorintainen nainen?” ajattelin. Mieleeni heräsi toive, että ehkä tuo nainen kutsuisi minut.

Nainen sanoi: ”Timo Kauppi, astu vain rohkeasti esiin. Sinusta tulee siittäjä.”

Toden totta! Hän sanoi nimeni. Siittämisestä kukaan meistä ei tiennyt juuri mitään. Tiesimme vain, että siittäjä antaa perintötekijänsä tulevalle sukupolvelle, joten tehtävään valitaan ne, joilla on parhaat perintötekijät. Joskus muinoin, kun miehet olivat

alistaneet naisia, siittämisestä miesten saama nautinto oli ollut keskeinen alistamisväline, mutta naisten omaksuttua luonnollisen valta-asemansa valvottiin tiukasti, ettei toimitukseen liittynyt pienintäkään nautinnonpoikasta. Sen enempiä meille ei ollut kerrottu.

Astuimme rouva Hokkanen kanssa yleelliseen asuntoon.

”Minä asun täällä, ja niin sinäkin nyt”, Hokkanen sanoi, ”olen perinyt sen verran omaisuutta, että minun ei tarvitsisi tehdä työtä, mutta ajattelin harrastuksen vuoksi pitää yhtä siittäjää. Homman toimii niin, että tänne tulee leidejä ja sinä siität heille lapsia. Älä huolehdi, jos et tiedä vielä, kuinka se tapahtuu. Asia neuvotaan sinulle askel kerrallaan.”

Rouva Hokkanen johdatti minut asunnon läpi takahuoneeseen ja sanoi: ”Tämä on sinun huoneesi. Vietät täällä siittämisten väliajat.” Huoneessa oli sänky ja näyttö, johon oli yhdistetty elokuva-laite. Hylly oli täynnänsä seikkailuelokuvia, joissa sankarittaret tekivät urotekoja ja siinä sivussa pelastivat miehen tai kaksi pulasta. Huoneessa oli myös kuntoiluvälineitä.

”Teillä oli varmaan koulussa kunto-ohjelma?” Hokkanen kysyi.

”Kyllä”, vastasin.

”Tunti päivässä?” Hokkanen kysyi.

”Kyllä”, vastasin.

”Se tuplataan nyt.”, Hokkanen sanoi, ”siittäminen on leidin kannalta mukavampaa, jos siittäjä on timmissä kunnossa, ja minunkin on mukavampi katsella treenattua kroppaa. Tuplaat vain kaikki toistojen määrät, ja jos niihin ei mene kahta tuntia, teet loppuajan liikkeitä oman valintasi mukaan. Näetkö tuon peilin?”

”Kyllä”, vastasin.

”Toiselta puolelta se on ikkuna”, Hokkanen valisti, ”ja siellä on minun osani asunnosta. Teet joka päivä kuntoiluliikkeet kello 13-15 ja minä saatan olla toisella puolella katsomassa. Jos havaitsen sinun pinnaavan, saat ruoskaa.”

”Tässä kaikki. Eunukkini tuo sinulle parin tunnin päästä iltapalaa”, Hokkanen sanoi.

Seuraavan päivän aamupäivällä Hokkanen saapui hakemaan minua: ”On aika valmistautua ensimmäiseen siirtämiseesi.”

Hokkanen vei minut suihkuun. Hän käski minun peseytyä huolellisesti käyttäen hajustettua saippuaa, koska sen jälkeen siirtäminen olisi leidin kannalta mukavampaa. Kun olin muutoin peseytynyt, Hokkanen avasi penissuojani lukon, otti penikseni esiin ja pesi sen.

Kuten kaikille pojille, minulle oltiin laitettu penissuoja seitsemänvuotiaana. Se oli ollut siitä lähin paikallaan lukuunottamatta viikottaista pesua, jonka koulun opettajattaret olivat suorittaneet. Nyt pesut ilmeisesti jäisivät Hokkasen kontolle. Miehillä ei ollut oikeutta päästä penissuojansa sisäpuolelle.

”Tämä saa olla vielä hetken paikoillaan”, Hokkanen sanoi pesun jälkeen ja laittoi penissuojan takaisin.

Siirryimme pieneen huoneeseen, jossa oli tuoli sekä käsi- ja jalkasiteillä varustettu sänky. Hokkasen käskystä siirryin sängylle selälleni, ja Hokkanen kiinnitti siteet. Jalkani menivät yhteen ja kädet pääni taakse. Hokkanen poisti penissuojani, ja makasin aivan alasti. Hokkanen otti kaapista injektioruiskun, työnsi neulan penikseni juureen ja ruiskutti.

”Tämä saa peniksesi paisumaan”, hän sanoi.

Tunsinkin välittömästi penikseni paisuvan, ja se jäi paisuneena sykkimään. Hokkanen koputti oveen, huikaten: ”Leidi, täällä ollaan valmiita.”

Siinä samassa huoneeseen astui hoikka, kolmekymppinen silmälasipäinen nainen, joka oli pukeutunut pelkästään ihonmyötäiseen poolopaitaan. Housuja hänellä ei ollut, ja siinä missä miehillä on penissuoja, leidillä oli pelkästään karvapehko.

Hokkanen siirtyi istumaan pääni vierellä olevalle tuolille ja tarttui hiuksistani tukevalla otteella. ”Näin pystyn ohjailemaan sinua”, hän sanoi.

Hokkasen tissit, joita peitti ainoastaan vihreä kauluspaita, olivat pääni yläpuolella, suoraan silmiäni edessä. Valtavien tissien näkeminen sai penikseni sykkimisen kiihtymään.

”Älä katso tissejäni”, Hokkanen kivahti ja nykäisi hiuksistani.

Nykyäminen sattui.

Siirsin katseni leidiin. Hän asettui lantioni kohdalle hajareisin ja alkoi laskeutumaan. Hänen karvapehkonsa kohtasi penikseni.

”Nyt hän työntää peniksesi sisäänsä”, Hokkanen sanoi.

Leidi istui päälleni, ja penikseni upposi johonkin pehmeään ja kosteaan. En voinut olla katsomatta leidin rintoja, jotka eivät olleet yhtä näyttäviä kuin Hokkasen, mutta niiden muodot erottuivat selvästi ihonmyötäisen paidan alta.

”Älä katso myöskään leidin tissejä”, Hokkanen kivahti ja nykäisi kovaa hiuksistani, ”ehkä on parempi, että käännät katseesi seinää kohti.”

Tein niin, ja leidi alkoi liikuttamaan rytmikkäästi lanteitaan niin, että penikseni liikkui hänen sisällään edestakaisin. Tunsin lämpimän aallon lyövän lävikseni, ja hengitykseni kiihtyi.

”Älä huohota”, Hokkanen sanoi ja veti hiuksistani, ”huuhotus on osoitus siitä, että nautit, ja nautinto on tässä hommassa kiellettyä.”

Yritin tasata hengitykseni, joskaan en ole varma, onnistuinko. Leidin lantion liike jatkui, ja penistäni alkoi kihelmöidä. Tunsin väistämätöntä tarvetta voihkaista ja kiemurrella, ja teinkin niin.

”Nuo ovat taas nautinnon merkkejä”, Hokkanen sanoi ankarasti, ”muista: Ei nautintoa. Hengitetään ihan rauhassa. Ulos, sisään, ulos, sisään.”

Hokkasen sanojen tahdissa aloin hengittää rauhallisesti. Kihelmöinti peniksessäni kiihtyi, ja minulla oli vaikeuksia olla osoittamatta nautintoa. Onnistuin kuitenkin siinä sen jälkeen, kun keksin mielessäni etäännyttää itseni peniksen tuntemuksista ja keskittyä hengittämiseen.

Jonkun aikaa jatkettiin näin. Minä makasin liikkumatta, leidi liikutti lanteitaan, ja Hokkanen hoki rauhallisella äänellä: ”Ulos, sisään, ulos, sisään. . .”

Kun näin oltiin jatkettu jonkun aikaa, minusta tuntui ikäänkuin minulle olisi yhtäkkiä tullut armoton kusihätä. Yritin pidätellä, mutta jouduin luovuttamaan, ja hetken päästä peniksestäni purkautui jotain nestettä.

”Et kai vain kussut leidin sisälle”, Hokkanen sanoi ankarasti.

En saanut sanaa suustani.

”Taisit sittenkin kusta, myönnä pois”, Hokkanen sanoi vielä ankarammin.

”Kyllä...” sain kakistettua, ja leidi alkoi nauramaan.

Hokkanen yhtyi nauruun.

Kun leidi ja Hokkanen olivat saaneet pokkansa palaamaan, Hokkanen sanoi minulle: ”Etkä kussut. Se mikä tuli ulos peniksestäsi olivat perintötekijäsi. Suoriuduit ensikertalaiseksi ihan hyvin. Siittämistä joudutaan aina toistamaan useita kertoja ennen kuin lapsi saa alkunsa, joten seuraava kerta on tänä iltana. Sinun täytyy kuitenkin opetella hallisemaan mielesi niin, että suoriudut urakasta saamatta siitä nautintoa.”

Vaimo

”Naimisiin kanssasi!” hämmästyin.

Sarianna oli noin neljäkymmentäviisivuotias. Hänellä oli hoikka vartalo, mutta siitä huolimatta selkeästi ylä- ja alapuolta kapeampi vyötärö. Mikäli paidan läpi pystyi jotain päättelemään, hänen rintansa olivat jo hiukan laskeutuneet. Hänellä oli musta tukka, joka oltiin leikattu otsatukaksi. Muu osa kampauksesta oli nutturalla.

Olin tutustunut Sariannaan pensionaattimme sosiaalituloissa. Ja oimme kiinnostuksen runouteen. Keskustellessamme aiheesta olin huomannut hänet hyväksi keskustelijaksi. Hän perusteli mielipiteensä älykkäästi, mutta osasi myös kuunnella. Hän oli erityisen mieltynyt luontoa ja sääilmiöitä kuvaaviin runoihin. Olin joskus yrittänyt virittää keskustelua rakkausrunoista, mutta niitä hän tuntui pitävän äärimmäisen tylsinä. Ja nyt hän halusi naimisiin kanssani.

”Annas kun selitän tämän homman”, Sarianna jatkoi, ”jäin leskeksi vuosi sitten ja perin huomattavan omaisuuden. Nyt veljeni, holhoajani, sijoittelee rahojani aivan vastuuttomasti. Jos tätä menoa jatkuu, olen puilla paljailla vuoden päästä. Naisilla on niin vähän sananvaltaa omaisuutensa suhteen. Jos menisimme naimisiin, sinusta tulisi holhoojani, ja saisin omaisuuteni pois veljeni käsistä.”

”Tietysti vaatisin sinulta lupauksen, että saisin päättää omista rahoistani itse”, Sarianna jatkoi, ”ja lupauksen muutenkin, että saisin mennä ja tulla niinkuin haluan.”

”Ahaa! Olisimme naimisissa lähinnä nimellisesti”, päättelin,

”tarvitsisit minut bulvaaniksi. Mutta mitä minä saisin naimakau-
pasta?”

”Rahaa en sinulle antaisi”, Sarianna sanoi, ”mutta saisit minulta
seksiä aina kun vaan haluaisit.”

Tarjous kieltämättä houkutteli. Kahdenkymmenenviiden vuoden
iässäni en ollut vielä ollut naisen kanssa sillä tavoin. Konttorirotta-
na tulin toimeen, mutta en ollut erityisen varakas, ja rikkaat haa-
livat kaikki naiset haaremeihinsa. Tähän asti minulla ei ollut ollut
minkäänlaista mahdollisuutta saada vaimoa. Avioliiton ulkopuoli-
seen suhteeseen olin liian kiltti. En voisi koskaan ottaa riskiä, että
se paljastuisi ja rakastajattareni tulisi kivitetyksi takiani.

”Mutta miksi juuri minä?” ihmettelin, ”miksei joku vanhempi.”

”Keskusteluissamme olen vakuuttunut luotettavuudestasi”, Sa-
rianna sanoi, ”jos lupaisit, ettet koskisi omaisuuteeni, voisin luot-
taa lupaukseesi. Ei nimittäin ole mitään tapaa saada sopimusta ju-
ridisesti sitovaksi. Sitä paitsi nautin keskusteluista kanssasi, enkä
voisi jatkaa niitä, jos menisin jonkun muun kanssa naimisiin. Ja
mitä ikäeroon tulee, kroppani on melko hyvin säilynyt. Minusta oli-
si sinulle iloa vielä kymmenen-viidentoista vuoden ajan. Vaikka sen
jälkeenkin olisimme nimellisesti naimisissa, en aiheuttaisi sinulle rie-
saa. Elättäisin itseni, ja jos löytäisit jostain toisen vaimon, ei mikään
estäisi sinua pitämästä kahta vaimoa.”

”Entä asuntojärjestelyt”, kysyin, ”meitä vaadittaisiin elämään
samassa asunnossa.”

”Pensionaattimme alakerrassa on vapautumassa kaksi vie-
rekkäistä huonetta”, Sarianna vastasi, ”niiden välissä on ovi, joten
se laskettaisiin juridisesti yhdeksi asunnoksi. Nykyiset asuntomme
ovat suunnilleen samankokoisia kuin ne huoneet, joten juuri mikään
ei muuttuisi. Minä maksaisin muuttokulut, joten sinulle aiheutuva
riesa olisi minimaalinen.”

Muuttomiehet olivat lähteneet, ja järjestelin tavaroitani uuteen
asuntooni. Olimme Sariannan kanssa käyneet aiemmin samana
päivänä vahvistamassa avioliittomme maistraatissa.

Sariannan ja minun asuntoja yhdistävään oveen koputettiin.

Huusin ”niin”, ja Sarianna astui huoneeseeni pukeutuneena silkkieseen, polvipituiseen kylpytakkiin. Siinä oli kukkakuvioita, tai ei varsinaisesti kukkia, mutta joitan kasvin osia kuitenkin.

”Ajattelin, että haluaisit nyt seksiä”, Sarianna sanoi.

Sarianna käveli luokseni, ja yritin suudella häntä suulle. Sarianna työnsi pääni pois, mutta ohjasi käteni kylpytakkia sitovalle vyölle. Avasin kylputakin.

Sariannan rinnat roikkuivat enemmän kuin nuorten naisten rinnat siinä runkkausmateriaalissa, jota meille yksinäisille miehille kaupitellaan. Rinnat olivat enemmän lattanat kuin pulleat. Hänen nänninsä ja nännipihansa olivat valtavan kokoiset. Muutoin kroppa oli suhteellisen hyvässä kunnossa, mitään sellaisia uurteita, joita olin vanhemmilla naisilla uimarannalla nähnyt, ei hänen kehossaan ollut.

Yritin puristaa Sariannan rintaa.

Sarianna sanoi: ”Älä yritä kiihottaa minua. Se ei kuitenkaan onnistu. Minussa on jokin vika, en oikeastaan pidä seksistä. Siedän seksin, mutta kroppani hipelöiminen tuntuu minusta äärimmäisen vastenmieliseltä. Haluaistko, että ottaisit sinulta suihin?”

Istuin sängylle, ja vedin housujani alas. Sarianna otti penikseni suuhunsa ja alkoi liikutella päätään ylös alas. Huulten puristus ei ollut yhtä intensiivinen kuin käden puristus runkatessa, mutta tuntemuksissa oli oma viehätyksensä.

Jonkun aikaa jatkettuaan Sarianna otti elimeni pois suustaan ja sanoi: ”Edellinen aviomieheni piti siitä, että häneltä otetaan suihin. Kehitin silloin tekniikan huippuunsa, ja sain hänet tulemaan alta aikayksikön. Itse asiassa vihasimme toisiamme. Hän hipelöi kroppaani, koska tiesi minun vihaavan sitä, ja minä pilasin hänen seksuaalisen nautintonsa saamalla hänet tulemaan minuutissa. Sinuun en käytä samaa tekniikkaa. En edes tiedä, toimisiko se muihin miehiin. Toivon, että avioliitosta huolimatta me kaksi pysymme ystävällisissä väleissä. Annan sinun nauttia seksistä kanssani, kunhan sinä puolestasi hyväksyt sen, että minä en nauti siitä.”

”Pannaanko nyt?” kysyin.

”Missä asenossa?” Sarianna vastasi kysymyksellä.

”Siinä, missä olemme kasvokkain, sinä alla”, vastasin.

”Siis lähetyssaarnaajaa”, Sarianna totesi, ”edellisellä miehelläni oli kausi, jolloin hän halusi kokeilla kaikki asennot. Itse asiassa kaikki niistä kahta lukuunottamatta menivät kauheaksi sähläämiseksi. Toimivia olivat lähetyssaarnaaja ja doggy style.”

Sarianna asettui selälleen sängylle ja nosti jalkansa ylös. Heitin housut pois. Kun olin riisumassa paitaani, Sarianna sanoi: ”Anna sen olla, en itse asiassa pidä alastomien vartaloiden katselemisesta.”

Laskeuduin Sariannan päälle, ja hän ohjasi elimeni sisäänsä. Aloin työnnellä hitaasti. Oikea ihminen seksikumppanina oli saanut minut kiihottumaan huomattavasti, enkä halunnut pilata kokemusta liian pikaisella laukeamisella. Sarianna hymyili koko ajan arvoituksellista hymyä. Se oli ystävällinen, joukossa oli hiven rohkaisua ja ehkä häivähdys surumielisyyttä. Hänen lantionsa vastasi työntöihini, mutta hän ei reagoinut minuun millään muulla tavoin.

Jatkoin jonkun aikaa, ja sen jälkeen kysyin: ”Mikä se toinen toimiva asento olikaan?”

”Doggy style”, Sarianna vastasi, ”siinä minä olen kontallani, ja sinä panet minua polvillasi takaapäin.”

”Kokeillaan sitä”, sanoin.

”Annas kun riisun kylpytakin, että näet myös selkäni”, Sarianna sanoi.

Vaihdoimme asentoa, ja työnnyin takaapäin Sariannan karvapehkokoon. Sariannan selkä ei eronnut nuorten naisten selistä yhtään mitenkään. Työntelin jonkun aikaa hitaasti, ja saatuani tarpeekseni kiihdytin vauhtia niin, että laukesin Sariannan sisään.

”Menen huoneeseeni kuuntelemaan musiikkia”, Sarianna sanoi pukiessaan kylpytakkia päälleen, ”tahdot todennäköisesti parin tunnin päästä uuden session. Kutsu sitten vain minua rohkeasti. Muista, että sopimuksemme mukaan saat tätä lisää niin usein kuin tahdot. Pidätkö muuten häpykarvoista vai et? Voin ajella pilluni, jos se miellyttää sinua.”

”Karvat kelpaavat ihan hyvin”, vastasin.

Jäin huoneeseeni hiukan hämilläni. Tämä ei ollut ollut sellainen onnen seitsemäs taivas kuin runkkausmateriaalin mukana toimi-

tettavat tarinat väittivät, mutta kyllä kahdestaan puuhastelu aina runkkaamisen voitti.

Janet

Yläbaman osavaltiossa vuonna 1995.

Kun saavuimme illalla kurssikeskukseen, minulle ja vaimolleni selvisi järkytykseksemme, että joutuisimme nukkumaan samassa huoneessa. Ajattelimme tuolloin, että kyllä se varmaan onnistuu. Olin kaukokatseisesti vieraillut vaimoni makuuhuoneessa viimeisenä iltana ennen lähtöämme, jotta voisimme keskittyä kurssiviikon ajan täysipainoisesti palvelemaan Herraa ja tutkiskelemaan Raamattua. Järkytyksemme kasvoi saavuttuamme huoneeseemme. Joutuisimme nukkumaan parisängyssä. Emme olleet pystyneet aavistamaankaan, että Raamattukurssin järjestäjätaho oli näin liberaali.

Yritimme kysyä kurssin järjestäjältä, voisiko meille järjestää erilliset huoneet, mutta kurssikeskus oli täysi, eikä edes kahta erillistä sänkyä ollut missään varastossa, joten oli tyytyminen noihin majoi-tusjärjestelyihin.

Olimme vaimomme kanssa kokeneet, että olimme vain kaksi vierasta ihmistä samassa taloudessa, joten olimme päättäneet syventää parisuhdettamme. Olimme katsooneet Kristityn tie -oppaasta läpi kaikki Yläbaman osavaltion kristilliset kesätapahtumat ja valinneet tämän kurssin, koska täällä luvattiin syventää suhdettamme Raamattuun ja hiljentyä Herran edessä. Lapset olimme kurssin ajaksi lähettäneet vanhempieni luokse.

Kun saavuimme, oli jo myöhä ja aika käydä nukkumaan. Pitäisi vaihtaa yövaatteet. Tällöin havaitsimme, että joutuisimme vaihta-

maan ne samassa huoneessa, minä ja vaimoni. Kuinka se onnistuisi siveästi? Vähän aikaa ongelmaa pähkäilyämme päädyimme siihen, että menisimme huoneen vastakkaisiin nurkkiin ja vaihtaisimme yövaatteet selin toisiimme. Suunnitelma onnistuikin ja pääsimme nukkumaan.

Nukahtaminen oli minulle vaikeaa, koska mielessäni välkkyi koko ajan vieressäni makaava vaimoni keho. En ollut tiennytkään, että hän oli tällainen viettelijätär. Vaimoni oli välittömästi nukahtanut selin minuun, ja kuuntelin vaimoni tasaista hengitystä. Synnilliset ajatukset laukkasivat mielessäni. Oma nukkumiseni oli katkonaista. Heräsin vähän väliä mielessäni haureuden teot. Vaimoni tuoksu täytti yön ajan koko tajuntani.

Aamulla edessä oli sama vaatteidenvaihtoroljanssi. Tällä kertaa sorruin ja kesken vaatteiden vaihdon vilkaisin vaimooni päin. Näin hänen paljaan takapuolensa, kun hän oli kumartunut nostamaan alushuosujaan. Käänsin katseeni häpeissäni pois. Mieleepi kuitenkin syöpyi kuva noista houkuttelevista, symmetrisen pyöreistä pakaroista.

Kun menimme aamupalalle, havaitsimme, että muut kurssilaiset olivat pääosin naisia. Miehiä oli joukossa vain muutama. Muut osaanottajat olivat ilmeisesti omaa seurakuntaamme liberaalimista seurakunnista, koska muut naiset eivät olleet vaivautuneet peittämään kehoaan sillä huolellisuudella, jota oma seurakuntamme vaati. Monilla osaanottajilla oli t-paita, jonka läpi pystyi helposti päättelemään heidän kehojensa piirteet, sekä housut, joiden läpi pakaroiden muoto erottui selvästi. Oma vaimoni oli tietenkin pukeutunut pitkään hameeseen. Rukoilin mielessäni Jumalalta voimia selvitä viikko näiden houkuttelevien kehojen seurassa.

Päivä koostui Raamattuluennosta ja hartaushetkestä. Niukasta vaatetuksesta huolimatta muutkin osaanottajat osallistuivat toimintaan antaumuksella. Mieleni oli hämmentynyt tämän ristiriidan takia. He pukeutuivat ikään kuin he olisivat tarjonneet itseään jokaiselle vastaantulevalle miehelle, mutta siitä huolimatta he käyttäytyivät kuin omistautuneet Herran palvelijat.

Eräs osaanottaja kiinnitti huomioni muita enemmän. Kyseessä oli kolmekymppinen, vaaleatukkainen nainen nimeltä Janet. Hän oli pukeutunut toppiin ja shortseihin. Hänen vaatteensa jättivät paljaaksi hänen sileät olkapäänsä ja reitensä. Kaikista osanottajista hänen pukeutumisensa oli ehkä paljastavin. En voinut vastustaa synnillisiä ajatuksia katsoessani häntä. Hänen hiuksensa olivat lyhyiksi leikatut, ja ne olivat selvästi ammattitaitoisen kampaajan leikkamat. Oma vaimoni ei tietenkään koreillut ulkonäöllään, joten hänen ystävättärensä vain leikkasi hänen kuivuneet latvansa.

Kun veisasimme ylistystä Jumalalle hartaushetkien aikaan, Janetin ääni kuului yli muiden. En ollut koskaan ennen kuullut niin enkelimäistä veisausta. Janet oli selvästi ottanut laulutunteja ja asetti nyt taitonsa Herran palvelukseen. Vaikka hän oli teknisesti taitava laulaja, hän ei sortunut mekaaniseen tunteettomuuteen. Hänen äänestään kuului läpi syvä nöyryys ja ilo Herran edessä.

Iltapäivällä meillä oli pienryhmäyöskentelyä. Janet oltiin laitettu samaan pienryhmään minun ja vaimoni kanssa. Tutkiskelimme tarinaa syntiinlankeemuksesta. Siinä missä me muut painotimme kuinka sen johdosta ihminen oli erkaantunut Jumalasta, Janet näki siinä viitteitä siitä, kuinka alkukantainen ihminen oli alkanut tiedostaa itsensä erillisenä oliona. En ollut koskaan ajatellut, että syntiinlankeemuskertomuksen voisi mieltää niin. En tiennyt mitä ajatella, Janetin suloinen ääni hurmasi minut, vaikka sanat, joita hänen huulensa lausuiivat, erosivat siitä, mitä meille oli opetettu.

Kun olimme illalla vaimoni kanssa vuoteessa odottamassa nukahtamista, mielessäni pyörivät kurssilaisnaisten houkuttelevat kehot, Janetin ääni, ja vaimoni tuoksu sekä aamulla näkemäni pakarat. Olin ollut sukupuolisen kiihkon vallassa koko päivän, mutta nyt kiihko oli käymässä sietämättömäksi.

Tavallisesti vierailen vaimoni makuuhuoneessa vain kerran viikossa, kuten kunnon kristitylle sopii, ja edellinen kerta oli ollut tois-saittana. Nyt jouduin sanomaan vaimolleni, että meidän on pakko harrastaa sukupuolista kanssakäymistä.

”Etkö voisi odottaa, kunnes kurssi päättyy ja pääsemme kotiin”,

vaimoni sanoi lempeästi, ”tämä on kuitenkin pyhä paikka.”

Selitin viimmassani, että jos emme harrastaisi välittömästi sukupuolista kanssakäymistä, sortuisin vielä suurempaan syntiin kuten onaniaan. Selitykseni jälkeen vaimoni myöntyi.

Kömmin pimeässä vaimoni peiton alle ja aloin rullata vaimoni yöpaitaa ylös. Kiihkossani en itse tajunnut lopettaa rullaamista vyötärön kohdalle, mutta siinä kohdassa vaimoni onneksi tarttui käteeni ja sanoi lempeästi: ”Se on jo riittävän ylhäällä.”

Laskin yöpukuni housut polviin ja työnnyin vaimoni sisään. Kiihkossa aloin takoa kuin mielipuolinen. Osaamme vaimomme kanssa hoitaa tavallisesti sukupuolisen kanssakäymisen niin, että lapsia hämmentäviä ääniä ei synny, mutta nyt en pystynyt hillitsemään itseäni. Sänky ryskyi, eikä vaimonikaan pystynyt olemaan hiljaa tuntiessaan sisällään eläimelliset työntöni. Enpä olisi uskonut, että kristityn naisen suusta sellaisia ääniä voi tulla. Takoessani mielikuvat alkoivat laukata päässäni. En voinut välttää ajatussyntiä ja kuvittelin vaimoni tilalle Janetin yllään vain pieni toppinsa. Vaimoni äänet olikin helpompi ajatella Janetin suuhun kuin siveän vaimoni.

Lopulta siemen purkautui sisältäni, ja paholainen vietteli minua lämpimillä ja mukavilla tuntemuksilla. Kierähdin takaisin omalle puolelleni vuodetta.

Häpeänaalto löi välittömästi ylitseni. Tiesin, että Janet nukui viereisessä huoneessa, ja hän ei ollut voinut välttyä kuulemasta sänkymme ryskettä ja vaimoni voihkaisuja. Seuraavana aamuna olisi pienryhmätyöskentelyä aiheesta ”Mitä Raamattu sanoo seksuaalisuudesta”, ja Janet olisi meidän ryhmässämme. Häpeissäni kuvittelin, kuinka Janet virnuilisi meille tietäväisen näköisenä. Saattaisipa heittää muutaman kommentinkin, joissa olisi piilotettu viittaus tämäniltaiseen. Kuinka suoriutuisin tuosta tunnista?

Häpeissäni tunnustin vaimolleni, kuinka olin aamulla vilkaissut hänen pakaroitaan ja kuinka kurssin viettelijättäret sytyttivät mieleeni häpeällisiä ajatuksia. Tunnustin myös häpeällisen eläimellisen kiihkoni. Kuvailin tuntemuksiani pitkään, mutta Janetista en ilennyt mainita mitään.

”Rukoilen Jumalaa, ettei hän loppukurssin aikana enää anna

kiusata sinua riettailla ajatuksilla”, vaimoni sanoi lempeästi, risti kätensä, sulki silmänsä ja alkoi mutista rukousta. Että tuo nainen sitten rakastaa minua.

Seksilelu

Maailma oli mennyt eteenpäin, tasa-arvo ei. Edistykselliset naiset olivat kyllästyneet elämään patriarkaatin alla, mutta onneksi heillä oli puolellaan Sarah Redford, rikas bisnesmoguli, jolla oli tahtoa ja resursseja tehdä asialle jotain. Yhteiskunnan muuttamiseen resursit eivät riittäneet, mutta yhteiskunnan ulkopuolelle poistumiseen kylläkin.

Redford antoi vangita suuren asteroidin ja louhia sen ontoksi. Kymmenen vuotta rakennettiin, mutta sen jälkeen arkki oli valmis. Se sisustettiin avaruusaluukseksi ja varustettiin viiden vuoden matkaa varten. Mukaan otettiin satatuhatta edistyksellisintä naisasianaista. Vieraasta tähdistöstä valittiin matkan kohteeksi asumiskelpoinen planeetta. Siitä tulisi naisten maailma. Miehiä ei tarvittaisi mihinkään.

John kertoo...

Rebekka on kutsunut minut. Kun saavun hänen asuntoonsa, hän on pukeutunut vain silkkiin aamutakkiin. Kiiruhdan Rebekan luo ja avaan hänen aamutakkinsa nopeasti. Minut koulutettiin, kuten muutkin palvelijat, odottamaan nöyrästi emännän käskyjä. Kun aloitin työni, havaitsin, että Rebekka oli tähän linjaan tyytymätön. Minulta vaaditaan enemmän. Minun pitää ennakoida Rebekan toiveet ja täyttää ne ennen kuin hän ehtii sanoa ne ääneen.

Suutelen Rebekkaa. Hän vastustele hiukan, ja tiedän, että se on merkki, että minun täytyy pusertaa hänen kehonsa vasten omaani.

Jatkan suutelemista, ja Rebekka vastaa suudelmaani. Nappaan Rebekean syliini ja kannan hänet sängylle. Alan hyväillä hänen kehoaan. Aloitan lantiolta, sen jälkeen pakarat, rinnat ja alapää. Rebekka ei koskaan kertonut minulle oikeaa järjestystä, mutta osoitti selvästi ilmeillään, milloin hyväilyni menivät oikein. Jouduin etsimään oikean järjestyksen kokeilemalla. Löydettyäni sen olen saanut ruoskaa huomattavasti harvemmin kuin aiemmin.

Naisten yhteiskunta oltiin saatu pystyyn. Satatuhatta naista ei kuulosta paljolta teknologistuneen yhteiskunnan pyörittämiseen, mutta se saatiin toimimaan, kun oltiin laskettu tarkkaan, kuinka monta ihmistä mihinkin ammattiin tarvitaan. Yhteiskunnassa oli jäsenet maanviljelijöistä insinööreihin ja bioteknikoihin. Tieteentekemisen tukemiseen väkimäärä ei riittänyt, mutta tarvittava teknologia oltiin tuotu vanhasta maailmasta.

Naisilla on tarvittava DNA uusien tyttöjen tekemistä varten. Y-kromosomia ei tarvita. Kun naisen kieleltä otettiin dna-näyte ja siitä syntetisoitiin siittiöitä, toinen nainen pystyttiin hedelmöittämään, joten yhteiskunnan väkimäärä saatiin pysymään vakiona.

Rebekka kertoo...

Antaudun Johnin intohimolle. Tunnen hänen ahnaat huulensa kehollani. Ne jättävät kihelmöivän tunteen reisiini, käsivarsiini, vatsalleni. Nyt hänen innokkaat hampaansa kiusoittelevat nänniäni. Voiinkin. Tahdon kuulua hänelle ja vain hänelle.

John nousee ja työntää paksun elimensä ahnaiden pillunhuulieni väliin. Maailmassa ei ole minulle muuta kuin John ja hänen kosketuksensa, hänen lihaksikas vatsansa ja vahvat käsivartensa. Olen orja, ja hän on valtiaani. Hänen kovan kalunsa liike on koko maailmankaikkeuteni, ja sulaudun tuohon himokkaaseen rytmiin. Tunnen, kuinka toiveemme ovat yhtä. Olen Johnin intohimon kohde, ja minä himoitsen tulla omistetuksi.

Kolmantenkymmenenteen syntymäpäiväänsä mennessä Rebekka oli saanut vakiinnutettua valta-asemansa naisten yhteiskunnan joh-

tajana. Oli aika laittaa alulle projekti John. Vaikka planeetalla ei ollut ollut sen kahdensadan vuoden asutuksen aikana yhtään miestä, monet olivat salaa kiinnostuneita tästä myyttisestä petojen sukupuolesta. Ääneen tätä kiinnostusta ei tietenkään voinut lausua. Rebekka oli sikäli poikkeuksellisessa asemassa, että hänellä oli mahdollisuus omalta kohdaltaan tehdä kuiskauksista todellisuutta.

Kun Rebekan esiäidit olivat saapuneet tähän maailmaan, he olivat tuoneet mukanaan y-kromosomin DNA-sekvenssin tietokoneen muistissa. Muu DNA voitaisiin ottaa naiselta ja näin valmistaa synteettinen siittiö, josta syntyisi poikalapsi. Rebekalla oli luotetut bioteknikkonsa tehtävää varten, ja vallassa olevalle naiselle ei tuottanut ongelmaa löytää muun DNA:n luovuttajaa ja kohdun vuokralle antajaa. Projektin salaaminen kansalta ei olisi ylitsepääsemätön ongelma.

John kertoo...

Rebekka on omissa maailmoissaan. Se on merkki siitä, että olen hoitanut työni hyvin. Nyt hän saa orgasmin. Jatkan työntöjäni tahtia samalla kiihdyttäen. Tiedän, että Rebekka tahtoo vielä toisen orgasmin. Vähitellen työntöni muuttuvat rajummiksi ja rajummiksi. Olen oppinut pidättämään siemensyöksyäni niin kauan kuin toinen orgasmi vaatii Rebekalta. Rebekka voihkii ja tulee lopulta toistamiseen. Sen jälkeen minäkin saan hellittää ja antaa siemensyöksyn tulla.

Kierähdän makaamaan Rebekan viereen. Siemensyöksyn jälkimainingeissa mieleni tekisi vain maata paikallani, mutta Rebekka ei koskaan anna minulle siihen mahdollisuutta. ”Voit palata takaisin tiloihisi”, hän sanoo autoritatiivisella äänensävyllä.

Miessyndrooma

Suomessa vuonna 2143.

Saavun viikoittaiseen terapiaistuntoon. Olen käynyt terapiassa kymmenvuotiaasta lähtien, koska kärsin miessyndroomasta. Olen nyt kahdenkymmenenkolmen, joten se tekee yli kuusisataa terapiaistuntoa. Syndrooma on parantumaton. Synnyin mieselin jalkojeni välissä, se on yksi miessyndrooman ulkoisista tunnusmerkeistä. En voi synnynnäiselle sairaudelleni mitään, mutta suhtautumalla terapiaan vakavasti voin lievittää miessyndrooman oireita.

Terapeutti on pukeutunut valkoiseen poolopaitaan ja tummaan jakkupukuun. Kuten kaikilla terveillä, hänen povensa on ulkoneva, mutta terapeutin povi on tavallistakin ulkonevampi ja hänen vyötärönsä on kapea. Ne ovat erityisen terveyden merkkejä, ja hiemoitsen kosketella hänen kehoaan. Himo kosketella terveiden kehoja on tyypillinen miessyndrooman oire, enkä ole vapaa sairaudestani edes terapiassa.

Terapeutti viittaa minut istumaan nojatuoliin. Tottumuksesta asetan käteni käsinojille, ja terapeutti napsauttaa siteet kiinni. Nyt ranteeni ovat kiinni käsinojissa, enkä pysty liikuttamaan niitä. Se on tärkeää. Himo voi terapiaistunnon aikana käydä sietömättömäksi ja silloin on tärkeää, että on ulkoisia rajoittajia.

Terapeutti istuu nojatuoliin vastapäätä minua ja katsoo minua silmiin.

”Oletko viikon aikana tuijotellut terveiden perseitä?” terapeutti

kysyy.

”En ole”, vastaan.

”Pomosi Tuija on raportoinut, että katsoit työtoverisi Kristan persettä tiistaina hänen poistuessaan kahvihuoneesta”, terapeutti syyttää.

”Katselin ympäri huonetta, ja silmäni sattuivat osumaan hänen perseeseensä”, puolustaudun. ”Käänsin katseeni heti pois.”

”Pomosi mukaan noin ei tapahtunut. Hän kertoi, että katseesi pysähtyi pariaksi sekuntiksi”, terapeutti sanoo.

”Korkeintaan sekuntiksi”, sanon.

”Tuo on selkeä miessyndrooman oire”, terapeutti sanoo. ”Jos jatkat tuota, miessyndroomasi voi pahentua niin, ettet enää pysty vastustamaan himoa koskea terveeseen persettiin. Himosi on vielä joten kuten hallinnassa, mutta se voi pahentua niin, että eutanasia on välttämätön hoito. Ne, jotka koskettavat, ovat menetettyjä tapauksia.”

Istun nolona tuolissani. Saman olen kuullut terapiassa jo kymmeniä ellen satoja kertoja, mutta joka kerta nolottaa. Terapeutti sanoo samat asiat terapiakerta toisensa jälkeen, koska se saa minut tiedostamaan ja näin auttaa sairauteni hallinnassa. En osaa sanoa mitään, pelkään vain sairauteni pahenevan, jos itsekurini alkaa vähitellen pettää.

”Saat nyt kipuhoidoa”, terapeutti sanoo. ”Se vahvistaa itsekuria, ja seuraavalla kerralla et sitten tuijota Kristan persettä. Kymmenen iskua.”

Terapeutti ottaa terapiasauvansa ja iskee sillä kämmenselkiäni. Kumpaakin kämmenselkää viisi kertaa. Jokainen isku sattuu ja lujaa. Miessyndroomainen kehoni taistelee terapiaa vastaan ja mieselimeni nousee pystyyn. Niin käy aina kun saan kipuhoidoa. Mieselimen pysytyynnouseminen on merkki siitä, että kehoni ei tahdo hyväksyä paranemisprosessia.

”Siirrytään toiseen aiheeseen”, terapeutti sanoo. ”Viimeksi kerroit miettiväsi, miltä terveiden povet näyttävät vaatteiden alla.”

”Se ajatus vain pyörii päässäni”, sanon. ”En voi sille mitään.”

”Tuo on huolestuttava merkki”, terapeutti sanoo. ”On hyvin tyyppillistä, että miessyndroomasta kärsivien himo kohdistuu terveiden poviin. Himon hillitsemiseksi miessyndroomaiset eivät saa nähdä terveiden povia paljaina, mutta mielikuvitukselle on vaikea tehdä mitään. Sinun täytyy vain itse lopettaa sen ajatteleminen.”

Kun näen terveen ihmisen poven, mielikuvitukseni alkaa heti laukkaamaan. Onkohan heilläkin povissaan nännit kuten meillä miessyndroomaisilla on lattapovissamme? Sitä saan tuskin koskaan tietää.

”Kipuhoido tepsii tähänkin”, terapeutti sanoo. ”Kaksikymmentä iskuu.”

Kämmenselkiäni aristaa vielä edellisen kipuhoidon jäljiltä. Kun terapeutti lyö kämmenselkiäni terapiasauvallaan, kehoni taistelee terevteymistä vastaan, ja vaistomaisesti yritän vetää käteni iskun alta. Ranneside onneksi estää sen, ja saan hoitoni. Mieselimeni sykkii muistuttaen minua sairaudestani.

”Sitä minun piti vielä kysyäni, että vieläkö koskettelet mieselintäsi?” terapeutti kysyy.

”En ole kosketellut kahteen vuoteen”, vastaan.

”Hyvä”, terapeutti sanoo. ”Oman mieselimen koskettelu on joissain tapauksissa johtanut siihen, että miessyndroomainen on tullut ylpeäksi mieselimestään. Se olisi huolestuttavaa.”

”Häpeän mieselintäni”, sanon. ”Koko syndrooma hävettää minua enemmän kuin mikään muu.”

”Hyvä”, terapeutti vastaa. ”Tuolla asenteella saadaan oireet pysymään kurissa. Lopuksi poistamme vielä miesliman kehostasi.”

Terapeutti laittaa ohuet muovihansikkaat käteensä ja avaa housuni. Hän ottaa mieselimeni esiin. Kipuhoidon jäljiltä se on edelleen pystyssä. Terapeutti tarttuu kädellään mieselimeeni ja puristaa. Terapeutti alkaa liikutella kättään ylös alas pitkin mieselintäni.

Jonkun ajan päästä terapeutti kiihdyttää ylös-alas -liikkeen taitia. Huohotan ja vääntelehdin paikallani. Miessyndroomaisen keho vastustaa näin yrityksiä poistaa mieslimaa. Siteet puristavat ranteitani vääntelehtiessäni. Hyvä, että minulla on siteet. En tiedä ryntäisinkö kiinni terapeuttiin, jos niitä ei olisi. Miessyndrooman

oireet pahenevat aina mieslimaa poistettaessa, ja himoni kohdistuu terapeuttiin.

Ylös-alas liike jatkuu. Voihkin. Niin kovasti sairas kehoni tahoisi pitää miesliman sisällään.

Lopulta mieslima poistuu mieselimeni päässä olevasta reiästä. Terapeutti pitää toisella kädellään talouspaperituppoa reiän päällä niin, että mieslima imeytyy vaarattomasti siihen.

Kun mieslima on poistunut, tunnen oloni raukeaksi. Terveemmäksi. Nyt miessyndroomaan liittyvät himot ovat joksikin aikaa vaimenneet. Himot kuitenkin palaavat jonkun ajan päästä. Olen parantumattomasti sairas, ja uutta mieslimaa alkaa kertyä kehooni synnyttäen taas uusia himoja.

Terapeutti sulkee mieselimeni housuihini. Hän antaa oloni tassaantua viitisen minuuttia ja vapauttaa sitten ranteeni siteistä. Seuraava terapiaistunto on viikon päästä.

Aseksuaali

Makasin Ritvan kanssa sängyllä. Olimme kietoutuneet toisiimme niin että tunsin Ritvan isot tissit rintaani vasten. Käteni puristi Ritvan vyötäröä, ja liikuttelin kättäni hiukan. Mieleni olisi tehnyt siirtää käteni Ritvan perseelle, mutta tiesin, että hänen perseensä oli kiellettyä aluetta.

Viehättävän naisen läheisyys sai kullini heräämään, ja sanoin: ”Kuule, mua haluttais.”

”Joko taas”, Ritva vastasi. ”Juurihan mä tein sen eilen. No hyvä on, mä teen sen nyt.”

Olin tavannut Ritvan scifiaiheisella nettikeskustelupalstalla. Olimme huomanneet siellä, että kirjamakumme osui yksiin. Kun palstalla syntyi väittelyitä, olimme aina päätyneet väittelyssä samalle puolelle, ja vaivatta pystyimme jatkamaan toistemme argumentteja. Sitten olimme alkaneet yksityisviestitteleeseen, ja olimme rakastuneet tulisesti toisiimme.

Henkinen puoli suhteessamme oli siis loistavalla tolalla, mutta fyysisellä puolella oli pieni ongelma: Ritva oli aseksuaali. Se tarkoitti sitä, että hänellä ei ollut minkäänlaista sukupuoliviettiä. Himon kohtena olemisen, samoin kuin iniimialueidensa koskettelun hän koki vastenmielisenä. Olimme kuitenkin rakastuneita, ja olin suostunut seurustelemaan hänen kanssaan ilman seksiä sillä ehdolla, että hän runkkaisi minut pari kertaa viikossa. Ritva oli suostunut.

Ritva meni keittiöön hakemaan talouspaperia, ja hänen poistuessaan makuuhuoneesta katselin hänen persettään. Ritvalla oli

täydellinen tiimalasivartalo. En tietenkään voinut kertoa Ritvalle, kuinka paljon nautin hänen perseensä katselemisesta, hän olisi kokenut sen vastenmielisenä. Niinpä minun seksuaalisista haluistani Ritvaa kohtaan oli tullut suhteessamme tabu, josta ei puhuttu, vaikka kumpikin varmasti tiesi asianlaidan.

Kun Ritva saapui keittiöstä, hän oli avannut kauluspaitansa ylimmän napin. Kiusasi minua. Yritin saada edes yhden vilkaisun hänen tissivaostaan, mutta paita peitti näkymän. Levitin jalkojani, Ritva asettui istumaa niiden väliin ja avasi housuni. Ritva otti elimeni käteensä ja alkoi liikuttelemaan kättään ylös alas. Puolierektioni paisui täydeksi erektioksi.

Makuulta en nähnyt Ritvaa, joten ajattelin häntä eri vaatteissa. Alasti Ritva ei koskaan ollut antanut minun nähdä itseään, hän nukuikin pitsiyöpaidassa. Se oli valkea, ja joskus kuvittelin näkeväni hänen nänniensä kuultavan sen läpi.

Ritva puristi kovempaa ja nopeutti runkkaamisen tahtia. Ajattelin Ritva siinä asussa, jossa hän oli nyt, farkuissa ja valkeassa kauluspaidassa. Asu korosti hänen kapeaa vyötäröään. Ritva ei pukeutunut mitenkään erityisen naisellisesti, ylensä hän oli farkuissa ja t-paidassa tai kauluspaidassa, mutta nämäkin asut toivat hänen muotonsa hyvin esiin. Mieleni olisi tehnyt nousta ylös ja peittää Ritva eroottisiin hyväilyihin, mutta tiesin, että Ritva olisi kokenut sen äärimmäisen vastenmieliseksi.

Runkkaaminen jatkui. Aloin vähitellen olla orgasmin partaalla, ja hetken harkitsin ajattelevani Ritvaa ratsastamassa päälläni. Oma-tuntoni kuitenkin kielsi tämän fantasian, ja tyydyin ajattelemaan Ritvan siroja käsiä, jotka työskentelivät kullillani.

Lopulta laukesin. Heti, kun aloin ejakuloimaan, Ritva lopetti vatkauksen, kuten olin suhteen alkuvaiheessa neuvonut. Hän asetti talouspaperitupon penikseni päähän, ja sperma imeytyi siihen, joskin muutama tippa valui alas pitkin kulliani. Ritva pyyhki tipat penikseni juuresta ja heitti talouspaperitupon lattialle. Hän tuli viereeni makaamaan sanoen: ”En todellakaan ymmärrä, mitä saat irti tuosta. Aseksuaali ei kai voi koskaan ymmärtää valtaväestöä.”

Merja

Heräsin sängyltä. Muistin, että olin ollut juhlimassa muiden abiturienttien kanssa baarissa, mutta muistikuvani loppuivat siihen. Katsoin ympärilleni, ja huomasin olevani hirsimökissä. Sitten silmäni osuivat Merjaan. Hän oli pukeutunut vain pitsibodyyn, joka jonkun muun päällä olisi ollut seksikäs. ”Laitoin tyrmäystippoja juomaasi”, Merja sanoi. ”Kukaan ei suostu sänkyyn kanssani, niin asia pitää hoitaa näin.”

Merja oli luokkatoverini. Hän oli pidetty tyttö, rempseä, ja luokan pojat kohtelivat häntä yhtenä jätkistä. Merja oli vain sairaalloisen ylipainoinen, joten kukaan ei halunnut seurustella hänen kanssaan. Kun Merja ei ollut kuulemassa, hänen vajavaisesta sex appealista vitsailtiinkin, ja Merjan omista jutuista päätellen hän itsekin tiedosti asian.

Yritin nousta pystyyn, ja huomasin, että käteni ja jalkani olivat siteissä, todennäköisesti sidottuna sängynpäättyihin. Karjaisin ”Apua”, ja Merja vastasi: ”Huudat turhaan. Olemme mökillämme, ja lähimpään naapuriin on kymmenen kilometriä.”

”Voimme pitää rauhassa hauskaa”, Merja sanoi ja keinutti lanteitaan. Hänen valtava perseensä hyllyi puolelta toiselle, ja siinä missä hänellä olisi pitänyt olla vyötärö, oli bodyn alla vatsamakkarointa. Merjan rinnat olivat valtavat. Ne roikkuivat bodyn alla vatsan puolivälissä, ja body näytti olevan ratkeamispisteessä niiden painosta. Tunsin penikseni nousevan pystyyn. Merjan keho yhtäikaa kuvotti ja kiihotti minua. Luokallamme oli oppilaita sekä urheilulinjalta

että normaalilinjalta. Itse olin urheilulinjalla, ja olin valinnut kaikki tyttöystäväni samalta linjalta. Heidän kroppansa olivat olleet timmejä, ja olin nauttinut seksistä heidän kanssaan, mutta kukaan ei ollut herättänyt kropallaan ennen minussa samanlaisia tuntemuksia kuin Merja nyt. Olivatko tuntemukset voittopuolisesti poitiivisia vai negatiivisia, en osannut sanoa.

Merja riisui bodynsa. Rinnat roikkuivat entistä paremmin. Hänen nännipihansa olivat valtavat, ja nännit osoittivat suoraan alaspäin. Rinnat eivät olleet kauniit, kuten ne olivat urheilijatytöillä, mutta niiden valtava koko oli tyrmäävä. Penikseni sykki kiihottuksen vallassa, kun katselin noita massiivisia järkäleitä. Ne olivat Tissit isolla T:llä. Tajusin samalla, että niiden äärimmäinen epäesteettisyys oli olennainen osa niiden kiihottavuutta. Ne olivat kuin valtavat kimpaleet feminiinistä alkuvoimaa, joka ei suostunut mukautumaan esteettisesti viehättävään muotoon. Merjan vatsa roikkui hänen alapäänsä edessä, enkä pystynyt näkemään, oliko hän ajellut häpykarvansa.

Merja pakotti suuni auki painamalla kädellään poskiani ja suuteli minua. Hän työnsi kielensä suuhuni ja pyöritteli sitä siellä. Suudelma viesti, että hän oli päättänyt harrasta seksiä kanssani, eikä vastaväitteillä ollut merkitystä. Tunsin touhutippojen valuvan penikseni suusta. Samalla tajusin, että Merja haisi voimakkaasti hiel-le. Haju lisäsi kiihotustani.

Merja nousi hajareisin päälleni ja työnsi nänninsä suuhuni. ”Ime sitä”, hän sanoi. En imenyt, koska minut oli pakotettu toimitukseen. ”Tiedän, että haluat tätä”, Merja sanoi. ”Sulla seisoo.” Valtava nännipiha suuni edessä en kyennyt selittämään, että erektio on vain merkki kehon valmiudesta seksiin, ja se ei kerro mitään siitä, tahtooko tietoinen tajunta seksiä. Oma tilanteeni oli juuri se: Kehoni lähetti koko ajan signaaleita, että se on valmis seksiin, mutta tietoisesti halusin olla uskollinen tyttöystävälleni.

Merja väänsi kättäni ja käski: ”Ime!”. Se sattui, ja kipua välttääkseni katsoin parhaaksi totella käskyä. Imeskelin tuota pistävästi hienhajuista feminiinisyuden materialisoitunutta ahnaasti ja näykin sitä. Tunsin Merjan kehon painon lanteideni päällä. Sa-

taviisikymmentä kiloa vähintään, ehkä jopa kaksisataa kiloa. Merja työnsi kätensä alapäähensä hinkatakseen klitoristaan, ja siinä sivussa Merjan rystyset sipaisivat tämän tästä penistäni. Olin kuin kohdussa. Naista oli kaikkialla ympärilläni. Suussa oli valtava tisi, ja Merjan valtava keho peitti omani. Naisellinen hien haju täytti nenäni. Kokemus tyttöystäväni kanssa ei koskaan ollut ollut näin intensiivinen. Silloin feminiinisyyden oli ollut allani, mutta nyt se ympäröi minut.

Merja nousi polvilleen ja työnsi penikseni sisäänsä. Hän alkoi keinuttaa itseään ylös alas. Hänen valtavat tissinsä heiluivat edestakaisin silmiäni edessä. Tunsin alapäässäni rytmin ja samaan rytmiin nännit vilahtelivat silmiäni ohi. Nopeasti olin orgasmin partaalla, mutta silloin Merja hidasti rytmiään niin paljon, etten pystynyt tulemaan. ”Se kestää kauemmin, kun hidastaa välillä”, hän sanoi. Kehoni oli jännittynyt kaivatessaan laukeamista, ja penistäni ja kiveksiäni kihelmöi.

Kun kihelmöinti oli laskenut, Merja taas kiihdytti rytmiään. Näin jatkettiin viisi- kuusi vuoroa. Ensin nopeaa panemista, sitten hidasta. Hitaat jaksot tuntuivat yhdeltä tuskalta. Kiveksiäni pakotti ja kehoni huusi laukeamista. Siitä huolimatta Merja piti tahdin niin hitaana, etten pystynyt tulemaan. Nopeat jaksot puolestaan tuntuivat päässäni yhdeltä neuronien ilotulitukselta. Merjan valtava keho liikkui rytmikkäästi päälläni, ja se täytti tajuntani. Lopulta Merja erään nopean jakson jälkeen kiihdytti tahtia entisestään, ja sain orgasmin. Niin voimakasta orgasmia en ole ennen saanut. Tuntui, kuin mulkkuni olisi räjähtänyt, ja tuntui, kuin melliä olisi tulvinut minuutista toiseen. Samaan aikaan Merjakin korahteli, itsekin orgasmin kourissa.

Kun makailimme orgasmin jälkimainingeissa sängyllä, Merja sanoi: ”Kohta vapautan sinut siteistä. Sitten olet vapaa menemään tai jäämään, miten vain tahdot.” Mieleni työskenteli kuumeisesti. Rikosilmoitusta en näin mahtavan kokemuksen jälkeen tekisi. Mietin vai sitä, jäisinkö Merjan poikaystäväksi. Halusin ehdottomasti lisää samaa nannaa, mutta en kehtaisi liikkua Merjan kanssa kavereideni nähden. Kaverini arvostivat normikauniita tyttöjä, ja jos seurusteli-

sin Merjan kanssa, he leimaisivat minut luuseriksi.

Ylipapitar

Seisoin lavalla. Lavalla oli kanssani muitakin orjia Heluten heimoista. Poraten valtakunta oli valloittanut Heluten, ja sen asukkaita oltiin otettu orjiksi. Poratelaisten miekat olivat olleet lyhyempiä kuin omamme, mutta heidän armeijansa olivat olleet kurinalaisia, ja niin he olivat lyöneet meidät. Poratelaiset ostivat orjatovereitani yksi kerrallaan. Hyväkuntoiset menivät rikkaille, huonompikuntoiset tavallisten ihmisten keittiöpalvelijoiksi. Minä olin miehisyyden perikuva, joten minut oltiin hinnoiteltu korkealle.

Lopulta kaksi kuvankaunista naista tuli ostoksille. Naisten tummaat hiukset olivat monimutkaisella kampauksella, ja heillä oli valkeat mekot, jotka jättivät olkapäät paljaksi. Mekot oli tehty niin ohuesta kankaasta, että nännit ja häpykarvat melkein kuulsivat läpi. Mekot oli sidottu uumilta kullatuilla vöillä. Naiset viittasivat kauppiaalle ja tahtoivat nähdä penikseni. Kun olin myyjän käskystä nostanut lannevaatetta ja näyttänyt kookkaan elimeni, naiset sanoivat ”Kelpaa” ja ostivat minut.

Saavuvin naisten kanssa temppeleihin. Näin siellä muitakin naisia, kaikki olivat pukeutuneet samoin kuin ostajani. Myöhemmin minulle selvisi, että he kaikki olivat Fasten papittaria, joiden tehtävänä oli ylläpitää Fasten tulta. Se oli palanut yhtäjaksoisesti jo kolmesataa vuotta. Miehiä temppeleihin ei päästetty yhtä orjaa, minua, lukuunottamatta.

Nuoret tytöt toivat minulle ruokaa, ja noin kolmekymppinen

papitar selitti minulle tehtäväni: ”Tehtäväsi on harrastaa seksiä ylipapittaren kanssa Fasten päivittäisissä palvontamenoissa. Muihin papittariin et saa koskea. Muut pidättäytyvät seksistä, ja ylipapittarellekin seksi on sallittu vain osana palvontamenoja. Muut ajat vietät tässä huoneessa. Jos et pysty suorittamaan kerran päivässä, tai pelehdit muiden papitarten kanssa, myymme sinut kaivoksiin. Palvontamenot on tarkoitettu vain papitarten tietoon, joten et saa tietää, mitä roolia seksi menoissa näyttelee, teet vain sitä.” Papittaren ääni oli uskomattoman viehkeä, ja minun oli vaikea uskoa, että niin viehkeä ääni voisi uhkailla kaivoksiin myymisellä. Kaivoksessa orjat pysyivät yleensä hengissä alle kaksi vuotta.

Seisoin lavalla hopealla silatun alttarin vieressä. Lava sijaitsi salissa, jonka seinät oli maalattu punaisiksi, ja niillä oli kultaisia koukerokuvia, joitain minulle tuntemattomia symboleita. Oli päivittäisten palvontamenojen aika, ensimmäistä kertaa minulle. Sali oli täynnä Fasten papittaria ohuissa hihattomissa mekoissaan, aina viisitoistavuotiaista ylöspäin. Olin alasti, ja naisjoukon katseen kohteena oleminen sai elimeni nousemaan pystyyn. Ennen lavalle tuloa nuoret papittaret olivat öljynneet kehoni, ja tunsin vielä hajustetun öljyn tuoksun nenässäni.

Noin nelikymppinen papitar nousi lavalle messuamaan. Ikä oli vain korostanut naisen kauneutta. Hän messusi kielellä, jota en tuntenut. Myöhemmin minulle selvisi, että kyseessä oli Fasten papitarten salainen kieli, jonka erikoisuus oli se, että jokaiseen verbiin liittyi päätte, joka kuvasi sitä, millaisia tunteita lause puhujassa herättää. Enempää en saanut koskaan tietää kielestä.

Palvontamenot koostuivat tanssiesityksistä, vuorolaulannasta messun johtajan ja yleisön välillä, suitsukkeen polttamisesta ja yhteislaulusta. Seisoin koko ajan alttarin vieressä muna pystyssä, tanssijat hipaisivat minua joskus ohi mennessään.

Lopulta lavalle saapui punaiseen kaapuun ja kultanaamioon puukeutunut hahmo. Kaapu oli koristeltu kultakirjailuin, jotka olivat taidokkaita ja eksoottisia minun helutelaisiin silmiini. Messun aloittanut nainen kuiskasi minulle: ”Hän on ylipapitar.”

Ylipapitar riisui kaapunsa ja naamionsa. Kun näin hänen alastoman kehonsa ja kasvonsa, tajusin, että hän oli jo yli kahdeksankymmenvuotias. Hänen kasvonsa olivat ryppyiset, hänen rintansa olivat tyhjät pussit, jotka roikkuivat vatsan päällä, ja vatsa oli uurteilla. Harkitsin karkaamista, mutta muistin temppelin ulkopuolella seisseet aseistautuneet vartijat. Minun olisi siis vain sopeuduttava.

Ylipapitar asettui makaamaan selälleen alttarille, ja minä polvistuin nuolemaan hänen häpyään, kuten minulle oli neuvottu. Pilulu oli täynnä jotain hajustettua töhnää, ja se lerpatti velttona. Työskentelin pillun parissa, ja minun oli vaikea pitää erektiotani yllä. Ylipapitar oli silmiini vastenmielinen, mutta yritin pitää ajatukse- ni niissä hemaisevissa kaunottarissa, jotka muodostivat toimituksen yleisön.

Nuoltuani aikani asetuin ylipapittaren päälle ja työnnyn hänen veltoon häpyynsä. Aloin työnnellä elintäni edestakaisin ja yleisön papittaret taputtivat tahtia. Vaikka minulla oli yhä erektio, mieleni ei ylipapittaren näkemisen jälkeen ollut yhtään kiihottunut. Työntelin mekaanisesti, ja ajattelin vain kaivoksia, joissa orja ei pysyisi hengissä kahtakaan vuotta. Ylipapitar katsoi minua silmiin ja hymyili suulla, jonka hampaista valtaosa oli jo tippunut.

Kiihdytin tahtia. Yleisö kiihdytti taputtamistaan. Tiesin, että minun oli saatava siemensyöksy, muuten joutuisin välittömästi kaivoksiin. Elimeni oli jo turta kauan jatkuneesta yhdynnästä, ja yritin vain ajatella tanssijoita, jotka olivat tanssinsa aikana sipaisseet minua. He olivat viehättäviä nuoria naisia, toisin kuin tämä kuvatus, jonka pillua elimeni takoi.

Lopulta tunsin kihelmöintiä alapäässäni. Se ei ollut voimakasta, mutta lupaus siemensyöksystä. Kiihdytin tahtia, suljin silmäni ja ajattelin minut ostaneita naisia. Lopulta sain siemensyöksyn.

Kun kullini vaimea sykähdtely oli pysähtynyt, ylipapitar työnsi minut pystyyn, nousi itsekin ja tarttui kädestäni. Hän nosti käteni pystyyn kuten tuomari tekee aseettoman taistelun voittajalle ja huusi jotain voitonriemuisella äänellä käyttäen samaa tuntematonta kieltä kuin koko palvontamenojen ajan oltiin käytetty.

Oloni oli helpottunut. Olin suorittanut tehtäväni, enkä ainakaan

vielä joutuisi kaivoksiin. Toisaalta mielessäni oli pelko. Tämä toistuisi joka päivä, ja minun pitäisi suoriutua päivittäin.

Valtiattaren tissit

Olin Delfianan kanssa uudessa huoneessani. Delfiana oli juuri ostanut minut orjaksi. Kuuluin Gulionin heimoon, ja taistelussa Poraten imperiumia vastaan olin jäänyt vangiksi, minut oli tuotu Poraten pääkaupunkiin ja myyty orjaksi.

Heimomme tapojen mukaisesti minulla ei ollut ollut vielä naista. Heimossamme rakkaus on sallittua vain niille miehille, jotka ovat osoittaneet kuntoisuutensa taistelukentällä, ja olin jäänyt vangiksi ensimmäisessä taistelussani.

Delfiana irroitti kahleeni ja sanoi: ”Riisuudu.” Katsoin Delfiana. Hän oli viisikymppinen, hiukan pyöreä ja lyhyt. Naisesta ei olisi minulle joka tapauksessa vastusta, mutta Delfiana näytti heikolta jopa naiseksi. Ajattelin mahdollisuuteni tulleen. Kohotin käteni sysätäkseni Delfianan syrjään ja paetakseni, mutta juuri kun olin tarttumassa hänen olkapäähänsä koko kehoni jähmettyi.

Delfiana sanoi: ”Et voi mitään taikavoimilleni. Riisuudu.” Ohjasin käsiäni shokissa paidanhelmaani kohti, ja ne toimivat moitteettomasti. Riisuuduin, vaikka hemolaisilleni on nöyryytys ottaa käskyjä vastaan naiselta.

Delfiana riisui väljät housunsa niin, että näin hänen reitensä. Hänen paitansa peitti kriittiset paikat: Isot tissit, koon pystyi päättelemään paidan väljyydestä huolimatta, sekä hävyn. Delfiana komensi minut selälleen sängylle ja nousi hajareisin päälleni. Yritin nousta pois, koska heimomme miehille on nöyryytys paritella naisen alla. Se femininisoi meidät. Kehoni ei kuitenkaan totellut minua.

Kullini oli noussut pystyyn, ja Delfiana ohjasi sen sisäänsä. Hän alkoi hitaan ylös-alas liikkeen, ja laukesin kymmenessä sekuntissa.

”Arvasin sen”, Delfiana sanoi. ”Sinun täytyy opetella pidättämään siemensyöksyä kunnes annan luvan lauetta. Ruoska on tehokas opettaja.”

Delfiana komensi minut kontalleen sängylle, otti ruoskan seinältä ja alkoi piiskata minua persiille. Koin voimatonta vihaa. Nainen oli nöyryyttänyt minua, nyt hän satutti minua, enkä voinut sille mitään hänen taikavoimiensa takia.

Piiskaamisen jälkeen Delfiana jätti minut huoneeseen, josta en poistuisi vuoteen. Makasin tuskissani sängyllä, en pystyisi seisomaan pariin tuntiin enkä istumaan vuorokauteen.

”Nyt osaat pidätellä orgasmiasi, joten saat palkinnon”, Delfiana sanoi.

Olimme jatkaneet päivittäisiä yhdyntöjä kaksi kuukautta. Delfiana oli ollut aina päällä, ja aina kun olin lauennut ennen hänen lupaansa, olin saanut ruoskasta. Viime aikoina Delfianan lupa oli tullut vasta puolen tunnin yhdynnän jälkeen.

Delfiana riisui paitansa ja housunsa. Hänellä oli yllään vain rinnat peittävät pussit, jotka oli sidotu naruilla selän takaa ja olkapäiden yli. Näin ensimmäistä kertaa hänen tumman häpykarvoituksensa ja katselin sitä kulli sykkien. Mikä palkinto! Olin jo tottunut siihen, että niin kipu kuin nautintokin tuli Delfianan kädestä, ja visuaalinen nautintoni oli vain jatkumoa tälle.

Delfiana käski minut selälleen sängylle ja asettui päälleni. Delfiana ohjasi kullini karvoituksen peittämään häpyyensä ja alkoi ratsastamaan. Katselin rintapusseja, jotka heiluivan ylös-alas -liikkeen tahdissa ja mietin, miltä rinnat näyttäisivät paljaina. Isot ne ainakin olivat. Delfianan pillu pomppi ylös alas kullini ympärillä.

Delfianan kropan näkeminen kiihotti minua, ja minulla oli vaikeuksia hallita mieleni niin, etten tulisi ennen lupaa. Yritin ajatella kotimaatani ja sota Poratea vataan saadakseni ajatukseni pois yhdynnästä niin, että kestäisin pidempään. Onnistuin kestäämään Delfianan merkkiin saakka, ja orgasmini oli voimakkaampi kuin aiem-

min.

”Seuraava yhdyntä on kahden viikon päästä”, Delfiana sanoi. ”Tein pienen taian niin, että sinulla ei seiso, jos yrität tyydyttää itsesi. Näin paine pusseissasi kasautuu koko ajan.”

Tästä lähin yhdyntöjen väli harvenikin kahteen viikkoon. Pussit täynnä orgasmien pidätteleminen oli entistä vaikeampaa, ja muutamana kerran sainkin ruoskaa lauettuani liian aikaisin. Minulla ei ollut huoneessani mitään tekemistä, joten päiväni kuluivat seksin odottelun merkeissä.

Kun kahden viikon tahtia oli jatkunut puoli vuotta, Delfiana tuli huoneeseeni toisen ikäisensä naisen kanssa. Tämä nainen oli muutoin Delfianan vastakohta: Pitkä, laiha ja vaaleahiuksinen. Naisella oli väljä paita ja housut, sekä hävyn kohdalle vyötetty valtava, musta puinen penis.

”Olet oppinut saamaan minulta nautintoa”, Delfiana sanoi. ”Tästedes opit vastaanottamaan kipua. Sinun kannaltasi hyvä puoli on, että näet viimein tissini.” Delfiana riisui paitansa ja housunsa, ja tällä kerta tissit olivat paljaat. Ne olivat lattanat ja roikkuvat, ja pienet nännit osoittivat alaviistoon. Riisuuduin Delfianan käskystä.

Delfiana kävi sängylle puoli-istuvaan asentoon ja käski minut kontalleen eteensä sängylle niin, että kasvoni olivat melkein kiinni hänen tisseissään. Delfiana käski minun imeä tissejään, ja kävin toimeen hanakasti.

Yhtäkkiä tunsin kivunvihlaisun takalistossani. Toinen nainen oli selviytynyt puupenisensä perseeseeni. Hän ryhtyi työntelemään puupenistä perseessäni edestakaisin, ja jokainen työntö tiesi minulle tuskaa. Hain lohtua Delfialan tisseistä, hautasin pääni niihin, ja suutelin niitä.

Näin jatkettiin puoli tuntia. Puupenis takoi persettäni, kipu paheni koko ajan, ja lohtua toivat kasvojani ja suutani vasten tuntuvat tissit. Sitten vaalea nainen alkoi runkata minua puupeniksen työntöjen tahtiin. Kivun ja nautinnon sekoitus valtasi mieleni, ja sain orgasmin. Lysähdin vatsalleni sängylle puolittiedottomana kivusta ja laukeamisesta.

Naiset poistuivat huoneestani ja sanoivat, että he palaisivat tekemään saman kaksi kertaa viikossa. Vaikka olin puolitetoton, tiedonanto pelotti minua. Ensinäkin puupeniksen aiheuttama kipu oli ollut jotain aivan hirvittävää, ja ne vähät miehisen ylpeyden rippeet, joita minulla oli, eivät pitäneet tilanteesta. Heimossani mies menettää ihmisarvonsa, jos häntä pannaan perseeseen.

En pystynyt istumaan vuorokauteen. Naiset palasivat kaksi kertaa viikossa neljän kuukauden ajan, ja sekä kipu että häpeä hellittivät vähitellen. Perseeni tottui puupenikseen, vaikka sitä vaihdettiin isompaan pariinkin otteeseen, enkä enää ajattellut itseäni Gulionin miehenä, vaan valtiattaren, Delfianan, orjana.

Olin torilla Delfianan antama kukkaro mukamani. Oli kulunut vuosi siitä, kun olin joutunut Delfianan orjaksi, ja tämä oli ensimmäinen kerta, kun sain poistua huoneestani.

Delfiana oli lähetänyt minut ostamaan mattoa, ja eräällä kauppiarella näin juuri Delfianan kuvauksen mukaisen maton. Kukkarossani oli viisisataa heferiä, juuri maton hinta, mutta tinkasin hinnan kolmeensataan. Erotuksen, kaksisataa heferiä, palauttaisın Delfianalle. Delfiana on kipuni ja nautintoni valtiatar, ja olen hänelle ehdottoman lojaali.

Reikä

Istuin baarissa tuoppiini syventyneenä, kun kuulin äänen: ”Kysyn suoraan: Panisitko minua?”

Katsoin kysyjää. Hän oli nainen, lyhyt, vaalea ja reilusti ylipainoinen, jotain kahdenkymmenenviiden ja kolmenkymmenen ikävuoden väliltä. En yhtään ihmetellyt, että hän kysyi suoraan, koska hän näytti aivan petolinnun perseeltä. Hiukset olivat kampaamattomat, ja jokin kasvoissa mätti. Ehkä ne olivat epäsymmetriset. Huomasin tilaisuuteni tulleen, pääsisin toteuttamaan erään fantasian, johon en ollut vielä löytänyt toista osapuolta.

”Ei ole tainnut flaksi käydä?” kysyin.

Tyttö katsoi kengänkärkiään ja sanoi hiljaisella äänellä: ”Ei...”

Vastasin: ”Jos ryhdyt seksiorjakseni, panen sinua.”

Tytön ilme kirkastui, ja hän sanoi: ”Joo”. Vastaus tuli kuin apoteekin hyllyltä. En tiennyt, oliko hänellä masokistisia taipumuksia, vai oliko hän vain niin epätoivoinen, että hän tarttui mihin oljenkorteen tahansa.

”Istu alas, niin neuvotellaan.”

Tyttö istui minua vstapäättä ja sanoi: ”En olekaan vielä esittäytynyt. Mä olen...”

”Älä sano”, keskeytin. ”Mä annan sulle orjanimen. Sä olet Reikä.”

”Kukas sä sitten olet?” Reikä kysyi.

”Voit kutsua minua Herraksi.”

Jatkoin: ”Tehdään säännöt selväksi: Sulla, Reikä, on tasan yksi oikeus. Voit lähteä lätkimään milloin haluat. Niin kauan kuin olet orjani, tottelet minua kaikessa ja suostut kaikkeen mitä käsken. OK?”

”OK.”

”Sano: OK, herra.”

”OK, herra.”

Olimme saapuneet luokseni. Matkalla bussissa olin kopeloinut Reikää koko matkan meille. Hän oli aluksi yrittänyt vastustella, koska pelkäsi muiden näkevän, mutta hän oli tyytynyt osaansa kun olin sanonut tiukasti, että vastustelu ei ole orjalle sopivaa käytöstä.

Istuin nojatuoliin ja komensin Reiän seisomaan eteeni. ”Riisuudu”, sanoin. Reikä empi. En yhtään ihmettele empimistä, häntä varmasti hävetti esitellä kroppaansa. ”Eikö sana kuulu? Riisuudu!” sanoin. Reikä tarttui paidanhelmaansa ja lähti hitaasti kohottamaan sitä. ”Reippaammin!” sanoin. ”Muista asemasi: Olet orja.” Reikä alkoi riisuutua hiukan nopeammin. ”Keinuttele lanteitasi samalla.” Reikä totteli, ja Reiän vaatteista päästiin eroon.

Reiän kropassa ei tosiaan ollut hurraamista. Tissit olivat pienet ja muodottomat, ja vatsa pömpötti ja roikkui pillun päällä. Reidet olivat täynnä selluliittia.

”Reikä, olet saanut uuden nimen, muttet ole vielä saanut kastet-ta. Mennään kylppäriin ja hoidetaan asia.”

”Kyllä, herra.”

Kylppäriässä käskin Reiän polvistumaan ja kumartamaan päänsä. Avasin sepalukseni, vedin kullini esiin ja aloin kusta Reiän hiuksille. Olin nautinut baarissa pari tuoppia, joten kusta tuli reippaanpuoleisesti, ja lorottelin kaiken Reiän hiuksille. Hiuksista kusta valui Reiän kasvoille, selkään, tisseille. Kun kusta ei enää tullut, annoin Reiän kuivata itsensä. Peseytymistä en sallinut, joten Reikä jatkaisi orjana oloa kusijäämiäni kropassaan ja hiuksissaan.

Reikä alistui osaansa mallikelpoisesti. Jos virtsa kuvotti häntä, hän ei ainakaan näyttänyt sitä ulospäin. Kuivatessaan itseään hän katseli nöyränä lattiaa.

Käskin Reiän olohuoneeseen ja kumartumaan tuolia vasten. Käskystäni Reikä otti kiinni tuolin istuinosasta ja nosti pyllyn pystyyn. Hain vyön kaapista ja sanoin: ”Reikä, seuraavaksi saat piiska-kaa. Tahdon korostaa, että tämä ei ole rangaistus. Teen tämän siksi, että olet orjattareni, ja isännällä on oikeus piiskata orjaansa. Kaksikymmentä lyöntiä. Sinä lasket lyönnit, ja joka lyönnin jälkeen sanot lyönnin numeron. Sinulla ei ole oikeutta voihkia kivusta. Jos voi-kaiset, laskeminen alkaa alusta. Onko ymmärretty?”

”Kyllä, herra.”

Pläts. ”Yksi.” Pläts. ”Kaksi.” Pläts. ”Kolme.” Ensimmäisellä kerralla pääsimme viiteen, kunnes Reikä voihkaisi kivusta. Se ei ollut mikään ihme, koska olin lyönyt aika kovaa. Toisella kerralla pääsimme seitsemään, kolmannella kahteen. Ettei koko yötä olisi tuhraantunut, tämän jälkeen löin hiukan hiljempää, ja pääsimme kahteenkymmeneen. Reiän pakarat punersivat piiskauksen jälkeen mukavasti.

Käskin Reiän pystyyn ja käskin kiittää piiskaamisesta.

”Kiitos, herra.”

”Seuraavaksi keittiöpalvelusta”, sanoin. ”Tee minulle kaksi meet-
vurstivoileipää ja kata ne keittiön pöydälle.”

”Kyllä, herra.”

Reikä meni keittiöön ja löysi tarpeet helposti. Kun hän valmisti voileipiä, kopeloin takaapäin hänen tissejään. Reikä kattoi aterian, istuin syömään sitä, ja Reikä sai katsella seisten ateriointiani.

Reikä oli koko ajan toiminut kuten kuuliaisen pikku orjattaren tulikin toimia. Hän oli täyttänyt käskyni mukisematta, ilmaan vastaansanomisia.

”Seuraavaksi siirrymme seksiin”, sanoin. ”Sitä varten harjoittelem-
me orgasmin saamista.”

Kumensin Reiän olohuoneen lattialle selälleen ja sanoin: ”Näytä,
millainen orgasmi on.”

Reikä nytkähteli ja korahteli hiukan.

Sanoin: ”Ei tuo kelpaa alkuunkaan. Pistä siihen enemmän tun-
netta.”

Enemmän nytkähtelyä ja korahtelua.

”Ei edelleenkaan kelpaa”, sanoin. ”Voihki ensin matkalla huipulle, ja kiljaise sitten kunnolla ja vapisuta ruumistasi.”

Reikä teki työtä käskettyä, ja nyt hänellä alkoi jo olla kunnolla liioiteltu orgasmi. Korjasin suoritusta vielä pari kertaa suurelleisemmäksi, sanoin: ”Nyt osaat saada orgasmin. Seksin aikana käskensina saamaan orgasmin, ja silloin teet kuten teit äsken.”

Istahdin nojatuoliin. Käskin Reiän polvistumaan eteeni ja avaamaan housuni. Kullini oli ollut valmiina tositoimiin jo pitkään, minulla oli selvästi Masterin taipumuksia kun olin kiihottunut Reiän vaatimattomasta kropasta huolimatta.

Käskystäni Reikä otti kullini suuhunsa. Tartuin molemmin käsin Reiän päähän ja aloin liikutella sitä ylös alas. Reiän huulet puristivat mulkkuaani ja liikkuivat ylös alas mulkkuni varrella, ohjaukseni tahtiin.

Kun olin kiihottunut tarpeeksi, käskin Reiän kontalleen lattialle. Panisin häntä takaapäin. Riällä oli vatsaa niin paljon, että lähetyssaarnaaja-asenossa en uskonut pysyväni. Työnsin sormeni Reiän pilluun. Se oli valmiiksi märkä. Tällä tytöllä oli selvästi masokistin taipumuksia. Survaisin kullini hänen pilluunsa ja aloin työnnellä rajusti edestakaisin.

Reikä alkoi voihkimaan, mutta käskin hänen olla hiljaa. Orjan on totettava isäntäänsä eikä voihkittava oma-aloitteisesti. Panoa jatkettiin hiljaisuuden vallitessa, kunnes olin orgasmin partaalla. Silloin käskin Reikää saamaan orgasmin, ja seurasi mitä liioitelluin tulemisen näyttelemisen. Reiän täristäessä kehoaan annoin mellienni purkautua Reiän pillun.

Panon jälkeen kello oli kolme yöllä, ja käskin Reikää pukeutumaan ja lähtemään. Hän oli saanut seksiä kuten halusi. Lähtiessään Reikä kirjoitti puhelinnumeronsa eteisessä olevaan muistivihkooni ja sanoi: ”Soita minulle, niin otetaan joskus uusiksi, herra.”

Jäin miettimään, mitä nöyryytyksiä keksisin seuraavalle kerralle.

Portviinin jäljet

Lontoossa 14.2.1862

Rakas Catherine,

Kiitos kirjeestäsi. Oli ilahduttavaa lukea se. Hauska kuulla, että sinulla on kaikki hyvin siellä Wienissä.

Muistathan, Catherine, kuinka kaksitoistavuotiaana lupasimme toisillemme, että pysyisimme vanhoinapiikoina emmekä päästäisi miehiä vuoteeseemme? Kaksikymmentäkolme vuotta olemme pitäneet lupauksen, mutta minun täytyy tunnustaa, että viikko sitten rikoin sen ja antauduin miehelle.

Olin kreivitär von Bromhurstin kartanossa kutsuilla, ja siellä oli myös paroni Huizholm. Tiedäthän Huizholmin maineen? Häntä pidetään varsinaisena naistennaurattajana. Bromhurstilta oli sherry päässyt loppumaan, joten join illalla portviiniä. Se on mitä petollisin juoma, koko illan hihittelin Huizholmin tarinoille, kun hän kertoi seikkailuistaan etelänmerellä. Siveän naisen ei kuuluisi käyttäytyä niin, mutta syytän tuota petollista juomaa.

Kun olin Bromhurstin vierashuoneessa menossa nukkumaan, Huizholm ryntäsi huoneeseeni. Yritin käskeä häntä poistumaan, mutta hän ei kuunnellut. Hän kaappasi minut syliinsä ja suuteli minua suulle. Portviinin vaikutuksen alaisena en vastustellut tarpeeksi. Kunpa Bromhurstilla olisikin ollut sherryä. Silloin tämä oltaisiin voitu välttää.

Et ikinä arvaa, mitä Huizholm teki seuraavaksi: Hän työnsi kielenä suuhuni. Ällöttävää, mutta petollisen juoman pauloissa en vas-

tustellut. Koin jopa eräänlaista nautintoa, niin riettalta kuin se kuulostaakin.

Seuraavaksi hän työnsi kätensä sisään leninkini kaula-aukosta ja alkoi hipelöidä nännejäni. Olisin milloin tahansa voinut huutaa talonväen apuun, mutta voitko kuvitella, siveä sydänystäväsi alistui vaiti kaikkeen, mitä tuo naistennaaurattaja teki. Sen jälkeen Huizholm riisui minut niin, että kaikki suloni olivat levällään hänen silmiensä edessä. Siinä minä annoin miehen katseen kulkea alastomalla kehollani. Mikä petollinen juoma portviini onkaan.

Huizholm riisuutui itsekin. Koska sinä, rakas Catherine, et ole nähnyt miestä alasti, kerron sinulle havaintoni. Ensinäkin miehilläkin on nännit, samanlaiset kuin minulla oli kaksitoistavuotiaana. Siinä, missä naisilla on häpy, on miehillä eteenpäin sojottava sauva, jonka päässä on punainen pallukka. Muutoin he näyttävät aika samalta kuin naisetkin, heillä vain on pidemmät ihokarvat.

Huizholm kaatoi minut sängylle ja tuli päälleni. Hän hipelöi kehoani jonkun aikaa, ja sitten hän levitti jalkani niin, että häpyyni oli ammollaan. Sen jälkeen tapahtui illan vastenmielisin asia: Huizholm työnsi hävyn paikalla olevan sauvansa sisään minun häpyyni. Portviini oli kiihdyttänyt mieltäni niin, että, voitko kuvitella, annoin sen tapahtua.

Huizholm alkoi työntelemään sauvaansa hävyssäni edestakaisin. Se sattui, mutta portviinin vaikutuksesta koin kivunkin suloisena. Siinä työnnellessään Huizholm pieraisi. Pieraiseminenkin siis liittyy siihen, mitä aviomies ja vaimo tekevät pimeässä.

Huizholm työnteli sauvaansa hävyssäni yhä kiihtyvää tahtia. Lopulta hän suorastaan takoi häpyäni sillä. Portviini sai minusta yhä tiukemman otteen, ja itse asiassa toivoinkin Huizholmin takovan sauvallaan. Lopulta Huizholm lopetti ja nytkähteli päälläni hiukan. Hän sanoi, että hän rakastaa minua, mutta että hänen täytyy poistua. Hän puki vaatteensa ja lähti. Jäin huoneeseen hämilläni. En millään voinut uskoa, mitä olin mennyt tekemään.

Nyt sinäkin, rakas Catherine, olet kuullut, millaisia ovat ne asiat, jotka tapahtuvat miehen ja naisen välillä. Lopuksi vielä varoitan sinua: Pysyttele visusti kaukana portviinistä.

Rakkaudella,
langennut sydänystäväsi Emilia

Normien mukaan

”Pecca, sekuntilleen oikeaan aikaan”, valvojani tervehtii minua, kun saavun yhdyntään. Valvojallani on harmaa univormu, joka paljastaa hänen muotonsa ja kiharainen, tuuhea, punainen tukka. Naisten univormuun kuuluva polvipituinen hame jättää hänen sukkahousuihin verhoillut säärensä näkyviin. Minulla on yhdyntäasu, pehmeää kangasta olevat housut ja samasta kankaasta tehty paita. Väljiä ja vaaleansinisiä molemmat.

”Ota vain mulkkusi esiin”, valvoja jatkaa. ”Hinkkaan sen pystyyn.”

Kävelen valvojan tuolin luo ja vedän housujen suussa olevan kuminauhan kiven alle. Valvoja tarttuu mulkkuuni ja alkaa hitaasti runkata sitä.

”Tällä kertaa sinulla onkin uusi tyttö”, valvoja sanoo. ”Edellisen raskaus todettiin eilen.”

Tytöt tulevat ja menevät, mutta minulla on ollut sama valvoja viiden vuoden ajan, siitä lähtien kun pääsin yhdyntäohjelmaan. Tyttöihin ei ehdi syntyä mitään tunnesidettä, mutta valvojani, vanhemman naisen kanssa koen yhteenkuuluvuutta. Uskon tunteen olevan yksipuoleinen, koska valvoja valvoo yhdyntöjä työkseen, joten hän tapaa lukuisia miehiä samassa roolissa kuin minä.

”Mira, uusi tyttösi, vaikuttaisi taas olevan myöhässä”, valvoja sanoo puristellessaan kiveksiäni. ”Hän ei ole kovin täsmällinen. Siksi sinut valittiin hänen seksipartnerikseen.”

Täsmällisyys ja norminmukaisuus, ne ovat arvot, joille yhteis-

kuntamme perustuu. Minä olen mestari niiden noudattamisessa. Päästäkseen yhdyntäohjelmaan miehen täytyy olla hyvä niissä, mutta minä olen creme de la creme. Naisista kaikki synnytyksikäiset ovat yhdyntäohjelmassa.

”Mitenkäs töissä menee”, valvoja kysyy. Mulkkuuni on noussut jo pystyyn, ja valvoja antaa kätensä liukua pitkin sen vartta edestakaisin.

”Työpaikalle saapui tilauskaavakeblankoja, joiden vasen marginaali on millin liian kapea”, kerron. ”Muut aikoivat jo ottaa ne käyttöön, mutta minä huomasin vian...”

Mira keskeyttää tarinani saapumalla paikalle. Hänellä on samanlainen yhdyntäasu kuin minulla, naisten malli vain. Katsoessani Miraa totean, hän on varmasti vasta kahdeksantoistavuotias, juuri yhdyntäohjelmaan päässyt. Itsekään en ole pitkä, mutta Mira on minua kymmenen senttiä lyhyempi, ruumiinrakenteeltaan sopusuhtainen. Hänen muotojaan on vaikea arvioida väljän yhdyntäasun läpi.

”Tule tänne”, valvoja sanoo. Mira kävelee arasti valvojan tuolin luo. Hänelle tämän on oltava ensimmäinen kerta. Valvoja päästää irti mulkustani ja avaa Miran haarovälissä olevan kangasluukun. Häpykarvoituksen näkeminen saa mulkkuni sykkimään. Valvoja työntää kätensä Miran alapäähän ja alkaa sormeilemaan sitä. Tähän asti Mira on näyttänyt jännittyneeltä, mutta nyt hän rentoutuu, kun valvojan kädet tuntuvat ilmeisen hyvältä.

”Nyt olet riittävän märkä”, valvoja sanoo lopulta Miralle. ”Mene tuonne vuoteelle ja käy selällesi makaamaan.”

Mira tekee työtä käskettyä.

”Nosta jalkasi ilmaan ja levitä ne”, valvoja sanoo. Mira tekee työtä käskettyä. ”Leveämmälle”, valvoja sanoo. Mira levittää. ”Tiedät mitä tehdä”, valvoja sanoo minulle.

Nousen Miran päälle ja avaan hänen tissejään peittävät paidassa olevat kangasluukut. Katson tissejä. Ne ovat pienet, mutta nännit ovat pystyt ja vaaleat. Kullini sykähtely kiihtyy.

”Viisi sekuntia on mennyt”, valvoja sanoo. Norminmukainen tisienkatseluaika on viisi sekuntia.

Työnnyyn Miran sisään. Katson Miraa silmiin, kuten kuuluu tehdä ja alan työntelemään edestakaisin.

”Liian nopea rytmi”, valvoja sanoo närkästyneenä. ”Sisään, ulos, sisään, ulos...” Valvoja lukee tahtia jonkun aikaa, ja työntelen mulkkuani valvojan lukemaan tahtiin.

Katson koko ajan Miraa silmiin. Hänen ilmeensä on tuskainen. Ensimmäinen kerta on aina kivulias naisille. Mira sulkee silmänsä.

”Tää sulki silmät”, sanon valvojalle.

”Mira, silmät auki”, valvoja sanoo. ”Katso Peccaa silmiin.” Mira tekee työtä käskettyä.

Työntelen edestakaisin, kun valvoja sanoo: ”Rytmi on edelleen liian nopea.” Valvoja kävelee sängyn luokse ja alkaa painella kädellään persettäni oikeaan rytmiin. Teen parhaani saadakseni pidettyä annetun rytmin, vaikka mieleni tekisi kiihdyttää. En tiedä, mikä minua vaivaa. Normaalisti pysyn norminmukaisessa rytmissä ilman valvojan apua.

Näin jatketaan, Mira ja minä tuijotamme toisiamme silmiin, valvoja painelee persettäni rytmissä ja minä työntelen mulkkuani Miran sisällä samaan tahtiin.

Lopulta mulkussani alkaa tuntua kihelmöintiä. Siemensyöksy on ihan hollillaan. Työntelen edestakaisin, ja mulkun kihelmöinti valtaa mieleni. Sitten siemensyöksy tulee, ja lopetan työntelemisen. Odotan, kunnes mulkkuni on lopettanut sykähtelynsä ja nousen Miran päältä.

”Mira, sulje kaikki kolme luukkua”, valvoja sanoo. Mira sulkee ne, ja minä laitan mulkkuni housuihini. Valvoja sanoo: ”Yhdyntä meni normien mukaan, voitte poistua.”

Poistumme eri ovista, Mira ja minä.

Alienseksiä

Tanssi

Ravintolassa eräs naaras kiinnittää huomioni. Katson, kuinka viehokosti hänen takaruumiinsa kaareutuu, ja kuinka sirot hänen saksensa ovat. Hänen kahdeksan jalkaansa ovat ohuenohuet.

Naaraan tilaama rweigh saapuu pöytään. Ihailen, kuinka sulavasti naaras tappaa sen myrkkypiikillään ja alkaa paloitella sitä. En voi mitään, olen ihastunut. Olen kyllästynyt yhden illan suhteisiin, ehkä tämä johtaa enempään.

Menen naaraan eteen ja aloitan kosiotanssini. Wdreitä, se on kuuminta hottia. Liikun wdrei-kuviossa edestakaisin, naksuttelen saksiani ja heiluttelen takaruumistani edestakaisin. En ole fyysisesti näyttävä, mutta wdrei-tanssin hallitsen, sen tiedän. Naaras hurmaantuu liikkeistäni ja hänen aterioituaan lähemme hänen luokseen.

Aloitamme parittelutanssin. Pidän Khiftiä, se on hänen nimensä, saksillani hellästi kiinni hänen saksistaan. Olemme vastakkain, ja katseemme kohtaavat. Khift ei ole ennen paritellut wdrein tahtiin, joten hän hapuilee askelissa. Askel vasemmalle, askel eteen, askel taakse, askel oikealle. Kuin itsestään takaruumiimme kaareutuvat, ja niiden päässä olevat myrkkypiikit kohtaavat. Tunnen myrkkijemme sekoittuvan niiden päässä. Toistamme askelkuviota yhä nopeampaan

tahtiin. Nopeasti Khift saa tanssin askelista kiinni, ja liikumme kuin yhtenä organismina. Tanssiessa kiihko sisälläni kasvaa, ja hellä otteeni hänen saksistaan vaihtuu puristukseksi. Askel vasemmalle, askel eteen, askel taakse, askel oikealle, pyörähdys, askel eteen. Tunnen, kuinka siittiöpaketti putoaa takaruumiistani lattialle.

Vedän Khiftin siittiöpaketin päälle. Jännitys sisälläni kasvaa, onnistuuko tämä? Khiftin takaruumis on siittiöpaketin päällä, ja kuuluu slurfs. Toden totta, Khift on antautunut tanssin hurmiossa ja hänen paritteluelimensä vetää siittiöpaketin hänen sisäänsä. Tunnen, kuinka hyvä olo leviää kehooni. Vielä viimeiset askeleet, ja pysähdymme.

”Kulta, se oli ihanaa”, Khift sanoo. ”Tahton ottaa uusiksi, kunhan kehosi saa muodostettua uuden siittiöpaketin.”

Juhla-ateria

Parinhakumarkkinoilla huomaan huomattavan lihavan uroksen. Hänen rasvasta roikkuvat vatsamakkaransa saavat vaginani sykähdelmään. Hänen käsivartensa ovat pulleat ja reidet paksut. Olen poikkeuksellisen suurikokoinen naaras, joten tarvitsen lihavan uroksen. Vinkkaan uroksen luokseni. Hän tulee, koska suurikokoiset naaraat ovat halutumpia.

Painamme kehomme toisiamme vasten, halaamme ja hyväilemme toistemme selkiä. Kuin itsestään suuni aukeaa ammolleen, ja uros työntää päänsä suuhuni. Puraisen kiihkoissani uroksen pään irti ja ja tunnen ihanien kehonesteiden valuvan huuliltani alas. Pureskelen päätä autuaana. Tunnen, kuinka uroksen kallo murskautuu hampaideni välissä. Nielaisen kaiken vatsaani. Mikä herkkupala! Tunnen reittäni vasten, kuinka uroksen keho saa erektion. Lajimme urokset saavat erektion vasta, kun heidän päänsä on purtu irti.

Viimeisillä vaistoillaan uroksen kädet tarraavat kehooni. En pysty irrottamaan uroksen ruumista kehostani ennen kuin parittelu on valmis, mutta olen parittelukiihkossa, enkä välitä siitä. Tahton vain tuon pullean, rasvaisen peniksen sisääni. Vaistomaisesti uroksen pe-

nis hakeutuu vaginaani. Nytkähtelemme muutaman kerran, ja penis pumpppaa siemennesteen sisälleni. Parittelu on valmis, ja uroksen eloton keho kaatuu maahan.

Otan vyöltäni veitsen ja alan leikata suuria lihakimpaleita uroksen ruumiista. Minulla on edessäni juhla-ateria, ensimmäistä kertaa elämässäni. Katselen vesi kielellä leikkaamiani punaisia, kehonesteitä tiheviä lihakimpaleita. Lajimme urokset ovat naaraiden suurinta herkkua. Muut naaraat ovat kertoneet, että urokset ovat paljon herkullisempia kuin ne pienet jyräjät, joita syömme tavallisesti. Lajimme kahittyi karuissa olosuhteissa, jossa ravintoa oli tuskin riittävästi. Ravitukseen naaraan sisällä kehittyviä jälkeläisiään lajissamme uros antaa naaraan syödä ruumiinsa parittelun jälkeen.

Tuoksu

Olen uinut pohjan tuntumassa kaksi päivää. Reviirini laitamilla hais-toin feromonijäljen ja lähdin seuraamaan sitä. Nyt feromonit haisevat jo voimakkaana. Suolaa, ripaus merilevää, vähän rapua. Juuri tuollaiselta ihana naaras haisee. Olen jo parittelukiihkon vallassa. Tietoinen tajuntani ei enää ohjaa toimiani, vaan vahva tuoksu hais-tuolimesissäni uin kohti feromonien lähdeä.

Saavun naaraan luo. Hän on kooltaan nelinkertainen minuun verrattuna, lajimme sukupuolet ovat eri kokoisia. Mikä ihana vuori ihanaa hajua. Naaras haluaa leikitellä kanssani ja hän lähtee verkkaleen uimaan pakoon. Minä lähdän ajamaan takaa naarasta. Hajukielellä naaras viestittää koko ajan nimeään, minä vastaan omalla nimelläni. Naaras hidastaa. Uin naaraan alle ja alan kiihkoissani näykkimään hänen sähköntuntoelintään. Naaras kiemurtelee nautinnosta. Käännyin selälleni ja painan vatsani vasten naaraan vatsaa. Ripustaudun naaraaseen evieni tyvessä olevilla koukuilla. Naaras jännittää kehonsa nautinnosta kun se tuntee piikkieni uppoavan lihaansa.

Työnnän penikseni naaraan vaginaan ja nytkähtelen pari kertaa. Tunnen, kuinka siemennesteeni alkaa virrata naaraan sisään. Olen

ekstaasissa. Mieleni täyttää naaraan huumaava haju, vuorimaiselta vatsaani vasten tuntuva naaras ja penikseni tuntu kun siemenneste virtaa minuutti toisensa jälkeen sen läpi. Naaras ui meidän molempien puolesta eteenpäin. Se on välttämätöntä, että kiduksemme saisivat happea. Nautin tuntiessani vatsaani vasten naaraan uintiliikkeet.

Kun siemennesteen virtaus pysähtyy, alan taas nyttyttää penistäni naaraan vaginassa. Hetken päästä siemenneste alkaa taas virrata ja ekstaasi palaa. Näin jatketaan neljä tai viisi varvia. Lopulta pussini ovat tyhjät ja irroittaudun naaraasta. Tunnen naaraan hajan edelleen, mutta se ei enää synnytä minussa tuntemuksia. Pohdin hetken sitä, kuinka sama haju voi olla omasta mielentilasta riippuen joko huumaava tai neutraali ja alan palaila takaisin reviiirilleni.

Projekti

”Taloutesi on kunnossa. Pystyisit kustantamaan jälkeläisellemme koulutuksen huippuyliopistossa”, Rana sanoo. Rana on huipputaason kuvataiteilijatar, minä taas johtavia kemistejä. Olen kutsunut Ranan luokseni ja ehdottanut projektia.

”Terveydentilasi on hyvä”, Rana jatkaa. ”Minun maksani ei toimi täydellisesti, mutta genomimme voidaan yhdistää niin, että jälkeläisellämme on terve maksa.”

”Juuri näin”, totean.

”Minua tosin arveluttaa kykypalettiemme yhdistäminen”, Rana sanoo. ”Minä olen hyvä visuaalisessa hahmottamisessa ja out-of-the-box ajattelussa. Sinä puolestasi huolellisuudessa, ahkeruudessa ja loogisessa päättelyssä.”

”Juuri näin”, vastaan.

Rana sanoo: ”Olin aikonut hankkia jälkeläisen toisen taiteilijan kanssa. Jälkeläisestä voisi tulla maailman johtava taiteilija. Mutta mitä tulee lapsesta, joka osaa visuaalista hahmottamista ja loogista päättelyä?”

”Se juuri oli suuri ideani”, vastaan. ”Tiede junnaa paikoillaan, ja

out-of-the-box ajattelevalla tiedemiehellä olisi mahdollisuudet suuriin läpimurtoihin. Visuaalista hahmotuskykyä vaaditaan matematiikan geometrisillä aloilla, kaikkialla fysiikassa - kvanttifysiikan ja suhteellisuusteorian yhdistävä teoria on vielä keksimättä. Jopa megasynteetisessä kemiassa täytyy visualisoida biljoonista atomeista koostuvia supermolekyylejä.”

”Hyvä on”, Rana vastaa. ”Suostun. Voit luovuttaa minulle genomisi, niin tuotan jälkeläisen. Sinun täytyy tosin huolehtia hänen tieteellisestä kasvatuksestaan.”

”Tietysti”, vastaan. Tunnen kuumatusta. Ensimmäistä kertaa luovutan genomini. Nopeutan puhettani ja alan luetella: ”AGACCTTCACGTACCCTTG...”

Itätuuli

Itätuuli alkaa puhaltaa heikkona. Olen odottanut sitä jo kuukauden. Lenafyrguthea kasvaa lännessä, ja viime keväänä ei ollut sopivaa itätuulta. Lajimme elää tuhat vuotta, joten yhden kasvukauden odotus ei haittaa.

Olen ollut viime vuodet telepaattisessa yhteydessä Lenafyrgutheaan. Hän on kertoillut, kuinka regutit juoksevat pitkin hänen oksiaan, ja kuinka perds on tehnyt pesäkolonsa hänen runkoonsa. Lenafyrguthea on innoissaan siitä, että perds-pesue kasvaa hänen runkonsa sisällä. Normaalisti lajimme edustajat myrkyttävät perdsit pois. Lenafyrguthea on niin viehättävä.

Itätuuli voimistuu. Minun ei tarvitse odottaa sopivaa hetkeä enää pitkään.

Lajimme käyttää pitkän elämänsä filosofisten kysymysten pohdiskeluun. Lenafyrguthea on erikoistunut tiedon ja totuuden suhteen pohdiskeluun. Hän kertoilee, kuinka tietomme on rajoittunut käsitejärjestelmäämme, ja kuinka todellisuus ei välttämättä vastaa käsitteitämme. Lenafyrguthea pitääkin totuutta pohjimmiltaan saavuttamattomana. Emme tavoita todellista maailmaa sellaisena kuin se on. Minä olen tottunut ajattelemaan, että totuus on relaatio kie-

len lauseiden ja todellisuuden välillä. Näin se, mikä on totta tai epätotta on kielen lause, ja mitään kielen ulkopuolista totuutta ei ole. Lenafyrguthea on saanut minut kyseenalaistamaan käsityksiäni, ja toisaalta hän kertoo saanensa uusia ideoita minun käsityksistäni.

Tuuli on nyt tarpeeksi voimakas. Avaan heteideni ponnet ja annan siitepölyn haihtua tuuleen. Heteitäni kihelmöi ihanasti, ja niiden täyteen pakattu tuntu vaihtuu ihanaksi tyhjyydeksi. Tuuli kantaa varmasti siitepölyn Lenafyrguthean luokse. Hän antaa syksyllä pähkinöiden kasvaa niistä, regutit käyttävät pähkinöitä ravintonaan, ja siinä sivussa levittävät niitä ympäri metsää.

Matematiikanlaitoksella

”Sisään!”

Astun sisään Tatjana Pissarevan työhuoneeseen, ja nenääni tulvahtaa voimakkaana hänen parfyyminsa tuoksu. Hän käyttää sitä runsaasti, ja hänen runsas parfyyminkäyttönsä onkin matematiikanlaitoksella yleinen selän takana puhumisen aihe. Hänen sukunimensä on yhteensattuma, ja olemme monesti naureskelleet nimeä opiskelijaporukoissa. Professori Pissareva on venäläinen, ja Venäjällä nimi ei tarkoita sitä, mitä se tarkoittaa Suomessa.

Olen todistanut Hilbert-Smithin konjektuurin. Kyseessä on matemaattinen ongelma, jota kukaan ei ole saanut aiemmin ratkaistua, ongelma on ollut avoin jo viisikymmentä vuotta. Olen juuri viimeistelemässä graduani matemaattisesta logiikasta, ja siinä sivussa olen itsenäisesti tutustunut topologiaan, johon Hilbert-Smithin konjektuurikin kuuluu. Keksin, että epästandardi analyysi on linkki logiikan taitojeni ja Hilbert-Smithin konjektuurin välillä. Sain todistettua konjektuurin, vähempää ei minulta, entiseltä koululaisten matematiikkaolympialaisten kultamitalimieheltä voisi odottaakaan.

Näytin ratkaisuani professori Pissarevalle, hän on ainoa opettaja laitoksellamme, joka on erikoistunut topologiaan, ja hän lupasi tutustua ratkaisuuni. Eilen hän pyysi minut tänä iltana työhuoneeseensa käymään ratkaisua läpi. Ihmettelin tapaamiselle ilmoitettua myöhäistä ajankohtaa. Kello on jo kuusi.

Katson professori Pissarevaa, joka istuu työpöytänsä takana. Tavalliseen tapaansa hän on pukeutunut harmaaseen jakkupukuun ja

vihreään puseroon. Kaulassa on monimutkaisen näköinen kultakoru. Matematiikan laitoksella ihmiset yleensä pukeutuvat enemmän mukavuutta kuin tyyliä silmälläpitäen, mutta professori Pissareva on poikkeus. Kuten kaikki venäläiset naiset, hän on elegantti. Huoneen naulakossa onkin hänen minkkiturkkinsa ja turkislakkinsa.

Pissareva viittaa minut viereensä istumaan ja ottaa esiin pumaskan, joka on minun hänelle antamani ratkaisu. Pissareva avaa ensimmäisen sivun eteeni ja kumartuu sen ääreen niin, että hän on selvästi liian lähellä minua. Olen hämmentynyt, mietin lähenteleekö hän minua, vai onko Suomessa ihmisen intiimialue laajempi kuin Venäjällä.

”Hyvä. Tapasi korvata singulaarinen homologia McCordin homologiolla kuvauksen asteen määrittelyssä on luova...” Pissareva sanoo.

Hänellä on juuri ja juuri kuultavissa oleva aksentti. Olen huumantunut Pissarevan läheisyydestä. Parfyymi tuntuu nenässäni pistävänä, ja iästään huolimatta Pissareva on edelleen viehättävä nainen. Hän on pienikokoinen, ja hänen tummat hiuksensa ovat nutturalla. Ikää on vaikea arvioida, olisikohan jotain neljäkymmenenviiden ja kuudenkymmenen välillä.

”...kun pääset käsittelemään hyperäärellisiä summia mikrosimplekseistä”, Pissareva jatkaa.

Pissareva kääntää sivua: ”Mainiota, korvaat homotopian shape ekvivalenssilla. Antamasi epästandardi karakterisaatio shapelle on nerokas. Mikrosimpleksit pääsevät sen jälkeen oikeuksiinsa.”

Uusi sivunkääntö. ”Virheesi on tuossa. Oletat, että joukko A on internaalinen. Se ei välttämättä ole.”

Tajuun virheeni. Se kaataa koko todistukseni. Menen välittömsti alamaihin.

Pissareva asettaa kätensä reidelleni. ”Toivottavasti testosteronitasosi eivät nyt laskeneet. Miehillä käy usein niin, kun he huomaavat epäonnistuneensa. Jatketaan kuitenkin paperisi läpikäyntiä. Sulla on täällä vielä hyviä ideoita.”

Ajatukseni myllertävät. Yhtäältä olen masentunut virheeni johdosta, mutta toisaalta ihmettelen reidelläni lepävää kättä. Ehkä

Venäjällä tuota elettä pideään viattomana myötätunnon osoitukse-
na.

Pissareva kääntää sivua. ”Epästandardi karakterisaatiosi p-
adiselle ryhmälle on elegantti.” Pissareva siirtää kätensä haarováliini
ja puristaa. Vastaan kouraisemalla hänen rintaansa.

”Mauno Kaartinen!” Pissareva kiljaisee. ”Mitä ihmettä teet?”

Nolostun täysin. En enää ymmärrä tilannetta yhtään. Pissareva
ottaa kätensä pois haaroistani ja jatkamme pumaskani läpikäymistä.

Jonkun ajan päästä Pissareva siirtää taas kätensä haarováliini,
ja vastaan kouraisemalla hänen rintojaan.

”Tämä on viimeinen varoitus”, Pissareva kiljaisee. ”Noille vaelte-
leville käsille täytyy tehdä jotain.”

Pissareva käskee minua laittamaan käteni pöydän reunalle. Kun
tottelen, hän ottaa viivottimen ja lyö sillä näppejäni. Se sattuu.
”Näin käsitellään kurittomia opiskelijapoikia”, hän sanoo.

”Polvistu ja pyydä minulta anteeksi”, hän jatkaa.

Polvistun, ja hän kohottaa hamettaan niin, että hänen alapäänsä
on näkyvissä. Hänellä ei ole pikkareita. ”Nuole”, hän sanoo.

Pissarevan alapää on täysin trimmaamaton pehko. Kumarrun
sen ääreen ja kieleni etsii hetken häpyä karvoituksen alta. Kun alan
nuolla, huomaan voimakkaan aromin. Alapäähygieniä ei näytä kuu-
luvan tämän rouvan vahvoihin puoliin.

Nuolen pillua suurella mielihyvällä, ja yritän pitää kieleni
jäykkänä, kuten eksäni neuvoi minua. Siitä onkin useita vuosia, kun
olen päässyt nuolemaan pillua. Viimeksi seurustelin abiturienttina,
ja opintojeni ajan olen keskittynyt matematiikkaan, en naisiin.

Pissareva - nimensä veroinen muuten - voihtii, ja tunnen, kuin-
ka hänen pillunsa kastuu läpimäräksi. Lopulta hän ohjaa päätäni
ylemmäs. Näen, että hän on riisunut jakkunsa ja avannut puseronsa
puoleen väliin. Toinen tissi on otettu pois rintaliiveistä, ja Pissareva
ohjaa minut imemään sitä.

Imen nänniä, kiusoittelen kielenpäällääni ja näykin. Alan olla jo
itsekin kiihkossa. Parfyymien tuoksu leijailee ympärilläni, ja nänni
tuntuu ihanalta suussani.

Pissareva nousee istumaan työpöydän laidalle ja vetää hameensa vyötärölle. ”Pane mua nyt.” Avaan housuni ja lasken ne ja alushousut polviin. Työnnän mulkkuni Pissarevan karvapehkoon, ja alan takoa rytmikkäästi. Pissareva pitää minua olkapäistä kiinni ja voihkii. Hän vetelee minua olkapäistä toivomaansa rytmiin ja yritän pysyä siinä.

Pannessani ihmettelen, miksi Pissareva on valinnut minut seksikumppanikseen. Olen kieltämättä pitkä, mutta toisaalta olen langanlaiha, joten mitään adonistyyppiä en ole. Minulla on vahvat silmälasit, ja kasvojani on sanotu nörttimäisiksi. Ehkä Pissareva vain kiihottuu lahjakkaista opiskelijoista, olen kursseilla yleensä ollut yksi priimuksista. Noh, on otettava se, mitä saa eikä mietittävä liikoja.

Taon ja taon, ja lopulta tunnen siemensyöksyn olevan aivan hollillaan. Silloin Pissareva saa orgasmin, ja annan mellini virrata.

”Olet täysin oikeassa”, Pissareva sanoo, kun aktin jälkeen korjailemme vaateustamme. ”Newmanin teoreeman yleistäminen äärellisistä ryhmistä p-adisen ryhmään on lupaavin tapa ratkaista Hilbert-Smith. Sinulla oli hyviä ideoita, vaikka todistuksessasi olikin virhe. Kun saat gradusi valmiiksi, ala tehdä väitöskirjaa minun ohjauksessani. Ideoistasi saa varmasti väitöskirjan aikaiseksi, vaikka Hilbert-Smith ei ratkeaisikaan.”

Heimon vieraana

Eräänä talvena kaikki ennusmerkit puhuivat sen puolesta, että seuraava kuunkierto tai kaksi olisi ennätyskylmiä. Niinpä päätin mennä tuoksi ajaksi Poka-heimon vieraaksi. He osaavat tehdä kotia, jotka ovat lämpimämpiä kuin ne laavut, joita minä osaan tehdä. Olin joskus nähnyt Poka-heimolaisia omilla asuinalueillani ja olin antanut heidän metsästää siellä. Niinpä olin hyvissä väleissä heidän kanssaan.

Ammuin jousellani ahkioni täyteen riekkoja, teeriä ja jäniksiä, että minulla olisi jotain vietävää heille ja lähdin matkaan.

Löysin Poka-heimon kotakylän ja menin päällikön puheille, hän puhui minun kieltäni. Päälliköllä oli yllään sininen asu. Myöhemmin sain tietää, että se oli tehty kasveista, joita Pokat kasvattivat. Itse en osannut tehdä vatteita kuin nahasta. Päällikkö toivotti minut tervetulleeksi heimon keskuuteen kuukierroksi tai kahdeksi ja osoitti kodan asumuksekseni. Sitten hän sanoi:

”Heimomme tarvitsee uutta verta. Annan sinulle naisen näiden parin kuunkierron ajaksi. Siitä hänelle lapsi. Heimomme kasvattaa sitten hänet. Kai osaat siittää lapsia?”

Isäni oli kasvattanut minut ja ennen kuolemaansa selittänyt, kuinka lasten siittäminen tapahtuu. Olin elänyt metsässä yksin, joten käytännön kokemusta minulla ei asiasta ollut. Ainoat ihmiset, joita olin tavannut, olivat Pokien metsästysurueita, jotka koostuivat miehistä.

Olin asettunut kotaan ja virittänyt sen keskelle tulet, kun sisään astui nainen. Hän oli pienikokoisempi kuin miehet, mutta muuta eroa en miehiin talvivaatteissa nähnyt. Tervehdin häntä, ja hän vastasi omalla kielellään. Ymmärsin, että meillä ei ole yhteistä kieltä. Osoitin itseäni ja sanoin nimeni, Gunar. Nainen osoitti itseään ja sanoi ”Rasa.”

Rasa riisui talvivaatteensa, ja alla oli ohut, valkoinen mekko, tehty myöskin kasvikuiduista. Katselin ihastuneena, kuinka suloinen ja solakka Rasa oli. Hänen kehonsa kapein kohta oli vyötäröllä, jossa oli nahkainen vyö. Tunsin eloa kullissani katsellessani hänen kroppaansa. Lihasta hänellä ei ollut yhtä paljon kuin miehillä.

Rasalla oli lihaa ja vihanneksia mukanaan, ja hän ryhtyi pilkkomaan niitä luuveitsellä. Ihailin veistä, se oli paljon näppärämpi työkalu kuin ne kiviveitset, joita osasin tehdä. Pilkottuaan ruuan hän alkoi keittämään niitä astiassa tulella. Ihailin, kuinka sulavia Rasan liikkeet olivat hänen laittaessaan ruokaa.

Kun ruoka oli valmista, Rasa kaatoi astiasta kuppiin ja antoi kupin minulle. Toisen kupillisen hän otti itselleen. Söimme, ja täytyy sanoa, että nämä Pokien pöperöt olivat oikein maittavia.

Aterian jälkeen päätin kokeilla siittämistä. Ryhdyin poistamaan Rasan vyötä, mutta en saanut sitä auki. Rasa nauroi ja avasi vyön. Pujotin mekon pois Rasan päältä, ja nuotion loimussa näin ihanimman näyn, mitä olen nähnyt koskaan. Rasan nännit olivat suuret ja kutsuvat, ja niiden alla oli kummut. Musta karvoitus välkkyi kutsuvana jalkojen välissä.

En voinut vastustaa kiusausta, vaan koskin Rasan rintaa. Se tuntui kimmoisalta sormieni alla. Kosketin käsilläni kumpaakin kumpua, ja Rasa hymyili. Nostin Rasaa vyötäisiltä ja asetin hänet selälleen turkispinon päälle. Kullini sykähteli kovempaa kuin koskaan. Riisuuduin ja asetuin Rasan päälle.

Levitin Rasan jalat. Muistin isäni sanat: ”Jos nainen ei itse osaa levittää jalkojaan, sinun täytyy levittää hänen jalkansa.” Asetin lantioni Rasan lantiota vasten, ja kullini löysi tiensä hänen pilluunsa.

Tunsin, kuinka kullini upposi johonkin pehmeään ja kosteaan. Tajuntani täytti tuntemus kullissani, sekä kodan tuoksu, savua ja nahkoja, sekä Rasan tuoksu.

Nuorempana olin runkkaillut, ja oloni oli nyt hyvin samantapainen kuin runkatessa, vaikka tuo huvi olikin jäänyt, kun olin elänyt neljäkymmentä kesää.

Aloin työntelemään kulliani edestakaisin Rasan pillussa. Kuulin, kuinka Rasa hengitti raskaasti. Työntelin yhä kovempaa ja kovempaa tahtia, ja lopulta sain siemensyöksyn. Kun kullini pumppasi siemennestettä, mielessäni välkkyi Rasan ihana keho.

Kierähdin makaamaan Rasan viereen ja tunsin, kuinka hän kierähti kainalooni.

Saunassa

Soitin kruunuhakalaisen asunnon ovikelloa. Olin juuri tullut Helsinkiin Teknillisen korkeakoulun pääsykokeita varten, ja ne olisivat seuraavana päivänä. Koska perheemme oli köyhä, minulla ei ollut varaa hotellimajoitukseen, ja äitini oli ottanut yhteyttä opiskeluaikaiseen kaveriinsa Juttaan. Voisin nukkua yön hänen luonaan.

Äiti oli varoittanut, että Jutta on hiukan erikoinen ihminen. Kun olin pyytänyt selittämään tarkemmin, äiti oli vain sanonut: ”Hänellä on omat näkemyksensä siitä, kuinka asiat pitää tehdä.”

Ovi aukesi, ja avaja oli upea nainen. Hiukset olivat vaaleat ja pitkät. Kroppa oli solakka, mutta muodokas. Ikää oli ehkä hiukan yli neljäkymmentä vuotta, pituutta viisi senttiä enemmän kuin minulla. Naisella oli päällään harmaa pusero ja tiukka, musta hame. Kaulassa oli punainen huivi.

”Sä olet varmaan Timo”, nainen sanoi.

”Joo.” Tarjosin kättä.

”Mä olen Jutta”, nainen sanoi kätellessään. ”Tule vaan sisään.”

Kuvittelin tuntevani sähköisen jännitteen välillämme. Olin täysin naisen lumoissa, ja pohdin kuumeisesti, tunsiko Jutta saman jännitteen vai oliko tunne yksipuolinen.

”Sulla on varmaan nälkä”, Jutta sanoi, kun olin päässyt sisään.

”Joo”, vastasin. ”Söin hampurilaisen junassa alkumatkasta, mutta sen jälkeen en ole syönyt mitään.”

Samaan aikaan katsastin asuntoa. Asunnolla oli kokoa reilusti yli sata neliötä ja se oli sisustettu design-tuotteilla.

”Liedellä on kanakeittoa”, Jutta sanoi. ”Odota, mä katan sulle.”
”Kiitos.”

Syödessäni kanakeittoa Jutta alkoi kertomaan: ”Mieheni on työmatkalla Saksassa. Hän on huonekaluyhtiön toimitusjohtaja, ja hän on tekemässä diiliä saksalaisen jälleenmyyjän kanssa.”

”Mitä sä sitten teet?” Kysyin.

”Mä maalaan tauluja”, Jutta sanoi.

”Oletko saanut montakin kaupaksi?” kysyin.

”Mulla on ensi viikolla taidenäyttely ihan oikeassa taidegalleriasa”, Jutta sanoi. ”Enempi se on sellainen harrastus. Mut on mun piirustuksia ollut näytillä parillakin metroasemalla.”

Kun olin saanut syötyä, Jutta sanoi: ”Mulla on sauna lämpiämässä. Lähettäiskö saunomaan?”

Sydämeni hyppäsi kurkkuun. Viehättävä nainen ehdotti minulle yhteissaunaa. Ties mihin sinä iltana vielä päädyttäisiin.

”Tahdon painottaa, että tää ei ollut seksialoite”, Jutta jatkoi. ”Rakastan aviomiestäni, enkä koskaan voisi pettää häntä. Sitä paitsi sauna on mulle pyhä paikka. Se on rentoutumista ja hiljentymistä varten, ja sauna ja seksi eivät kuulu yhteen.”

Intoni laantui hiukan, kyseessä olisi platoninen yhteissauna. Ajattelin, että lohdutuksesi kuitenkin näkisin Jutan alasti. Hänen puseronsa korosti hänen tissejään, ja olin ensinäkemisestämme saakka mietinyt, miltä Jutan tiset näyttäisivät.

Suostuin tietenkin, ja sanoin ymmärtäneeni saunan platonisuuden.

Kun riisuuduimme pukuhuoneessa, ihmettelin, kuinka ronskisti Jutta riisuutui. Hän ei tuntunut häpeilevän alastomuutta yhtään. Riisuutuessani vilkuilin koko ajan Juttua. Mielessäni välkkyivät Jutan sanat siitä, että sauna ja seksi eivät kuulu yhteen, joten toivoin, että Jutta ei huomannut vilkuiluani.

Jutalla oli mustat pitsirintaliivit ja samaan sarjaan kuuluvat mustat pikkarit. Kun Jutta riisui rintaliivit, vilkuilin hänen rintojaan. Ne olivat isot ja ne riippuivat juuri sopivasti. Nännit osoittivat

suoraan eteenpäin. Jutan alapää oli täysin karvaton, ja Jutan seis-
tessä pillu oli selvästi näkyvissä. Jonkun pornosaitin MILF-osastolla
Jutta-kuvat olisivat olleet varsinainen vetonaula.

Suihkuttelimme ja menimme lölyyhiin. Sauna oli tilava, ei ollen-
kaan sellainen kerrostalokoppero, jossa happi loppuu kesken. Ajatte-
lin, että Jutta oli vetävän näköinen hiukset märkänäkin. Jutta istui
löylynheittäjän paikalle, ja minä toiseen reunaan ylälaudetta.

”Jokos sulla on tyttöystävä?” Jutta kysyi heittäessään ensimmäiset
lölyt.

”Ei”, sanoin hiukan nolostellen. Toisaalta toiveeni heräsivät. Jos
Jutta oli kiinnostunut varattuusstatuksestani, ehkä tästä sittenkin
kehkeytyisi jotain.

”Kuule, teekkaripojat on haluttuja humanistityttöjen keskuudes-
sa”, Jutta sanoi. ”Kun aloitit opiskelut, isket sitten jonkun söpön
kulttuuriantropologytön.”

Ei, ei sittenkään. Hän vain halusi jakaa äidillisiä neuvoja.

Jutta kääntyi puolimakaavaan asentoon lautelle niin, että hänen
varpansa tulivat lähelle minua. Jouduin vastustamaan kiusausta kos-
kea niitä.

”Käytiin juuri viime viikolla miehen kanssa Pihlajasaaren uima-
rannalla”, Jutta kertoi. ”Siellä ei käytetä uimapukua.”

”Siis... onko se nudistiranta?” kysyin.

”Naturistiranta, kyllä”, Jutta vastasi. ”On niin vapauttavaa, kun
saa olla ilman rihman kiertämää. On ikävää, että kulttuurissamme
alastomuus liitetään niin vahvasti seksiin. Mun mielestä alastomuus-
dessa ei ole mitään seksuaalista, alaston ihmiskeho on kaunis.”

Minulle Jutan alaston vartalo ainakin toi mieleen seksin. Olisin
halunnut suudella hänen tissejään ja upottaa kullini hänen pilluunsa.
Jutta oli kuitenkin tehnyt selväksi oman näkemyksensä tilaisuuden
platonisuudesta, joten en hennonnut ryhtyä tuumasta toimeen. Kul-
linikaan ei enää ollut täysin lepotilassa. Se ei sojottanut mihinkään
suuntaan, mutta pituutta oli jo tullut sentti lisää. Toivoin, että Jutta
ei huomaisi sitä.

”Jokos sinä olet täysi-ikäinen”, Jutta kysyi, kun olimme
lölytelleet jonkun aikaa.

”Olen kyllä”, vastasin. ”Täytän yhdeksäntoista kuukauden kulluttua.”

”No niinpä tietysti”, Jutta sanoi. ”Et sinä muuten teekkariksi pyrkisi. Mennään vilvoittelemaan. Haluatko oluen tai siiderin?”

Poistuimme pukuhuoneeseen. Jutta otti itselleen siiderin ja antoi minulle oluen. Jutta istui korituoliin. Hän ei vaivautunut laittamaan pyyhettä ympärilleen, ja hän röhnöti jalat levällään niin, että hänen häpynsä oli selvästi näkyvissä.

Kun olimme palanneet lölyyihin, Jutta huomasi, että lölyvesi oli loppunut. Kun hän lähti hakemaan lisää, hän kulki ohitseni hyvin läheltä. Jutan tissit kävivät parinkymmenen sentin päässä kasvoistani. Jutan laskeutuessa lauteita tuijotin hänen täydellisen muotoisia pakaroitaan.

Kun Jutta palasi, käänsin katseeni pois, etten tulisi tuijottaneeksi hänen kroppaansa.

”Ennen maalla koko talonväki kävi yhdessä saunassa”, Jutta aloitti juttunsa heittäessään lölyä. ”Isäntäväki, lapset, rengit ja piijat kaikki kylpivät yhdessä, eikä se mitään ryhmäseksiä ollut. Luonnollista alastomuutta. Eri saunat miehille ja naisille yleistyivät vasta 1900-luvun alussa.”

Ennen kuin Jutta oli aloittanut juttunsa, olin ajatellut kokeilla mennä lähelle Juttua istumaan, josko se johtaisi intiimimpään kanssakäymiseen. Kun kuulin Jutan taas kerran painottavan saunan epäeroottista luonnetta, luovuin suunnitelmastani.

Loppusaunan ajan Jutta kertoilikin saunan historiasta.

Kun olimme pukeutuneet ja palanneet saunasta, Jutta kysyi: ”Pitääks sun vielä valmistutua huomista koitosta varten?”

”Ei”, vastasin. ”Olen valmistautunut hyvin, ja viime hetken lukupinnistykset eivät johda mihinkään.”

”Se on oikeaa puhetta”, Jutta vastasi. ”Viimeinen ilta kannattaa käyttää rentoutumiseen. Mulla olis täällä elokuva, jota mun ystävätär suositteli. Se oli kuulemma joutunut pitämään taukoja katsomisessa, kun kokemus oli ollut niin intensiivinen.”

Suostuin, ja katsoimme DVD:ltä ruotsalaisen taide-elokuvan.

Se kertoi miehestä, jota epäiltiin väärin perustein pedofiiliasta. Koko kaupunki oli kääntynyt miestä vastaan, ja elokuvakokemus oli tosiaan intensiivinen. Vähän ahdistavakin, mutta taukoja emme pitäneet. Elokuvan parissa meni kuitenkin koko ilta.

Yhteissauna ja Jutan läsnäolo oli saanut hormonini hyrräämään. Vuoteeseen mennessäni otinkin likaiset kalsarit mukaani. Runkkai-sin niihin. Runkatessani ajattelin Juttaa, kuinka puristelisin hänen tissejään, kuinka imisin niitä, kuinka Jutta ratsastaisi minulla, kuinka työntyisin Jutan paljaaseen pilluun lähetyssaarnaaja-asennossa, sivuttain, kuinka pitäisin hänen täydellisen muotoisista pakaroistaan kiinni pannessani häntä takaapäin...

Äiti, huora, Madonna

Imen vaimoni tissiä. Vaikea ajatella, että vielä kaksi kuukautta sitten se toimi lapsemme ravinnonlähteenä. Nyt vaimoni tissit ovat taas minun seksuaaliset kiihokkeeni. Ne eivät enää ole aivan yhtä kiinteät kuin ne olivat ennen imetystä, mutta kyllä ne minulle kelpaavat. Hyvät tissit roikkuvat aina hiukan.

Lirputtelen nänniä kielelläni. Ensimmäistä kerta ties miten pitkään aikaan. Vaimoni mielestä seksi on vain lisääntymistä varten, joten olemme olleet puolitoista vuotta selibaatissa, minä olen tosin käynyt runkkaleimassa vessassa. Vaimoni on luterilaisen kirkon pappi, mutta hänellä on joitain käsityksiä, jotka ovat kirkon valtavirtaa konservatiivisempia. Minäkin olen kristitty, liberaali tosin, mutta kunnioitan vaimoni vakaumusta.

Vaimoni levittää minulle jalkansa. Kyllähän minä tiedän, että olen hänen aviomiehensä, ja tämä on niin ollen täysin raamatullista, mutta tässä vaiheessa mielessäni käy aina, että onpa tuhma tempu papilta. Vaikea kuvitella, että arkipäivät tämä ihminen kulkee papinpuvussa, valkean papinkauluksen kanssa jakamassa sielunhoidollisia ohjeita seurakuntalaisille. Löydän klitoriksen runsaan karvoituksen seasta ja hieron sitä sormellani. Vaimoni voihiikii hiljaa.

Työnnyn penikselläni vaimoni sisään. Mieleen tulee synnytyksen, olin siinä mukana. Silloin pillu toimi synnytyskanavana, ja kokonainen vauva mahtui siitä läpi. Nyt sama pillu on passeli penikselleni. Olen kiihottunut vaimoni kropasta. Hänen lantionsa on niin kapea ja perse edelleen piukka. Saako näin puhua papista? Kai saa, on-

han hän sentään vaimoni ja tosi vetävä pakkaus. Kun hän huohotti kivuissa synnytysosastolla, hän ei ollut lainkaan seksuaalisesti puoleensavetävä. Silloin häntä oli vaikea kuvitella papiksikaan, hän oli niin hauras. Papinpuvussa vaimoni on kiihottava, siinä hän vaikuttaa niin siveältä. Silloin hänellä on otsatukka ja isot silmälasit. Nyt lasit on riisuttu seksin ajaksi, eikä otsatukka pysy otsalla.

Alan työnnellä penikselläni. Vaimoni nytkähtelee työntöjeni tahdissa ja voihkii. On lauantai-ilta. Huomenna tuo sama ihminen laulaa ”Palvelkaa Herraa iloiten” jumalanpalveluksessa. Nyt hän hymyilee allani. Jatkan työntelemistä. Lopulta vaimoni laukeaa, nytkähtelee ja korahtelee. ”Palvelkaa Herraa iloiten.”

Minäkin laukean. Penikseni pumpppa siemennestettä vaimoni sisään. Ehkä uusi vauva saa alkunsa juuri tästä lastista. Siemennesteessä on mystinen elämänvoima. Jos tästä lastista seuraa uusi sikiäminen, edessä on uusi reissu synnytyslinikalle yhdeksän kuukauden päästä. Siellä vaimo ei taas vaikuta yhtään eroottiselta.

Ummessa

Olimme katsoneet Arwan kanssa elokuvaa meillä sylikkään, ja olin päättänyt tehdä aloitteen pidemmälle menosta. Siirsin käteni Arwan tissille.

Olin tavannut Arwan yliopiston bileissä ja olimme seurustelleet pari kuukautta. Hän opiskeli vertailevaa uskontotiedettä. Arwan vanhemmat olivat somalipakolaisia, Arwa oli kasvanut Suomessa. Hän oli kertonut valinneensa opiskelualansa sillä perusteella, että hän halusi ymmärtää, mikä sai ihmisen uskomaan asioihin, joita hän kutsui älyttömyyksiksi. Varmaan hänen kasvatuksellaan oli vaikutusta, hän itse oli kasvanut perinteisessä muslimikodissa, mutta hän oli fiksu, ja suomalaisesta koulujärjestelmästä saamiensa vaikutteiden avulla hän oli maallistunut.

”Kulta... Marko, me ei voida tehdä sitä tänä iltana”, Arwa sanoi. ”Minut on ympärileikattu.”

”Mitä!” kauhistuin. ”Onko seksi sinulle kivuliasta?”

”Aukko on kasvanut lähes umpeen”, Arwa sanoi. ”Sitä pitää suurentaa vähitellen. Voi seksi vähän sattuaakin, mutta minä olen länsimainen nainen nyt, ja tahdon harrastaa seksiä poikaystäväni kanssa.”

”Kuka sinut ympärileikkasi?” kysyin. ”Vanhempasiko?”

”Eräs vanhempieni tuttava teki sen vanhempieni pyynnöstä”, Arwa sanoi. ”Se tapahtui ollessani kahdeksanvuotias, kesällä, kun minun ei tarvinnut käydä koulussa. Olin kaksi viikkoa sairas operation jälkeen. Vanhempani sanovat, että se oli minun omaksi parhaak-

seni, että säilyn puhtaana. Vahingoittivat pysyvästi seksuaalisuutani ja sanovat, että se on minun omaksi parhaakseni. Mulla ei ole edes klitorista enää. Mitä hölmöjä vanhempani ovatkaan, varsinaisia hyväntahtoisen hölmön perikuvia.”

”Mistä ympärileikkauksessa on kyse?” kysyin. ”Siitä, että miehet kontrolloivat naisten seksuaalisuutta?”

”Ei”, Arwa vastasi. ”Somaliassa naiset pitävät tyttöjen ympärileikkausta välttämättömänä siinä missä miehetkin. Minutkin ympärileikkasi nainen, ja äitini on puolustanut ympärileikkaustani vahvemmin kuin isäni. Ympärileikkaamatonta alapäätä pidetään epänaissellisenä ja epäpuhtana.”

Arwa jatkoi: ”Meidän kulttuurissamme aukon suurentaminen on aviomiehen tehtävä. Vaikka emme olekaan naimisissa, rakastan sinua ja tahdon, että sinä teet sen.”

”Tänä iltana voidaan tehdä se”, Arwa sanoi. ”Vielä viimeinen suurenus ennen sitä.” Hän riisui hameensa ja pikkarinsa ja asettui sängylle levittäen jalkansa.

Minä otin puhtaan partakoneenterän ja pullon desinfiointiainetta. Olin viikon jo suurennellut reikää Arwan alapäässä, vähän kerrallaan. Aluksi arpikudos oli muodostanut peitteen koko pillunaukolle lukuunottamatta pientä reikää, josta virtsa ja kuukautisveri pääsi poistumaan. Nyt aukko alkoi olla jo riittävä mulkulleni. Ensimmäisellä kerralla suurentaessani aukkoa Arwa oli ollut hiukan pelokas, sen jälkeen toimitus oli sujunut rutiinilla. Nyt kun Arwa oli päättänyt meidän harrastavan seksiä, pientä pelkoa oli taas havaittavissa.

Otin partakoneenterän ja viilsin sillä arpikudosta suurentaen aukkoa. Mustalle iholle tuli hiukan punaista verta. Arwa kirkaisi kivusta. Otin desinfiointiainepullon, kaadoin siitä talouspaperitukoon ja pyyhin tekemäni haavan.

Arwa nousi pystyyn ja suuteli minua intohimoisesti. ”Toivottavasti endorfiinit peittävät kivun”, hän sanoi. Vastasin suudelman, halimme. Riisuin Arwan paidan.

Arwa oli hoikka ja kaurismainen, silmät olivat suuret. Eeben-

puunmusta iho oli kontrastissa valkoisiin rintsiikoihin. Poistin rint-sikat, ja alta paljastui pienet rinnat ja sysimustat nännit. Keho oli täydellinen lukuunottamatta arpikudoksen valtaamaa alapäätä.

Arwa riisui minut, ja kaaduinme sängylle syleilyyn. Mietin, mille näyttäisimme ulkopuolisen tarkkailijan silmin, Arwan tumma iho vasten minun vaaleaa ihoani. Annoin käteni kulkea pitkin Arwan mustaa ihoa, ja hän hyväili selkääni. Suutelin Arwan siroa kaulaa, sitten rintaa ja siirsin suuni nännille. Arwa huokaili hiljaa. Yritin saada Arwan niin kiihottuneeksi kuin mahdollista, niin yhdyntä sattuisi vähemmän.

Ryhdyin sormeilemaan Arwan välilihaa. En tiennyt, tuntuisiko pillun koskettelu hänestä hyvältä, mutta välilihassa oli joka tapauksessa herkkiä hermopäätteitä. Arwa hengitti raskaasti. Arwa otti kondomin yöpöydältä ja puki sen minulle. Olimme kiinni opinosisamme, ja lasten aika ei ollut vielä.

Ryhdyin työntymään hitaasti Arwan sisään. Arwa värähti kivusta. Vedin mulkkuani takaisin, ja Arwa sanoi: ”Anna mennä vaan. Tää sattuu vähän, mutta joskus tämä on joka tapauksessa tehtävä.” Painoin mulkkuni Arwan pilluun niin hitaasti kuin osasin, ja aloin työntelemään hitaasti. Arwa piti silmiään kiinni ja voihki. Pelkäsin, että Arwan kipu oli sietämätön, mutta hän sanoi itse haluavansa tätä, joten jatkoin.

Työntelin ja vähä vähältä lisäsin vauhtia. Arwa nytkähteli työntöjeni tahdissa, hänen suunsa oli irvistyksessä. Lopulta laukesin ja vedin mulkun pois hänen sisältään.

”Sattuihan se”, Arwa sanoi kyyneleitä silmissään, urheasti hymyillen, ”mutta länsimaiset naiset harrastavat seksiä, ja minä olen länsimainen nainen.”

”Jos se sattui liikaa, voisimme seuraavalla kerralla kokeilla anaaliseksiä”, vastasin. ”Sun peräaukko on kuitenkin vahingoittamaton, ja monet naiset pystyvät jopa nauttimaan anaaliseksiä.”

Kuoleman enkeli

Olin Olavi Romppaisen yleisötilaisuudessa. Hän on meedio. Avomieheni katosi puoli vuotta sitten jälkiä jättämättä. Pelkäsin, että hän on kuollut, ja ajattelin, että jos meedio välittäisi viestin häneltä, saisin varmuuden hänen kohtalostaan. Epätietoisuudessa eläminen on pahinta. Ajattelin, että jos edes saisin varmuuden hänen kuolemastaan, se auttaisi saamaan mielenrauhan.

Paikalla oli ehkä sata ihmistä. Romppainen saapui, hän oli vanha ja hauras, pienikoinen mies. Saatuaan aplodit hän sulki silmänsä, keinui hiukan ja kysyi: ”Onko paikalla ketään Jonnaa, tällä Risto haluaa ottaa yhteyttä.”

Minun nimeni on Jonna, ja Risto on kadonnut avomieheni. Viitasin, ja Romppainen sanoi: ”Risto haluaa, että kanavoin häntä.”

Romppainen vaipui transsiin ja alkoi puhua. Ääni oli hauraan vanhan miehen, mutta sanavalinnat ja äänenpainot olivat avomieheni.

Seuraavassa tarina, jonka Romppainen kanavoi.

Kävelin sinisen pakettiauton ohi eräällä syrjäisellä kujalla. Tunsin iskun takaraivossani ja kaaduin.

Seuraava asia jonka muistan on se, että makasin selälläni ikään kuin gynekologin tutkimuspöydällä. Käteni oli sidottu sivuille, ja jalkani oli sidottu telineisiin niin, että jalkani olivat levällään ylhäällä. Alaruumiini oli paljas vyötäröstä alaspäin, mutta paitaani ei ollut riisuttu. Yritin nousta, mutta olin sidottu pöytään vyötäröltä ja rinnan kohdalta.

Vieressäni pienikokoinen, ruskeatukkainen nainen sanoi: ”Heräsithän sinä lopulta.”

Nainen oli normaalivartaloinen, ei hoikka muttei lihavakaan, ja hänen kasvoillaan oli finnejä. Kolmekymppinen, ehkä. Hän oli pukeutunut farkkuihin ja huppariin.

”Haluat ehkä tietää, mistä on kyse”, nainen sanoi. ”Minut raiskattiin viisi vuotta sitten. Raiskaaaja oli mies, kuten sinäkin. Kostoksi raiskaan sinut, samanlaisia kaikki miehet ovat.”

Yritin protestoida, ettei raiskausta voi väärälle henkilölle kostaa, mutta havaitsin, että suuni oli tukittu jollain, todennäköisesti ilmoastointiteipillä.

”Raiskaan sinut tällaisella”, nainen sanoi ja osoitti vieressään olevaa konetta. Siinä oli laatikko, josta sojotti metallivarsi. Varren päähän oli kiinnitetty suonikas dildo.

”Dildo ei ole kovin iso”, nainen sanoi. ”Näin kestät kauemmin. Olen itse suunnitellut laitteen, insinöörikoulutuksesta on hyötyä.”

Nainen kytki laitteen päälle. Laite alkoi täristä ja pitää klonks-klonks -ääntä, ja varsi ja sen päässä oleva dildo alkoivat tehdä nopeaa edestakaista liikettä. Nainen pysäytti laitteen ja työnsi sen jalkopäähäni.

Nainen alkoi puristella kiveksiäni. Olin peloissani, mutta kiihoitin siitä huolimatta. Pelossa oli jotain kiihottavaa, tunsin, kuinka verta alkoi kertyä penikseeni. Sain erektion. Nainen alkoi hyväillä kyrpäni vartta, kuljettaa kättään edestakaisin sillä. Sitten hän puristi kyrpäni ja alkoi runkata, ensin hitaasti, sitten nopeammin.

Kun olin jo huomattavan kiihottuneessa tilassa, nainen työnsi panokoneen dildon perseeseeni. Se sattui, mutta kiihottuneena kipukin tuntui suloiselta. Sitten hän kytki panokoneen päälle, ja dildo alkoi täristä ja tehdä perseessäni edestakaista liikettä. Se sattui, kipu ja panokoneen klonks klonks -ääni täytti tajuntani.

Nainen jatkoi runkkaamistani. Hän vempvasi ja vempvasi, ja lopulta tulin. Spermat valuivat todennäköisesti pääosin paidalleni, kasvoille tuli joitain roiskeita. Panokone satutti yhä persettäni, ja orgasmikin tuntui sen takia valjulta.

Orgasmin jälkeen haluaisi vain maata rauhassa, mutta nainen

ei kytkenyt panokonetta pois päältä. Se piti yhä melua ja jyskytti perseessäni.

”Kerron jotain itsestäni”, nainen sanoi kauniilla alttoäänellä. ”Viisi vuotta sitten kuljin Kaisaniemen puistossa, kun raiskaaja hyppäsi puskasta ja otti minut väkisin. . . raikasti minut. Raiskaajaa ei koskaan saatu kiinni. Se teki minusta tällaisen. Tuota raiskaajaa voit sinäkin syyttää siitä, että makaat siinä pantavana. Eihän nainen voi jättää raiskausta sikseen, vaan onhan raiskauksella väistämättä seurauksia. Minun raiskauksellani oli sellainen seuraus, että aloin kaapata miehiä ja raikata heitä kuoliaaksi. Sinäkin makaat siinä panokoneessa kunnes olet kuollut.”

Panokone jatkoi jyskyttämistä perseessäni. Kipu oli sanoinkuvaamaton.

”Kokemukset muokkavat ihmistä”, nainen jatkoi. ”Ja raiskauksen kaltaiset järkyttävät kokemukset muokkaavat eniten. Minun kokemuksen teki minusta koston enkelin... kuoleman enkelin. Minun on pakko kostaa miehille se, kuinka miehet ovat minua kohdelleet. Minulla ja sinulla on jotain yhteistä, olemme molemmat uhreja, tuon viisi vuotta sitten Kaisaniemessä raiskanneen miehen uhreja. Syytä siis häntä siitä, että sinä kuolet.”

Panokone jatkoi työtään. Jollain tasolla olin seksuaalisesti kiihottunut kivusta perseessäni, vaikka tuntemukseni olivat pääosin negatiivisia. Olisi luullut, että tällaisessa tilanteessa kuolemanpelko olisi ollut se voimakkain tuntemus, mutta se jäi välittömien fyysisten tuntemusten varjoon.

”Miehet vähättelevät raiskausta”, nainen jatkoi. ”He eivät ymmärrä, kuinka traumaattinen kokemus se on. Sinua raikataan parhaillaan, joten ennen kuolemaasi sinä ymmärrät. Se tarkoittaa, että olen saanut hiukan ymmärrystä tuotua tähän maailman.”

Nainen vaikenä tämän jälkeen. Tajuntani alkoi sumeta kivusta ja kiihottuksesta. En tiedä, kauanko olin puolitiedottomassa tilassa panokoneen pantavana. Tuntemuksiani olivat tihentynyt hengitykseni, jyskyttävä kipu perseessä ja panokoneen klonks klonks. Menetin tajuntani pari kertaa, mutta heräsin aina hirveään panokoneen jyskytykseen perseessäni. Täysin tajuihini en varmaan kuitenkaan tullut.

Kun aikaa oli kulunut näin tunteja tai päiviä, tunsin vajoavani olemattomuuteen, kuin valtaisan orgasmin saaneena. Hetken päästä havaitsin katselevani ruumistani katonrajasta. Panokone oli yhä toiminnassa, ja nainen katseli elotonta ruumistani ja panokonetta istuen sen vieressä tuolissa.

Lähdin hitaasti kulkemaan ylöspäin. Tuo suunta veti minua puoleensa. Kuljin huoneen katon läpi, asuinhuoneistoon, olin ilmeisesti ollut kellarikerroksessa. Nousin asuinhuoneiston läpi yläkertaan, ja katon läpi taivaalle. Näin, että kuolemani oli tapahtunut saarella olevassa huvilassa, ja niin poistuin tästä maailmasta.

Konstaapeli Korpela, siinä oli meedion kanavoima kertomus. Kai otatte tapauksen tutkintaan, vaikka johtolanka onkin hiukan erikoinen? Syyllinen avomieheni kuolemaan on viisi vuotta sitten raiskattu insinöörinainen, joka omistaa huvilan saarella. Eikö siinä pitäisi olla tarpeeksi johtolankaa?

Huijari

Istuin täpötäydessä kahvilassa edessäni tuplaespresso. Olin juuri tullut tuttavani luota, jossa olin hävinnyt backgammonissa 500 euroa hänelle ja parille hänen kaverilleen. Pidän pelistä, mutta jos aivan rehellisiä ollaan, jään usein häviölle. Noh, oppirahat on maksettava ja toivon, että pelikokemuksen myötä opin vähitellen paremmaksi pelaajaksi.

”Onko tässä tilaa?” Havahduin kysymykseen ja näin edessäni jakkupukuun pukeutuneen, ehkä nelikymppisen naisen. Naisen hiukset olivat nutturalla, ja kroppa näytti timmiltä. Nainen vaikutti olevan virkanainen, kaltaiseni uhkapelurin tason yläpuolella, mutta kahvila oli täynnä, joten minua vastapäätä oleva paikka, eräs ainoa vapaista, näytti kelpaavan.

Vastasin myöntävästi, ja nainen istuutui. Hän alkoi äänettömästi siemailla cappuccinoaan.

”Olin äsken pelaamassa backgammonia”, sanoin. ”Kyseessä on nopilla pelattava strategiapeli. Vaikka nappuloita liikutetaan noppien määräämää askelmäärä, pelaaja saa heitettyään noppaa valita, mitä nappuloistaan liikuttaa, ja tämä päätös riittää tekemään pelistä haastavan strategiapelin. Vastustajan nappuloita voi syödä, omia nappuloita voi suojata syömiseltä, ja omista nappuloista voi rakentaa vastustajan etenemistä vaikeuttavia esteitä. Pelilauta on tällainen.” Avasin vieressäni olevaa pikkuista salkkua, jonka sisään pelilauta oli rakennettu.

”No mitenäs pelit menivät?” nainen kysyi.

”Jäin 500 euroa voitolle.”

”Oletpa taitava”, nainen sanoi. ”Mä asun ihan lähellä. Entä jos mentäisi meille? Voisit opettaa mua pelaamaan. Mä muuten olen Jenni.” Nainen tarjosi siroa kättään. Kynnet oli lakattu huolellisesti.

”Petri”, vastasin, ja kättelimme. En voinut uskoa onneani. Ajattelin, että Jennillä oli muutakin mielessä kuin backgammon.

”Entä jos pistettäisiin panosta peliin?” ehdotin.

Olimme Jennin luona, ja olin juuri selittänyt hänelle pelin säännöt. Jenni oli kuunnellut tarkkaavaisesti, sanonut sopivissa väleissä ’joo’, mutta hän ei ollut esittänyt tarkentavia kysymyksiä. Ajattelin, että joko hän on tosi fiksu kun onnistuu omaksumaan säännöt nopeasti, tai sitten niin pihalla, ettei ollut osannut kysyä mitään.

”Mitä sulla oli mielessä?” Jenni kysyi hunajaisella äänensävyllä.

”Pelataan vaikka räsybackgammonia”, sanoin. ”Pelin häviäjä riisuu vaatekappaleen, ja jatkamme, kunnes toinen on täysin alasti.”

Jenni hihitti. ”Sopii. Varo vain kalsareidesi puolesta.” Äänensävy oli leikkilisen uhmakas.

Heitimme noppaa aloitusvuorosta. Minä heitin viitosen ja Jenni ykkösen. Minun pitäisi siis käyttää 5-1 ensimmäisellä vuorollani. 5-1 on huono aloitus. 6-1 on sen sijaan hyvä. Päätin nopeuttaa voittoaani ja viitosella siirsin nappulaani kuusi keilaa. Juoneni onnistui, eikä Jenni huomauttanut huijaamisestani.

Jenni heitti noppia. Ihmettelin huumaantuneena, kuinka naisellisia hänen kädenliikkeensä olivat. En ollut aiemmin ajatellutkaan, että noppaakin voi heittää naisellisesti. Naiselliset otteet jatkuivat nappuloiden siirrossakin, mutta hänen siirtonsa oli aloittelijan siirto. Hän jätti ihan turhaan kaksi nappulaansa syömiselle alttiiksi.

Peli jatkui samaan tapaan. Jennin siirrot eivät osoittaneet strategiantajua, ja minä aina välillä siirsin nappulaani väärän askelmäärän. Lopulta olin saavuttanut huomattavan johtoaseman. Tällöin otin laudan vierestä nopan näköisen kuution, käänsin sen osoittamaan kakkosta ja asetin Jennin eteen.

”Mikäs noppa tuo on?” Jenni kysyi.

”Se on tuplauskuutio. Nyt sulla on kaksi mahdollisuutta: Voit joko luovuttaa tämän pelin ja riisua vaatekappaleen, minkä jälkeen aloitamme uuden pelin. Toisena vaihtoehtona tämän pelin panokset nousevat niin, että pelin häviäjä riisuu kaksi vaatekappaletta.”

”En minä luovuttaakaan halua”, Jenni sanoi.

Niin tuplaukseni jäi voimaan. Sain pelissä rakennettua esteen, joka esti Jenniä palauttamasta hänen syötyjä nappuloitaan peliin ja voitin helposti. Gammon-voitto, joka olisi nostanut panoksen kaksinkertaisesta nelinkertaiseksi jäi kuitenkin saavuttamatta.

”Nyt sinun täytyy riisua kaksi vaatekappaletta.”

Jenni riisui kirjavan huivin kaulastaan. Selvästi joku designer-tuote.

”Yksi”, Jenni sanoi.

Sitten Jenni nousi, laitto kätensä hameensa alle, ja lanteita kei-
nutellen riisui sukkahousunsa.

”Kaksi”, Jenni sanoi nauraen.

Jenni istui edessäni yllään vain matchaavat punaiset pitsirintsikat ja pikkarit. Hän oli hävinnyt jo useamman pelin. Olin ollut oikeassa, Jennin kroppa oli tosiaan timmi. Ajattelin, että kohta matsi olisi ohi, ja pääsisimme toimintaan. Himoitsin Jennin tissejä, vaikka ne pienet olivatkin. Minä olin täysissä pukeissa. En ollut hävinnyt yhtään peliä.

Ajattelin nopeuttaa pelin kulkua, ja heti toisella vuorollani tarjosin tuplauskuutiota.

”Sä tuplaat, kun tilanne on sulle edullinen”, Jenni sanoi. Todellisuudessa tässä vaiheessa laudan tilanne oli tasan, mutta ajattelin pelitaitojeni olevan ylivoimaiset.

”En hyväksy tuplausta”, Jenni sanoi. ”Mä alan oppia.”

”Sitten sun pitää luovuttaa ja riisua rintsikat.”

Jenni nousi, tanssahteli hiukan, kääntyi selin minuun ja riisui rintsikat. Kun hän kääntyi takaisin, näin houkuttelevat keskikokoiset nännipihat ja nöpöttävät nännit. Iästä huolimatta Jennin rinnat olivat kiinteät.

”Mitä jos korotettais panoksia?” Jenni sanoi. ”Matsin voittaja saa tehdä häviäjälle mitä haluaa.”

Matsin voitto oli minulle yhden pelin päässä eikä Jennistä ollut vastusta. Ajattelin nussivani Jennin aivot pellolle, ja suostuin.

”Kättä päälle.” Jenni tarjosi kättään.

Käteltyämme Jenni istuutui ja sanoi: ”Seuraava kierros onkin sitten Crawford.” Äänensävy oli ankaran asiallinen.

Hätkähdin. ”Mitä?” Ihmettelin, mistä Jenni tiesi backgammon-termin.

”Sä olet yhden pisteen päässä matsin voitosta, joten seuraavassa pelissä ei saa käyttää tuplauskuutiota”, Jenni selitti.

Olin hämmentynyt. Backgammonin säännöt todella menevät noin, vaikka en ollut tätä yksityiskohtaa Jennille kertonutkaan.

Aloimme pelaamaan. Jennin silmissä oli nyt tappajan katse ja hänen otteensa olivat itsevarmoja. Yritin samaa huijausta, joka oli mennyt läpi lukuisia kertoja, mutta nyt Jenni huomautti siitä heti.

”No niin”, Jenni sanoi. ”Nyt mä saan tehdä sulle, mitä haluan.”

Seisoin alasti Jennin edessä. Olin juuri hävinnyt kolme peliä putkeen, tuplaamattoman Crawford-pelin sekä sen jälkeen kaksi Jennin tuplaamaa peliä ja menettänyt kaikki viisi vaatekappalettani. Viimisen pelin olin hävinnyt gammonilla. Voitto oli ollut neljän pisteen arvoinen, vaikka sillä ei ollut ollut merkitystä, koska minulla oli ollut päällä ainoastaan farkut ja alushousut. Minulla oli ollut samanlainen olo kuin parhaita tietokoneohjelmia vastaan pelatessani: Vastustaja on niin ylivoimainen, että minulla ei ole mitään mahdollisuutta.

Jenni antoi minulle kankaanpalan. ”Sido silmäsi.” Tein työtä käskettyä.

Jenni talutti minut viereiseen huoneeseen. Kullini sykähteli pysyissä. Odotin innolle toimintaa, nyt vain toteuttaisimme Jennin fantasioita eikä minun. Jenni ohjasi minut kumartumaan jonkun pukin päälle, ja ennen kuin ehdin ajatella mitään, hän oli sitonut jotain ranteisiini.

Jenni poisti silmieni siteen, ja tajusin olevani jossain sadomasokismiluolassa. Edessäni oli kaikenlaisia sidontavälineitä. Minä itse

olin kumartuneena jonkunlaisen pukin päälle. Kauhistuini. Kyllähän minä tiesin, että sadomasokismi on muodissa, mutta olen vankku-maton vaniljaseksin kannattaja. Olin ranteistani sidottuna pukkiin, joten en päässyt karkuun.

Edessäni keikisteli Jenni pikkareissa raippa kädessään. ”Tämä on ratsupiiska. Sillä saa iskuihin suurimman tehon. Seksikauppojen piiskat on leluja.” Jennin ääni oli ankara. Minua taas ajatus piiska-tuksi tulemisesta ei sytyttänyt yhtään.

Jenni siirtyi taakseni ja siveli persettäni piiskalla. Sitten hän mäjäytti kunnolla minua perseelle. Se sattui, ja voihkaisin.

”Olen muuten backgammonin naisten Suomen mestari”, Jenni sanoi. Hänen äänestään kuului halveksunta meitä amatooreja koh-taan.

Sitten tuli uusi isku ja lisää kipua.

”Kun aloit mansplinaamaan minulle backgammonista, ajattelin nöyryyttää sinut pelilaudalla.”

Uusi isku ja lisää kipua. Yritin kiskoa käsiäni irti, että pääsisin poistumaan. Kahleet kuitenkin pitivät.

”Tarkoitukseni oli aluksi kyniä sinulta muutama satanen, mutta ehdotuksesi räsypeleistä sopi paremmin tarkoituksiini.”

Jenni iski taas piiskalla perseelle. En tiennyt, kestäisinkö enää kipua kovin kauaa.

”Kun sitten aloit huijaamaan, tajusin, että tarvitset ankaram-man rangaistuksen.” Sana ’huijaamaan’ sylkäistiin suusta niin, että tajusin pelissä huijaamisen olevan Jennistä alhaisista alhaisistaa toi-mintaa.

Tämän jälkeen perseen sively piiskalla sekä isku ja kipu seurasi-vat toinen toisiaan. Karjuin kivusta jokaisen iskun jälkeen. Jos huone ei ollut äänieristetty, niin varmasti naapurit ihmettelivät.

”Sun perse on nyt mukavan verinen”, Jenni sanoi lopulta. Iskuja oli tähän mennessä tullut useita kymmeniä. ”Päästän sinut irti, niin pääset lähtemään.” Äänen ankara sävy oli muuttunut äidilliseksi.

Kun olin ovella, poistumassa asunnosta, Jenni huikkasi: ”Jos muuten aiot pelata backgammonia parin päivän sisällä, niin sun kannattaa

tehdä se seisaaltaan.”

Rasistin kanssa sängyssä

”Mut käy heti huomenna leikkaamassa nuo hiukset.”

Olin astumassa Eeva Fogholmin asuntoon. Olin ollut katsastamassa Tampereen yöelämää, ja bongannut viereisestä pöydästä kovaan ääneen pakolaisten vastaanottokeskusta kritisoineen naisen. Itse pidän itseäni tolkun ihmisenä ja olen muutenkin Vihreiden poliitiikkaan kallellaan, mutta kiihotun persunaisista. Nainen oli jo ottanut jonkun verran, joten hänen iskemisensä ei ollut tempPU eikÄ mikÄän.

”Sun hauikses on ihanat, ei yhtÄän mitkÄn sivarihinttarin rimulat, mut toi letti ei sovi sun hauiksiin.”

Eeva avasi oven ja astuimme sisÄän. EteisessÄ meitä kohtasi sellainen roikkuvista pampulanaruista tehty verhon tapainen, ja astuimme sen läpi asuntoon.

”Mut tärkeintÄ on, ettet ole mikÄän mOKkakikkeli. MÄ nimittÄän en ole mikÄän SPR:n nainen. Siellä vokissa SPR:n naiset antaa päivät pitkät mOKkakikkeleille.”

Asennetta tällä naisella ainakin oli. Tampereen seudun PerussuomalAisten piirihallituksen varapuheenjohtajalta ei voisi vähempÄÄ odottaakaan.

”Onko teidÄn yhdistyksestä loikannut monia Sinisiin?” kysyin.

”Ei sitä petturiporukkaa kukaan kannata”, Eeva vastasi. ”Limai-

sia kieroilijoita koko joukko. Täällä on mun makuuhuone.”

Huoneen keskellä oli iso parisänky, jossa oli tiikerinraipapäiväpeitto. Eeva otti päiväpeiton pois, ja sen jälkeen minä suutelin Eevaa.

”Toiminnan mies”, Eeva sanoi suudelman jälkeen ja riisui jakkinsa. Katsoin Eevan kolmikymppistä, lievästi ylipainoista kroppaa. Tisseillä ainakin oli kokoa.

Työnsin käteni Eevan avarasta kaula-aukosta sisään ja etsin nännin. Suutelimme. Riisuin Eevan paidan. Eeva riisui itse rintaliivinsä ja housunsa. Minäkin riisuuduin, ja alushoususillaan kaaduimme sängylle.

Kun hyväilimme toisiamme, paljastui, että Eeva ennemmin odotti hyväilyjä kuin tarjosi sellaisia itse. Kontrasti ronskiin kannanottajaan oli huomattava.

Siirryin jalkopäähän ja vedin Eevan pikkarit pois. Olin kumartumassa nuolemaan Eevan pillua, kun Eeva sanoi: ”Älä... pillun nuoleminen on homojen hommaa. Ole tosimes!”

Minusta ajatus homomiehestä nuolemassa pillua oli absurdi. Ehkä se olisi sellainen vitun homo. Itsepähän olin kuitenkin tunkenut konservatiivin petiin, joten en sanonut mitään.

Vaihdoimme suudelmia. Hyväilin Eevan tissejä, pillua ja persettä käsilläni. Suuta en enää siihen hommaan uskaltanut käyttää. Riisuin kalsarit ja työnnyin Eevan sisään lähetyssaarnaaja-asennossa.

”Äh, sun hiukset tulee mun kasvoille ja suuhun. Ei miehillä kuulu olla tuollaista lettiä.”

”Ollaan sitten toisinpäin”, sanoin ja käännyin selälleni. ”Tuu ratsastamaan.”

”Alla oleva mies ei ole yhtään seksikäs”, Eeva sanoi. ”Se on niin naismaista.”

Käänsin Eevan toisinpäin ja upotin kullini hänen sisäänsä doggy style -asennossa. Panin Eevaa. Voihkimme. Sitten kullini huiskahti ulos ja kun etsin reikää, kullini kävi Eevan peräaukolla.

”Ei sinne”, Eeva sanoi. ”Se reikä on exit only. Sulla taitaa olla homotaipumuksia.”

Löysin taas oikean reiän ja lykin siemensyöksyyn saakka. Eevan orgasmista en jaksanut välittää, kun hän oli kieltänyt käytännössä kaiken.

”Kyllä suomalainen mies on aina suomalainen mies”, Eeva sanoi, kun makailimme sängyllä panon jälkihöyryissä.

Nyökkäsin hyväksymisen merkiksi. Suomalainen mies on suomalainen mies, samoin kuin moottoripyörä on moottoripyörä ja pienet karvaiset oliot Alfa Kentaurista ovat pieniä karvaisia olioita Alfa Kentaurista. Identiteetin laki, nääs.

”Mokkakikkelissä on se vika, että mokkakikkeliä voi saada, vaikkei tahtoisikaan”, Eeva jatkoi. ”Kun matuja tulee lisää niin kohta kaikki puskat on täynnä raiskaajia. Eihän suomalainen nainen enää kohta uskalla ulkona liikkua.”

Nyökkäsin. Rasisti on aina rasisti.

Häpeä

Katson peliin. Sellainen naapurintytön kroppa. Miehet tykkää, kun ei ole ihan mallin mitoissa. Tummista kiharista hiuksistani olen ylpeä. Seksikkäät punaiset pikkarit ja rintsikat. Tykkään näkemästäni, kun rintsikat piilottavat suurimman häpeänaiheeni. Mulla on nimittäin tosi suuret nänнинpihat, ja häpeän niitä. En ole vielä näyttänyt niitä yhdellekään miehelle.

Puen ylleni kauluspaidan ja hameen. Mikään ei ole niin seksikäs kuin tiukka kauluspaita, jonka alta oikeat paikat pullottavat. Olen nyt tyytyväinen asuuni ja poistun kotoani.

Soitan ovikelloa, ja avaamaan tulee nuorimies, jonka kasvot tunnistan valokuvasta. Minä ja Tomppa tapasimme Tinderissä, ja vaihdettuamme perustiedot toisistamme sovimme, että tulen Tompan luokse. Hän opiskelee insinööriksi AMK:ssa, salskea nuorimies pystytukassaan. Minä opiskelen sosiaalia.

Kämpästä kuuluu Kikan ”Anna rakas raju hetki.”

”Kämppis huudattaa Kikkaa ja runkkailee huoneessaan”, Tomppa selittää. Suutelemme, ja havaitsen, että Tomppa on siedettävän hyvä suutelijä.

Tomppa johdattaa minut huoneeseensa, ja huvitun nähdessäni, että Tomppa on mahdollistanut solukämppeensä parisängyn. Nyt on ainakin missä peuhata. Sängyn lisäksi huoneeseen ei sovikaan kuin kirjoituspöytä. Jätkän prioriteetit ainakin tulivat selväksi.

Tomppa alkaa napittaa paitaani auki. Miehet tykkää, kun ne

pääsee aukomaan nappeja. Kun paita on riisuttu, Tompan kädet hakeutuvat rintaliivihakasilleni. On otettava käyttöön kikka numero yksi. Polvistun ja avaan Tompan vyön. Ongin jäykistyneen peniksen käteeni ja alan kiusaamaan virtsa-aukon päätä kielelläni.

”Pois säännöt pelistä me heitämme ja tuomme toisillemme vain hyvää mieltä”, kuuluvat laulun sanat seinän läpi.

Annan huulteni kulkea pitkin peniksen vartta edestakaisin. Välillä kiusaan terskaa kielelläni. Tomppa pitää kättään pääläellani.

Sitten nousen, ja pudotan hameeni lattialle. Samalla kädenliikkeellä vedän pikkareitani alaspäin. Pudottaudun selälleni sängylle ja sanon: ”Sun vuoro nuolla minua.”

”Kiva, posliini”, Tomppa kommentoi pilluani ja vetää pikkarit pois jaloistani. Tomppa polvistuu lattialle ja alkaa nuolla. Hänen kielsensä kiusaa klittaaani ja häpyhuuliani. Olen taivaissa, Tomppa nuolee pillua paremmin kuin suutelee.

Lopulta Tomppa nousee ja alkaa ujuttaa kättään rintsikoideni sisään. Nyt kikka numero kaksi. ”Riisutaan sinutkin”, sanon, ja alan ujuttaa Tompan wifebeateria pois hänen päältäään. Wifebeater pukee Tomppa, hänen hauiksensa ovat sen verran näyttävät, ja kun paita on riisuttu, huomaan hänen rinta- ja vatsalihastensa olevan samaa sarjaa kuin hauikset. Nam!

”Tartu tiukasti hanuriin ja näppäile mua”, kuuluu naapurin puolelta.

Tomppa riisuu farkut ja kalsaritkin. Vedän Tompan päälleni, ja suutelemme. Kiihkoissani en enää kiinnitä suutelutekniikkaan huomiota. Tomppa alkaa ujuttaa kättään alleni, kohti rintsikoideni hakasia. Kikka numero kolme.

Käännyin kontalleni, ja sanon ”Pane mua!” Tomppa työntyy sisääni. Emme ole puhuneet ehkäisystä, joten ihmettelen hiukan, eikö hän välitä vahinkoraskuksista. Syön pillereitä, mutta sitä Tomppa ei tiedä.

Tomppa työntelee kulliaan sisälläni, ja minä hinkkaan klittaaani toisella kädelläni. Mussa on varman jotain vikaa, kun en kykene tulemaan ilman klittastimulaatiota. Tomppa puristaa tissejäni rintsikoiden läpi. Hyväksyn sen, kunhan hän jättää hakaset rauhaan.

”Täysin rinnoin mä voin siitä innostua”, kuuluu seinän läpi.

Sitten tunnen kädet selässäni. Onneksi Tomppalla on vaikeuksia hakasten kanssa, ja minulla on aikaa kikalte numero neljä.

Kännyn selälleni, ja sanon: ”Ollaan vaihteeksi näin päin.” Tomppa työntyy sisälleni ja alkaa panna minua lähetyssaarnaajassa. Sormeni klitallani koventaa otteitaan, ja tulen. Tää oli hyvä pano.

Tomppa työntelee aikansa ja tulee hänkin. Sitten hän kierähtää viereeni makaamaan.

”Nyt syöksyy sukkula Venukseen!”

Kokemusteni mukaan tässä vaiheessa seuraa inhottavia kysymyksiä rintsikostani. Niinpä pukeudun, ja annettuani pari epämääräistä tekosyytä poistun.

Tytön poistuttua Tomppa makasi ihmeissään sängyllä. ”Olikohan mun suorituksessa jotain vikaa, kun se noin lähti?” Tomppa tuumi. ”Kyllä se vaikutti saaneen, mutta ehkä se teeskenteli. Enkä edes tissejä ehtinyt nähdä. Kyllähän sitä katselee mielellään tissejä, erityisesti jos niissä on isot nännit. Tai ei nännit, vaan ne, mitkä ne nyt onkaan, jotka on nännien ympärillä.”

Kamaripalvelija

”Lorri, tuo smargdikaulakoruni”, Pimpinella sanoo.

Katson Pimpinellan alastonta selkää. Se kapenee vyötärölle, ja mustat kutrit valuvat sitä alas. Olen huumaantunut hänen kauneudesta. Pimpinella ei kainostele olla alasti seurassani. Hän ei noteeraa minua miehenä, vaikka miespuolinen olenkin. Olen niin paljon häntä lyhyempi. Olen kolmekymmentä vuotta Pimpinellaa vanhempi, hobitit ikääntyvät hitaasti, mutta senioriteetillani ei ole pituuseron vuoksi merkitystä. Pimpinella on ihmisenainen, ja minä olen Pimpinellan kamaripalvelija.

Menen arvokorukaapille ja otan sieltä suuren hopeakorun, joka on koristeltu runsain smaragdein. Kuningas antoi korun Pimpinellalle. Menen Pimpinellan luokse, ja hän sanoo: ”Kiinnitä se kaulaani.”

Tottelen, yletän, koska Pimpinella istuu. Kiinnittäessäni korua käteni koskevat Pimpinellan niskaa. Pimpinellalle nämä kosketukset eivät merkitse mitään, mutta minä painan jokaisen kosketuksen mieleeni.

Seuraavaksi Pimpinella käskää minua tuomaan vihreän mekkonsa, ja tuon sen. Pimpinella nousee pystyyn pukiessaan tuota ohuehohutta vaatekappaletta, joka jättää hänen sirot olkapäänsä ja rintojen välin näkyviin. Pimpinellan noustessa ahmin silmilläni hänen täydellisen muotoisia pakaroitiaan, mutta hänen kääntyessään lasken katseeni. En rohkene tuijottaa tissejä, kun hän asettelee yläosaa paikalleen.

”Onko tissit nyt hyvin?” Pimpinella kysyy. ”Muista: Nännit eivät

saa näkyä, mutta muuten puvun alta täytyy pilkottaa niin paljon kuin mahdollista.”

”Kyllä, valtiatar”, vastaan.

Sitten Pimpinella ottaa rannerenkaan pöydältä ja pujottaa sen käteensä. Hänen aarteensa, kuten hän sanoo. Hän ei anna kenenkään muun koskea siihen. Itse asiassa hän sai sen minulta. Olin viemässä sitä tulirotkoon tuhottavaksi, kun eräässä majatalossa näin kauden olion mitä koskaan olin nähnyt, Pimpinellan. En silloin ymmärtänyt, että hän oli vain tavallinen matkalaisia viihdyttävä prostituoitu. Ajattelin vain, että mahtirannerengas kuuluu niin kauden oliolle. Mahtirannerenkaan avulla Pimpinella pääsi Horanin kuninkaan suosikkijalkavaimoksi. Minulle lankesi kamaripalvelijan osa.

Seuraavaksi Pimpinella pyytää tuoman meikkinsä, ja minä kannan purkkeja ja purnukoita hänen pöydälleen. Niitä on useampi tarjottimellinen. Pimpinella on tyrmäävä ilman meikkejäkin, mutta kun hän maalaa kasvonsa, hänestä tulee jumalatar.

Kuningas saapuu Pimpinellan kortteeriin. Kuningas ja Pimpinella halaavat, ja asettuvat istumaan pienen pöydän ääreen. Kuningas on miehisyysperikuva, mies parhaassa iässään. Hänen käsivartensa ovat voimakkaat ja leuka jyrävä.

Minä tuon juomat kuninkaalle ja Pimpinellalle. Hafaspuun hedelmästä käytettyä siideriä, maustettuna muutamalla tipalla verempunaista dalusmehua. Dalusmehu on kallista, se täytyy tuoda kaukomaailta.

”Kuinka verokertymä hevosverosta on karttunut?” Pimpinella kysyy.

”Huonosti, vain 50 leiviskää on tullut valtion kassaan”, kuningas sanoo.

”Kaksinkertaista hevosvero ja hirtä talousministerisi”, Pimpinella vastaa.

”Selvä”, kuningas sanoo.

Itse asiassa Pimpinella tekee näissä yöllisissä tapaamisissa kaikki valtakunnan hallintoa koskevat päätökset. Kuningas on täysin hänen vaikutusvaltansa alla. Seuraavaksi kuningas ja Pimpinella puhuvat

diplomaattisuhteista vieraisiin valtioihin, armeijan vahvuudesta ja aatelisten oikeudesta talonpoikien työpanokseen. Kuningas kuvailee tilanteen ja Pimpinella kertoo, mitä kuninkaan täytyy tehdä. Minä täytän kuninkaan ja Pimpinellan lasit aina, kun ne tyhjenevät.

”Oliko siinä kaikki?” kuningas kysyy lopulta.

”Kyllä, kulta”, Pimpinella vastaa.

Tällöin kuningas nousee ja kaappaa Pimpinellan syleilyynsä. Kuningas pusertaa Pimpinellan itseään vasten ja suutelee. Pimpinella kietoo kätensä kuninkaan kaulaan. Olen haaveissani. Mielessäni ajattelen itseni kuninkaan sijaan. Velvollisuus kuitenkin kutsuu.

Kuningas riisuu Pimpinellan vyön ja mekon ja antaa ne minulle. Viikkaan mekon ja asetan vaatekappaleet jakkaralle. Sitten kuningas riisuutuu itse. Otan jokaisen vaatekappaleen vastaan ja asetan ne viikkattuina toiselle jakkaralle. Kuninkaalla on erektio. Katselen kaidehtien hänen kookasta elintään. Oma elimeni on siihen verrattuna mitätön.

Sitten otan pitkävartisen, strutsinsulista tehdyn leyhyttimen ja asetun Pimpinellan ylellisen sängyn viereen. Kuningas ja Pimpinella kaatuvat syleilyyn sängylle, ja minä alan leyhyttellä heitä. Kuningas työntyy Pimpinellan sisään. Ajattelen, kuinka niin kookas elin mahtuu niin siron naisen sisään. Pimpinella makaa selälään ja kietoo jalkansa kuninkaan ympärille. Katson Pimpinellan rintoja, jotka näyttävät aivan erilaisille kuin silloin kun hän on pystyssä.

Pimpinella ja kuningas alkavat keinua rytmikkäästi. En voi mitään, leyhyttelen vaistomaisesti samaan rytmiin kuin kuningas ja Pimpinella naivat ja kuvittelen, että Pimpinellan jalat olisivat minun ympärilläni. Pimpinella alkaa voihkia, hän on äänekäs sängyssä. Minullakin on erektio, mutten voi tehdä sille mitään. Minulla on velvollisuuteni.

Sitten kuningas ja Pimpinella vaihtavat asentoa. Pimpinella on päällä spagattiasennossa. Ihmettelen aina tässä vaiheessa, kuinka Pimpinella pystyy ylös-alas liikkeeseen, mutta jotenkin se onnistuu. Ajattelen kuninkaan kookasta elintä, joka venyttää Pimpinellan häpyä.

Sitten seuraa kavalkadi mitä eksoottisimpia asentoja. En

ymmärrä, kuinka Pimpinella venyy kaikkiin niistä. Käteni alkavat väsyä raskaan leyhyttimen alla, mutta tahdon olla Pimpinellan luotamuksen arvoinen ja leyhyttelen pinnistäen voimiani.

Lopulta kuningas ja Pimpinella tulevat, sen kyllä kuulee. He makailevat aikansa sängyllä. Sitten annan heille heidän vaatteensa yksi kerrallaan, ja he pukeutuvat. Kuningas poistuu.

Kuninkaan poistuttua Pimpinella sanoo: ”Lorri, on sinun palkintosi aika.”

Asetun istumaan jakkaralle, ja Pimpinella istuu vastapäätä minua.

Avaan housuni, ja Pimpinella kaivaa pikku elimeni käteensä. Se on ollut erektiossa vaikka kuinka pitkään. Pimpinella alkaa hinkkaamaan elintä kolmella sormella. Hän jatkaa ja jatkaa kiihdyttäen tahitia. Lopulta Pimpinella suorastaan takoo sitä. Olen huumassa, niin ihanat sormet koskevat minua ’sieltä’. Olen kokenut tämän vaikka kuinka monta kertaa, mutta koskaan en voi uskoa sitä todeksi. Lopulta tulen kangasrätille, jonka asetan elimeni päähän kriittisellä hetkellä.

”Pikkuriikkinen elin, mutta staminaa löytyy”, Pimpinella sanoo nauraen. ”Jos teikäläisten kalut olisivat isompia, tyydyttäisitte niillä vaikka kuinka monta naista.”

Ahdistelija

”Kaupunkiin muuttaminen onnistuu”, virkailija sanoi. ”Sinun täytyy kuitenkin opetella tavoillemme.”

Virkailija pyöritti laserosoitinta kädessään. Kalek luuli sitä kynäksi, hän ei tiennyt laserosoittimista.

”Opettelen mielelläni tavoillemme”, Kalek sanoi. ”Ulkopuolen tavat ovatkin minusta ahdistavia.”

”Ulkopuolella olet ehkä tottunut siihen, että miehet määräävät”, virkailija sanoi. ”Kaupungissa kummatkin sukupuolet ovat tasa-arvoisia.”

”Niin”, Kalek sanoi. ”Jos olisimme ulkopuolella, naisena et olisi asemassa, jossa olet. Ja miehenä voin sanoa, että ulkopuolella lähinnä heimon vanhimmat määräävät, eivät kaikki miehet.”

Kalek oli äpärä. Siksi hän oli ollut ulkopuolella sosiaalisessa nokkimisjärjestyksessä pahnepohjimmainen. Ulkopuolella kaupunkia pidettiin moraalittomuuden tyysijana. Kalek oli ajatellut, että moraalittomat ihmiset eivät välittäisi hänen äpärestatuksestaan.

”Ulkopuolella sukupuolimoraaliamme pidetään olemattomana”, virkailija jatkoi. ”Se ei pidä täysin paikkaansa. Vaikka olemme suvaitsevaisempia kuin ulkopuoli, sukupuoliseen kanssakäymiseen vaaditaan kummankin osapuolen suostumus. Se voi olla uutta ulkopuolalaiselle. Samoin seksuaalinen häirintä, rivot puheet, naisten puristelu ilman näiden lupaa ja niin edelleen, on kiellettyä. Häirinnästä rangaistaan ankarasti.”

”Selvä”, Kalek vastasi. ”Tarvitaan suostumus... ei häirintää...”

Mahdollisuus seksiin oli Kalekille uutta. Ulkopuolella heimon vanhimmat eivät olleet antaneet äpärälle vaimoa.

”Siinäpä tärkeimmät”, virkailija sanoi. ”Tässä vielä yhteisma-
joituksesi osoite. Kun saat töitä, voit vuokrata oman asunnon.”

Kalek kulki kaupungin kadulla. Vastaan tuli hemaiseva blondi pu-
keutuneena narutoppiin ja minihameeseen. Kalek ajatteli naisen tar-
joavan itseään ja kysyi: ”Hei, saisinko suostumuksesi sukupuoliseen
kanssakäymiseen kanssasi?”

”No et todellakaan”, blondi sanoi vihaisesti ja jatkoi matkaa.

”Ei lannistuta”, Kalek ajatteli. ”Uutta putkeen vaan.”

Sama kysymys seuraavalle uhkealle ruskeaverikölle, jolla oli tiu-
kat housut ja antava kaula-aukko. Sama vihainen kieltävä vastaus.

”Ehkä yritän tasoni yläpuolelta”, Kalek ajatteli. ”Pitää kysyä
vähän vaatimattomamman näköisiltä.”

Tämän jälkeen Kalek kysyi jokaiselta vastaantulevalta naiselta
suostumusta sukupuoliseen kanssakäymiseen. Kaikki kieltäytyivät
vihaisesti. Lopulta poliisi pidätti Kalekin ja tämä passitettiin tuo-
marin pakeille.

”Kalek, sinua syytetään seksuaalisesta ahdistelusta”, tuomari sanoi.
”Kuinka vastaat?”

Tuomari oli viisikymppinen nainen harmaassa jakkupuvussaan.
Pienikokoinen, siellä täällä oli muutama ylimääräinen kilo.

”Minä vain pyysin suostumusta seksuaaliseen kanssakäymiseen”,
Kalek vastasi. ”Minulle sanottiin, että siihen tarvitaan toisenkin os-
apuolen suostumus.”

”Tuollainen seksuaalissävytteinen ehdottelu vastaantulijoille on
seksuaalista ahdistelua”, tuomari sanoi ankarasti.

”Eihän tässä ole mitään järkeä”, Kalek sanoi. ”Ensin sanottiin,
että seksiin tarvitaan toisenkin osapuolen suostumus, ja sitten kun
suostumusta pyytää, syyllistyy rikokseen!”

”Ei niitä ehdotuksia satunnaisille vastaantulijoille tehdä”, tuo-
mari sanoi. ”Tilanteen täytyy olla sopiva. Kalek, tuomitsen sinut
kuolemaan hukuttamalla virtsaan.”

Tuomari koputti nuijalla pöytää merkiksi tuomion lopullisuudesta.

Kalek makasi selällään tyhjässä ammeessa kahlehdittuna. Ammeen jalkopäätä peitti Kalekin jalkojen yläpuolella kansi, joka jakaantui Kalekin vatsan kohdalla kahdeksi sivuilla olevaksi jalkatueksi.

Tuomari, joka oli tuominnut Kalekin, nousi kannen päälle, ja asettui seisomaan haara-asentoon jalkatuille. Sitten hän nosti hameensa vyötärölle.

Kalek näki tuomarin karvaisen tussuun ja kiihottui. Hänelle tussu oli uusi nähtävyys, ja vaikka hän tiesi näyn olevan osa rangaistustaan eikä palkintoaan, jossain mielensä perukoilla hän oli tyytyväinen, että oli muuttanut kapunkiin.

Sitten tuomari alkoi virtsata Kalekin päälle. Kalek tiesi, että hänen olisi pitänyt kokea rangaistus vastenmieliseksi, mutta virtsa tuli niin ihanasta tussusta. Lämmin virtsa osui Kalekin rintaan. Tuomari lorotteli pitkään ja poistui.

Seuraavaksi tuomarin paikalle asettui blondi, jolle Kalek oli tehnyt ensimmäisen ehdotuksen. Kun hän nosti minihameensa vyötärölle, Kalek huomasi hänen pillunsa olevan karvaton. Sisemmät häpyhuulet olivat juuri ja juri näkyvissä. Blondi kusi, ja Kalek oli taivaissa.

Tämän jälkeen kaupungin naisia kävi yksi kerrallaan kusemassa Kalekin päälle. Kalek näki kavalkadin asuja, seksikkäitä minihameita, tyylikkäitä jakkupukuja ja perheenäitien arkivaatteita. Hameisiin pukeutuneet nostivat vain hameensa vyötärölle, housuasuiset olivat riisuneet housunsa ennen nousemista ammeen päälle.

Samoin pilluja näkyi erilaisia, naturelleja puskia, paljaaksi ajeltuja, sekä malleja, joissa pillu oli ajeltu, mutta sen yläpuolella oli trimmatu karvoitus. Osa pilluista oli piukkoja nuorten naisten pilluja, osassa oli ulkonevat häpyhuulet, ja osassa oli vain viiva, jossa sisempiä häpyhuulia ei näkynyt yhtään. Myös reidet olivat Kalekille houkutteleva näky. Oli ohuita rotureisiä ja selluliittireisiä, mutta paksut, pulleat reidet olivat Kalekista parhaita.

Osa naisista lorotteli kunnan lastin, osa tyytyi puristamaan pa-

ri pisaraa. Osa tyytyi virtsaamaan Kalekin rinnalle, osa puolestaan pyrki osumaan hänen kasvoihinsa, ja Kalek joutui sulkemaan silmänsä.

Viidennenkymmenennen naisen kohdalla virtsan pinta ammeessa oli jo noussut, ja Kalek tajusi, että aikaa myöten hän tulisi hukkumaan pissaan. Pillujen näkeminen oli hänelle edelleen nautinto, mutta se oli nyt myrkytetty nautinto: Aikaa myöten se tappaisi hänet.

Aikaa kului, naisia tuli ja meni, ja lopulta Kalek oli niin paljon virtsan peitossa, että hän joutui pitämään päätään koholla, että suu ja nenä olisivat pinnan yläpuolella. Kahleet eivät antaneet Kalekin kohottaa päätään kovin paljoa, ja hänen niskansa oli hankalan asennon takia kipeä.

Kalek ei enää pystynyt kiinnittämään pilluihin huomiota. Pinta ammeessa vain kohosi vähä vähältä, ja silloin tällöin virtsaryöppy osui hänen kasvoihinsa. Lopulta pinta oli kohonnut niin paljon, että Kalek taisteli hengestään. Virtsa pyrki sisään hänen nenästään, ja Kalek yritti kohottaa päätään. Hän yski ja veti vahingossa suun kautta virtsaa keuhkoihinsa.

Tuomari katsoi virtsan alla ammeessa makaavaa elotonta ruumista. ”Surullinen tapaus”, tuomari ajatteli. ”Mutta seksuaalisesta ahdistelusta on rangaistava ankarasti. Ehkä tulijoiden perehdytystä pitäisi parantaa.”

Kielletty

Hoon tuijotti Hyen povea. Valkean kauluspaidan alla oli niin ihana kumpu. Ehkä tänä iltapäivänä hän pääsisi näkemään sen ilman paidan peitettä.

”Mitä katsot?” Hye kysyi.

Hoon säpsähti ja kohdisti katseensa Hyen puserossa olevaan Kim Jong-unin kuvapinssiin. Kaikilla Pohjois-Korealaisilla oli joko Kim Jong-unia tai Kim Il-sungia esittävä pinssi paidassa sydämensä kohdalla. ”Teen vain kunniaa suurelle Johtajallemme”, Hoon sanoi.

”Kunnioitettu olkoon valtakuntamme isä”, Hye sanoi, ”mutta eiköhän hän pärjää hetken ilman meidän huomiotammekin.”

Hoon suuteli Hyeä. Ensisuudelmansa jälkeen, pari vuotta aiemmin, Hye oli ollut kauhuissaan. Hän oli kuvitellut, että suutelemisesta voi tulla raskaaksi. Raskaus puolestaan olisi johtanut erottamiseen yliopistosta ja sosiaaliseen häpeään. Suudelman jälkeen Hoon oli kuitenkin selittänyt, että raskaaksituleminen vaati rakkauden täyttymyksen. Hän oli oppinut tällaiset asiat koulussa kavereiltaan. Tyttöjen viattomuus oli puolestaan kovassa kurssissa, joten Hyellä ei ollut ihan selvää kuvaa, mitä rakkauden täyttymys tarkoitti. Suutelemista se ei Hoonin mukaan ainakaan tarkoittanut, joten nyttemmin Hoonin suuteleminen sujui Hyeltä rutiinilla.

Suudelma jatkui, ja Hoon pusersi Hyen kehoaan vasten. Hye oli kuin sulaa vahaa Hoonin käsissä. Hye halusi rakkauden täyttymystä, mitä se sitten ikinä tarkoittikin. Hänen pulssinsa oli kohonnut ja alapää kastunut, ja hän epäili näillä olevan jotain tekemistä asian

kanssa. Kun hän oli ollut koulussa, luokan tytöt olivat hihitelleet kädestä käteen kiertäneelle, kielletylle rakkausnovellille, jossa oltiin puhuttu pulssin nousemisesta ja rakkauden täyttymyksen ihanuudesta, kuitenkin selittämättä tarkemmin, mitä se tarkoitti.

Hoon irroitti otteensa Hyestä ja kaivoi taskuaan. Hän veti esiin pienen muovipaketin, jonka länsimainen katsoja tunnistaisi kondomiksi.

”Katso, mitä ostin mustasta pörssistä”, Hoon sanoi. ”Sen avulla voimme täydellistää rakkautemme ilman, että tulet raskaaksi.”

”Ai, en tiennyt, että sellaisiakin välineitä on olemassa”, Hye vastasi.

”En minäkään vielä viikko sitten”, Hoon vastasi. ”Mutta eräs tuttavani vinkkasi minulle tällaisten kapistusten olemassaolosta.”

”Voi kulta”, Hye huudahti, halasi Hoonia ja suuteli tätä poskelle.

Hoon suhtautui tilaisuuteensa uteliaisuudensekaisella innolla. Miesten keskuudessa puhuttiin seksin ihanuudesta, ja hän halusi kokea, mistä puhuttiin. Toisin kuin länsimainen ensikertalainen, hän ei kärsinyt suorituspaineista eikä pelännyt omaa taidottomuuttaan. Ajatus, että miehen pitää tietää mitä tekee jotta nainenkin nauttisi oli vieras tuossa kulttuurissa, jossa seksistä ei puhuttu eikä sitä virallisesti harjoitettu muuten kuin avioliitossa.

”Mitä nyt teemme?” Hye kysyi.

Hoon alkoi napittaa Hyen paitaa auki. ”Ensin meidän pitää hankkiutua vaatteista eroon.” Sekä Hoon että Hye oli pukeutunut opiskelijoiden de facto -univormuun, joka koostui valkeasta kauluspaidasta ja tummansinisestä alaosasta, Hoonilla suorista housuista ja Hyellä polvipituisesta hameesta.

Hyen paidasta oltiin päästy eroon, ja Hoon katsoi Hyen vatsaa. Sileä iho näytti houkuttelevalta, mutta kaikkein houkuttelevimmalta näyttivät rintaliivien peittämät rinnat. Kaukoidässä rinnat eivät ole länsimaisella mittapuulla suuria, mutta maannaisiinsa verrattuna Hyen rinnat olivat isot.

”Ehkä on helpompaa, että kumpikin riisuutuu itse”, Hye sanoi. ”Voiko niin tehdä?” Paidan pujottaminen pois käsistä oli mennyt sähläämiseksi.

Kumpikin riisuutui itse, ja kun kumpikin oli alasti, Hoon katsoi Hyen alastonta vartaloa. Takapuoli kapeni vyötärölle, rinnat kutsuivat ja musta häpykaroitus houkutti. Hoon katsoi Hyen rintoja tarkemmin. Ne eivät olleet niin kiinteä paketti kuin rintaliiveissä, vaan ne roikkuivat ihan pikkaisen, ja nännit, vaikka olivatkin naisten mittapuulla pienet, olivat suuremmat kuin Hoonilla itsellään. Oli ensimmäinen kerta, kun Hoon näki naisen alasti. Porno oli Pohjois-Koreassa kiellettyä, ja sen hallussapidosta joutui välittömästi työleirille vuosikausiksi, joten sitä ei edes pimeästi kiertänyt kädestä käteen. Pornoa pidettiin hedonismina, yksilöllisenä nautinnonhakuna, joka oli suurin paha tuossa kollektivistisessä kulttuurissa.

Hoon tunsi jäykistyneen peniksensä sykkivän ihastuttavan näyn edessä. Erektio hänellä oli ollut jo vaikka kuinka pitkään, mutta tunne alapäässä oli alastoman naisvartalon näkemisen myötä muuttunut pakottavaksi.

Hoon avasi kondomipaketin ja yritti rullata kondomia peniksensä päälle. Kondomi kuitenkin oli väärin päin, ja nyhrätessä siihen tuli reikä. Nämä ilman seksivalistusta eläneet viattomat olennot eivät kuitenkaan tienneet, että reiittyminen tekee kondomista käyttökelvottoman, joten Hoon jatkoi yrityksiään. Lopulta hän älysi kääntää kondomin ja sai reiittyneen varmuusvälineen rullattua paikoilleen.

”Nyt pussaillaan ja hyväillään”, Hoon sanoi ja puristi Hyen tissiä. Se tuntui kiinteältä. Hye tunsi hyvänolontunteen leviävän kehoonsa, ja Hoon puolestaan odotti innolla, mitä tuleman piti. Pari kaatui Hoonin sängylle tutkimaan toistensa kehoja.

Hyväilyt olivat nautinollisia, mutta siitä huolimatta kumpikin koki huonoa omatuntoa tilanteesta. Hoon ja Hye opiskelivat alasteen opettajiksi, joten heidän tuleva työnsä olisi opettaa kommunistista moraalia lapsille. Opettajan itse kuului olla esimerkkillinen, ja tämän jälkeen kummallakin olisi kontollaan synti, jonka he joutuivat salaamaan lapsilta. Vaikka Hoon ja Hye aikoivat naimisiin saatuaan tutkinnot, esiaviollinen seksi oli individualistista hedonismia, joka oli totaalisen kielletty kommunistisessa yhteiskunnassa, jossa jo-

kaisen ihmisen elämäntehtävä oli raataa yhteiskunnan hyväksi omasta mielihyvästään välittämättä.

Hoonin hyväilyt keskittyivät Hyen peppuun, tisseihin sekä kosteaan alapäähän, niihin ruumiinosiin, jotka vetosivat häneen eniten. Naisten vartalot olivat tähän asti olleet hänelle saavuttamaton haaveuni, ja hän ei voinut uskoa olevansa tilanteessa, jossa hän sai koskea miten tahtoi.

Hyen hyväilyt puolestaan keskittyivät Hoonin selkään. Jossain sisimmässään Hye tiesi Hoonin haluavan, että hän koskee tämän penikseen, mutta tuo elin herätti hänessä vastenmielisyyden tunteita. Se oli niin rivo, eikä siihen koskeminen sopinut viattomalle naiselle. Lisäksi sen päälle oli vedetty kappale länsimaista rappiota, eikä Hye tiennyt, kuinka suhtautua siihen.

”Känny selällesi ja levitä jalkasi”, Hoon sanoi lopulta. Hye totteli, ja Hoon asettui Hyen jalkojen väliin. Hän yritti työntää penistään reikään. Hyvällissään Hyen alapäätä hän oli tutustunut sen anatomiaan, joten hänellä oli kohtalainen käsitys missä päin värkkiä reikä sijaitsi. Siihen osuminen vaati kuitenkin useamman yrityksen.

Lopulta Hye tunsi, kuinka Hoon työntyi tämän sisään. Hyen tuntemukset olivat yhdistelmä nautintoa ja kipua. Rakkauden täyttymys tuntui ihanalta, hän rakasti Hoonia, joten täyttymys oli niin luonnollinen asia. Samalla kuitenkin kipu muistutti siitä, että hän oli tekemässä jotain kiellettyä. Hänellä oli sisässän pala länsimaista rappiota, joten ei ollut ihmekään, että se muistutti ole-massaolostaan kivulla.

Hoon alkoi työnnellä edestakasin. Pillu tuntui pehmeältä ja kostealta verrattuna hänen omaan käteensä, joka oli tullut hänelle tutuksi, vaikka sekin oli paheksuttua hedonismia. Rytmii kiihtyi, ja välittömät aistimukset veivät kummankin aivoista tilan korkeammilta ajatuksilta, joten kumpikin pääsi nauttimaan endorfiinihuumasta ilman, että kommunistinen yhteiskunta muistutti paheksuvasta ole-massaolostaan.

Hoon huolehti rytmistä, ja Hye kietoi kätensä Hoonin ympärille. Ulkopuolinen tarkkailija olisi nähnyt kaksi yhteenkietoutunutta kehoa, Hyen jalat ilmassa, polvistaan taipuneina, yhteisessä edesta-

kaisessa liikkeessä. Vaistomaisesti Hye alkoi voihkia, ja Hyen äänet ja kehon läheisyys kannustivat Hoonia yhä voimakkaampaan ja nopeampaan liikkeeseen.

Lopulta Hoon sai orgasmin. Ajatus, että miehen pitäisi huolehtia naisen orgasmista oli vieras kummallekin, joten Hye ei ollut ollut lähelläkään orgasmia. Hoon veti penikSENSÄ ja kondomin ulos Hyen sisältä, ja Hyen neitsytveri ja kondomin reiästä tursunut Hoonin sperma tarhasivat kondomin ulkopintaa. Parimme suhtautui kondomiin kuin se olisi ollut raskauden estävä taikakalu, eikä kummallakaan edes käynyt mielessä, että sen nestetiiviyys olisi ollut tässä mielessä olennainen asia.

Hoon kierähti makaamaan Hyen viereen, ja Hye painautui Hoonin kehoa vasten. Hye ajatteli, että heidän rakkautensa oli nyt täydellistetty. He menisivät opintojen jälkeen naimisiin ja eläisivät onnellisina. Hye ei osannut ajatellakaan, että elämä muualla kuin totalitarismissa olisi vielä onnellisempaa.

Hoon ajatteli, että nyt hän tiesi, mistä seksissä oli kyse. Tuntemukset olivat olleet aika samanlaisia kuin runkatessa, mutta hyvinolontunne joka seurasi oli syvempi. Hänkin suunnitteli avioliittoa Hyen kanssa, vaikkei ajatus ollutkaan päällimmäisenä hänen mielessään.

Tässä vaiheessa kumpikin oli vielä endorfiinipölyssä ja onnellinen. He olivat tehneet jotain, mitä ympäröivä yhteiskunta paheksui, mutta tässä vaiheessa kumpikaan ei vielä potanut huonoa omatuntoa. Huonon omantunnon aika oli edessäpäin.

Konsultti

Tarkistin ovesta vielä nimen ”Konsulttitoimisto Pirjo Strömberg” ja soitin ovikelloa.

Ihmettelette ehkä, mitä kaltaiseni matemaatikko tekee Bulevardilla sijaitsevan konsulttitoimiston ovella, joten minun lienee parempi kertoa taustoja. Matematiikanlaitoksen johto oli vaihtunut, ja uusi johto otti vakavasti sen, että yhteiskunnallinen vaikuttaminen kuuluu yliopiston tehtäviin. Johdon mielestä se tarkoitti matematiikanlaitoksella koululaisten innostamista matematiikan pariin. Niinpä laitokselle oltiin tilattu konsultti laatimaan viestintästrategiaa.

Samana päivänä mistä tarinani kertoo oli ollut konsultin esitelmä, jonka johto oli määrännyt pakolliseksi kaikelle tutkimus- ja opetushenkilökunnalle. Strömberg, konsultti, oli aloittanut esitelmän sanoilla: ”Valitsimme strategian teemaksi sellaisen kuin osaamisvaikuttaminen. Sitten aloimme miettiä, mitä osaamisvaikuttaminen voisi tarkoittaa. Siinäähän on nämä kaksi puolta, toisaalta osaaminen, jota teillä on, ja sitten tämä vaikuttaminen. . .” Esitelmä oli jatkunut buzzwordpainotteisena, ja minua oli kaduttanut, etten ollut tulostanut itselleni bullshitbingolappua.

Kaikki olivat kuunnelleet esitelmää alistuneina, ja minä olin ollut ainoa, joka oli uskaltanut esittää konsultille vastaväitteitä. Hän oli puhunut matematiikan imagon kiillottamisesta, kun taas minun mielestäni mahdolliset värväystoimenpiteet olisi pitänyt kohdistaa matemaattisesti lahjakkaisiin nuoriin. Matemattisilla aloilla kulttuuri on epämuodollinen ja kaikkea bisnesmuodollisuutta vastustava, mut-

ta siitä huolimatta proffatkaan eivät olleet uskaltaneet sanoa mitään, joten bullshitin paljastaminen oli jäänyt minun, vastaväitelleen nuoren tutkijan harteille.

Sitten myöhään iltapäivällä Strömberg oli soittanut minulle ja pyytänyt keskustelemaan toimistoonsa.

Strömberg avasi oven. Hänellä oli yllään sama harmaa jakkupuku kuin päivällä. ”Tervetuloa, astu vain peremmälle.”

Strömberg herätti minussa ristiriitaisia tunteita. Yliopistotutkijana olen omistanut elämäni totuudelle, ja Strömbergin suolta ma bisnesbullshit oli sen antiteesi. Toisaalta hän oli jakkupuvusaan hemmetin seksikäs. Huoliteltu bisneslook vetoaa minuun. Sanotaan, että miehet joilla on valtaa vetoavat naisiin, mutta kyllä minun pitää myöntää, että jakkupuku, naisen yhteiskunnallisen pärjäämisen symboli, vetoaa joihinkin alkukantaisiin vietteihini.

Astuin peremmälle. ”Tehdään sinunkaupat”, Strömberg sanoi. ”Mä olen Pirjo.”

”Jari”, vastasin, ja kättelimme.

”Kutsuin sinut tänne, että saataisiin näkemyksemme hiukan lähenemään toisiaan”, Pirjo sanoi. ”Istu vaan sohvalle.”

Toimitilat muistuttivat enemmän ajanviettotilaa kuin toimistoa. Huoneessa oli valtava musta nahkasohva, jolle olisi varmaan mahtunut seitsemän ihmistä, kahdeksan, jos joku olisi istunut kulmasohvan kulmassa, ja sen edessä fläppitaulu.

Istuuduin, ja Pirjo toi eteeni lasillisen portviiniä. Sitten hän asettui fläppitaulun ääreen.

”Aloitan kertomalla jotain konsulttitoimistostamme”, Pirjo sanoi. ”Meitä on kolme konsulttia, Aarne, Hanna ja minä. Näin illalla Aarne ja Hanna eivät ole töissä. Me teemme kaikkia konsultoinnin vaiheita. Oikeastaan voisi sanoa, että olemme täyden palvelun konsulttitalo.”

Kuuntelin esitelmää puolella huomiokyvyllä, koska päähuomioni oli Pirjossa. Hän oli arviolta 45-vuotias, maantienväriset kiharat hiukset, pari uurretta huolellisesti meikatuissa kasvoissa. Normaali vartalo, suuret rinnat pullottivat mustan paitapuseron alla. Mietin, miltä rinnat näyttäisivät vapaina rintaliiveistä. Roikkuisivatko

ne? Joka tapauksessa Pirjo olisi ollut tyrmäävä ilmestys, jos hänellä ei olisi ollut yllään muuta kuin sama puukaulakoru, joka hänellä oli nytkin kaulassa. Vanhemmilla naisilla on auktoriteettia, ja minuun se vetoaa enemmän kuin jonkun nuoren heitukan virheetön vartalo.

Pirjo aloitti konsulttibullshitpuheen mielipiteiden yhdentymisestä. Puheessa vilahteli sellaisia termejä kuten vaikuttamisen penetraatio, ihmisten yhdentyminen, kerran hän sanoi ihmisten yhtyminen, ja puheen vetovoima, joka kerran taipui ihmisen vetovoimaksi. En tiennyt, viljelikö hän kaksimielisyyksiä tarkoituksella, hän oli niin taitava puhuja, että vihjailevat ilmaukset istuivat luontevaksi osaksi konsulttipaasausta. Kaavakuvat vilisivät fläppitaululla. Ajattelin, että antaa hänen puhua loppuun ennen vastaväitteitäni, joten en keskeyttänyt häntä.

Katseeni kiinnittyi Pirjon rannekoruun. Se koostui toisiinsa kiinnitetyistä ruskeista kiekkoista, meripihkaa, kuvittelisin. Minun ympäröissäni ihmiset pukeutuivat mukavuutta silmälläpitäen, ja tuollaisella korulla varustettu käsi huokui silmäni feminiinistä eleganssia. Rannekoru ei palvellut mitään rationaalista funktiota, se oli siinä vain tekemässä kantajastaan elegantin. Vastakohtat vetävät toisiaan puoleensa, tuo aristokraattinen naisranne oli oman suhtautumiseni vastakohta.

”Tässä on matematiikanlaitos”, Pirjo paasasi ja veti fläppitaululle pystysuoran viivan. ”Ja tässä sen välitön ympäristö.” Taululle ilmestyi ovaali viivan ympärille. ”Ja täällä sidosryhmät.” Pirjo veti viivoja ovaalin ympärille.

Pirjo alkoi selittää, kuinka matematiikanlaitoksen asenneilmasto vaikuttaa sen lähiympäristöön ja sidosryhmiin. Katsoin fläppitaulua tarkemmin ja tajusin, että siinä oli ehta kirkkovene.

Tällöin nousin ylös sohvalta, kaappasin Pirjon syleilyyni ja suutelin häntä. Käytin kieltä, ja Pirjo vastasi käyttämällä kieltä. Kun puristin häntä itseäni vasten, hän vastasi painautumalla kehoani vasten. Pirjo teki selväksi, että aloite on minulla, ja hän seuraa minua. Mitään alistuvaa Pirjon eleissä ei ollut. Ne vain viestivät, että hän oli valinnut johdettavan roolin ja pysyisi tuossa roolissa loppuun asti kaikella sulavuudella ja taidolla mitä voi odottaakin. Jotenkin tun-

tui luontevalta, että näin jakkupukunainen rakastelee: Luovuttamalla johtoaseman miehelle tietoisesti ja harkitusti. Ainakin tässä tapauksessa bisnesmaailman konservatiivisuus siis näkyi sängyssäkin.

Irrotauduin Pirjosta, mutta pidin kiinni hänen kädestään johdattaaksesi hänet sohvalle. Tällöin Pirjo sanoi: ”Huomasin jo päivällä, kuinka katselit mua. Siksi ajattelin, että tämä onnistuu näin.” En ollut tietoisesti viestinyt katseellani mitään, mutta tiedostamattomia viestejäänhän ei ihminen voi valita.

Sohvalla jatkoimme suutelua. Pirjo oli edelleen johdettavana. Avasin sen verran hänen puseroan että sain käteni ujutettua hänen rintaliiveihinsä. Rinta tuntui pehmeältä kättäni vasten ja etsin nännin. Pyörittelin sitä sormissani, ja Pirjon hengitys tiheni.

”Huomasin päivällä, että sulla on mielipiteitä etkä pelkää esittää niitä”, Pirjo sanoi. ”Mä tykkään miehistä, joilla on sen verran selkärankaa, että seisovat mielipiteidensä takana.”

Aloin riisua Pirjon jakkua, ja vakain ottein hän poisti sen päältään. Katsoin, kun Pirjo kuoriutui kerros kerrokselta yläosaansa peittäivistä vaatteista. Ensin hänellä oli yllään musta paitapusero, sitten pelkät mustat pitsirintsikat. Rintsikat olivat sen verran alhaalla, että jo tässä vaiheessa näki, että rinnat roikkuivat.

Sitten Pirjo riisui rintsikat ja paljasti kunnan riipparit. Painovoima vaikuttaa vanhempien naisten suuriin rintoihin. Nänninpihat olivat suuret, ja nännit osoittivat alaviistoon. Katsoin Pirjoa. Kasvot olivat huolitellussa meikissä, kaulassa hyvällä maulla varustettu riipus, ja sitten rinnat, jotka eivät vastanneet kauneuskäsitystä. Tässä yhdistelmässä oli jotain aivan uskomattoman seksikästä. Virheetön kauneus on tylsää, sitä jokainen mies on nähnyt pornofilmeistä kyllästymiseen saakka, mutta elegantit kasvot ja riipus, joita ympäröi riipputissit, siinä vasta jotain.

Pirjo nousi ja riisui hameensa. Hänellä ei ollut pikkareita. Katsoin hänen alapäättään. Siinä oli karvaa, mutta karvan ja paljaan ihon raja oli kuin veitsellä vedetty. Häpykarvoituskin oli siis trimmattu ajatuksella. Pirjo alkoi riisua mustaa sukkanauhavyötään, mutta sanoi: ”Anna sen olla.”

Siinä Pirjo seiso i edessäni, yllään vain kaulakoru, rannekoru, mus-

ta pitsinen sukkanauhavyö ja pitkät sukat. Eleganssin huipentu-
ma. Sukkanauhavyö oli niin feminiininen vaatekappale. Sellaisia ei
minun ympyröissäni näkynyt naisilla. Matematiikanlaitos oli mies-
voittoinen ja kaikki tytöt siellä varattuja, joten seksipartnerini oli-
vat olleet humanististen alojen jatko-opiskelijatyttöjä. Heillä ei ollut
matchavia tai pitsisiä alusvaatesettejä tai sukkanauhavöitä. Penik-
seni alkoi sykkiä, kun katsoin Pirjon sukkavirityksen kehystämää
häpykarvoitusta.

Pirjo istui viereeni ja odotti aloitettani. Niin nopeasti kuin pys-
tyin kiskoin vaatteet päältäni ja työnsin käteni Pirjon kosteaan
alapäähän. Pirjo vastasi runkkaamalla minua hitain, varmoin ot-
tein. Hän puristi kovaa, juuri niinkuin tahdoinkin. Katsoin, kuinka
elegantti rannekorukäsi kulki ylös alas mulkunvarttani. Sitten kaa-
doin Pirjon selälleen ja aloin imeskellä hänen nännejään. Kuljetin
kieltäni nännin ympäri. Pirjo vastasi tarttumalla niskaani.

Sitten ryhdyin työntymään Pirjon sisään. Pirjo tarttui peniksee-
ni ja ohjasi sen kosteaan häpyynsä. Pirjo ei ollut yhtä tiukka kuin
jatko-opiskelijatyöt joita olin pannut, mutta Pirjon elkeet, harkit-
seva seuraaminen, tekivät tästä paremman kokemuksen kuin kaksi-
viitosten tiukkoihin pilluihin työntymisestä. Nostin Pirjon jalat niin
koukkuun kuin pystyin, ja Pirjo vastasi puristamalla reisiään kyl-
kiäni vasten.

Aloin työntelemään edestakaisin, ja Pirjon reidet seurasivat tah-
tia. Pirjo alkoi voihkia, hän oli selvästi siirtymässä harkitsevasta ti-
lasta tilaan, jossa alkukantaiset vietit ohjaavat toimintaa. Työntelin
hitaasti, halusin pitkittää nautintoa. ”Selkää saa raapia”, onnistuun
sanomaan vielä tässä tilassa, ja Pirjo upotti huolellisesti punaisiksi
maalatut kyntensä selkärankani kumminkin puolin.

Nousin ylös ennen kuin kumpikaan oli tullut. Tartuin Pirjoa
kädestä ja talutin hänet seinän vereen. En ollut koskaan pannut nai-
nen seinää vasten ja halusin kokeilla sitä asentoa. Nostin Pirjoa sen
verran ylös, että kullini oli hänen pillunsa tasolla ja painoin hänet
seinää vasten. Sitten työnnyin hänen sisäänsä. Panimme. Käteni
kannattelivat Pirjoa alhaalta, tunsin sukkanauhat käsiäni vasten, ja
Pirjon jalat olivat koukussa ilmassa. Hänen kätensä ottivat tukea

olkapäistäni.

Jossain mieleni taka-alalla oli ajatus, että Pirjo oli nainen, joka oli tottunut vaatimaan kulutushyödykkeiltään laatua. Niinpä hän varmaan vaati seksipartnereiltaankin laatua, sitähan satunnainen seksipartneri bisnesihmiselle oli, kulutushyödyke. Ajatus sai minut takomaan yhä lujempaa, jotta vastaisin Pirjon odotuksia. Pirjo voihki yhä lujempaa, ja lopulta Pirjo kirkaisi orgasmin merkiksi. Parin työnnön jälkeen minäkin tulin. Vaikka olin runkannut aamulla, spermaa virtasi ja virtasi mulkustani, eikä orgasmi tuntunut loppuvat koskaan. Kehonikin tuntui tietävän, että tämä oli hyvä pano.

Laskin Pirjon alas, ja siirryimme sohvalle istumaan vierekkäin. Kun kummankin hengitys oli tasaantunut, Pirjo sanoi: ”Minähän sanoin, että tämä on täyden palvelun konsulttitalo. Jos annat minun tehdä työni loppuun matematiikanlaitoksella häiritsemättä, saat lisää samaa nannaa.”

En voinut kuin myöntyä.

Seksimagiaa

Tyttö näytti ihan joltain hippikuningattarelta. Pitkät vaaleat hiukset auki, ja hiuksissa kukka. Päällä ruskea mekko, jonka kankaassa oli jotain pieniä kuvioita, mekko ei kavennut vyötäröltä. Puuhelmet, ja ranteissa jotain puukoruja.

”...ja maanantaina ulosottomies tulee käymään mun luona”, päätin tarinani.

Olin humalassa tapellut snagarilla ja joutunut oikeuteen. Siellä olin saanut ehdollisen vankeusrangaistuksen ja kymmenentuhannen korvausvaatimuksen pysyvän haitan aiheuttamisesta. Elin sossun rahoilla, joten korvauksiin ei ollut rahaa. Ulosottomies veisi sen takia telkkarini ja stereoni parin päivän päästä. Olin parhaillaan vuodatamassa kapakassa tarinaani jollekin random hippitytölle.

”Mä voin auttaa sua korvausten kanssa”, tyttö sanoi.

”Mitä!” ilahduin. ”Lainaatsä rahat?”

”Ei”, tyttö sanoi. ”Me voidaan tehdä sulle henkilapsi, joka auttaa sua saamaan rahaa.”

”Häh?” sanoin. Tyttö vaikutti olevan ihan sekaisin.

”Niin. Kaikki seksiaktit eivät tuota fyysisistä jälkeläistä, mutta jokainen orgasmi tuottaa astraalitasolle henkilapsen, joka voi auttaa luojaansa, jos tämän energiat oli suunnattu orgasmin hetkellä oikein. Seksuaalienergia on niin vahva uutta luova voima. Mä voin auttaa sua suuntaamaan suuntaamaan sitä oikein.”

En tiennyt uskoako tuohon, mutta jos saisin seksiä, ulosotolla ei olisi niin väliä.

Tyttö jatkoi: ”Normaalistihan ihmisten energiat on orgasmin hetkellä suunnattu ihan persiilleen, ja henkilösten tavoitteetkin ovat sitten sitä sun tätä. Siitä kaikki itsekkyyys ja julmuus maailmassa johtuu.”

Olimme Marin luona, se oli hippityön nimi. Istuimme keittiönpöydän ääressä, ja ajatukseni olivat seksissä. Marin kroppa oli tavanomainen, mutta kasvot olivat kauniit, joten hän olisi ihan pantava pakkaus.

”Ensin sulla pitää olla telos, tavoite, johon suuntaat energiasi”, Mari sanoi. ”Valitaan vaikka sana Velanmaksu. Sun pitää ohjelmoida se alitajuntaasi. Ihmisen alitajunta on hirvittävän voimakas ja kykenee ohjailemaan universumin energioita.”

Ääni oli nuoren naisen ääni. Mari ei ollut mikään pajattava luennoitsija, vaan tieto tuli seksikkään epävarmalla äänellä.

”Velanmaksu, velanmaksu, velanmaksu”, hoin.

”Hyvä”, Mari sanoi. ”Noin se menee alitajuntaasi.” Tavun si aikana hän muutti ääntään korkeammaksi, kuten nuorilla naisilla oli tapana.

Yritin arvioida Marin tissejä mekon läpi, mutta mekko oli väljä, joten se oli hankalaa. Jonkunlaiset kummut kuitenkin näkyivät, joten tissit eivät aivan pienenpienet olleet.

Mari otti hyllystä tarot-pakan, ja etsi kortin, jossa oli taustalla linna, ja sen päällä kymmenen pentagrammia.

”Tämä kortti symbolisoi materiaalista menestystä. Alitajunta ymmärtää parhaiten arkkityyppien ja symbolien kieltä, joten keskity kunnolla tähän korttiin.”

Marin ääni oli muuttunut asiantuntevaksi. Tuijotin korttia intensiivisesti pari minuuttia. En kylläkään ymmärtänyt, mitä hyötyä siitä oli.

Mari otti kynän ja paperia ja piirsi paperille viivoja, kuin vieraan maan kirjaimia.

”Viikinkiriimut menee myös suoraan alitajuntaan. Tässä on sana Velanmaksu kirjoitettuna viikinkiriimuilla. Keskity siihen.”

Yritin hakea katsekontaktia, mutta Mari viittasi minut katsomaan paperia. Tuijotin riimuja pari minuuttia.

”Seuraavaksi puhdistautuminen”, Mari sanoi. ”Mennään suihkuun. Kylpyamme olisi parempi, mutta mulla ei ole sellaista, joten suihkuun on tyytyminen.”

Mari alkoi riisuutua, ja minä seurasin esimerkkiä. Mari ei ollut laiha jos ei lihavakaan. Vyötäröä hänellä ei tosin ollut nimeksikään. Rinnat olivat suht kiinteät, ja pillunkarvat oli leikattu lyhyiksi. Ei kylläkään mikään posliini.

Menimme suihkuun, ja kokeilin koskea Marin tissiä.

”Älä”, Mari sanoi. ”Tää sujuu parhaiten, jos teet vain sen mitä sanon.”

Vedin käden pois, ja Mari alkoi suihkuttelemaan minua. Sitten hän alkoi hieroa ihooni jotain tuoksuvaan nestettä.

”Tää on täysin vegaanista”, Mari sanoi. ”Ihmisen alitajunta on hirveän voimallinen. Se kykenee ohjailemaan universumin energioita. Ongelma vain on se, että normaalisti päivätaajunta dominoi alitajuntaa. Päivätaajunnan voi sulkea pois päältä useallakin tavalla. Munkit meditoivat vuosikymmeniä sitä varten, mutta seksi on nopeampi tapa.”

Alastoman naisen käsien liike kropallani tuntui hyvältä. Vedot olivat pitkiä ja hitaita. Läheisyys, kosketus, tajusin kuinka paljon olin kaivannut niitä. Minulla seisoj jo, ja Mari voiteli kullinikin.

Saatuaan nesteen levitettyä koko kropalleni Mari suihkutteli sen pois.

Marin makuuhuoneessa oli vain patja lattialla. Mari sulki verhot ja sytytti kynttilöitä patjan ympärille. Sitten hän sammutti valot. Huoneessa oli sen jälkeen hämyisää.

Mari käski minut patjalle selälleen ja asettui itse istumaan jalokopähän.

”Ensin sinut pitää saada kiihottuneeksi”, Mari sanoi ja ryhtyi ottamaan minulta suihin. Hän kuljetti huuliaan penikseni varrella

ja kiusasi terskaani kielellään. Lopulta kullini sykki kiihotuksesta. Silloin Mari lopetti suihinoton.

”Mä teen tämän käsillä”, Mari sanoi. ”Mun on helpompaa ohjaila sua kun en itse ole kiihottunut. Yhdyntä vaatisi kaksi seksimagiaa hallitsevaa ihmistä.”

Mari alkoi runkkaamaan minua. Ensin hitaasti, mutta vähitellen nopeammin. Olin hiukan pettynyt siihen, että saisin pelkän käsihoidon, en pillua, mutta Marin käsi tuntui pehmeältä kullillani. Tunsin lämmön leviävän kehooni.

Kun olin orgasmin partaalla, Mari lopetti. ”Nyt. Palauta se tarot-kortti mieleesi.”

Tein työtä käskettyä, ja Mari jatkoi hyväillen reisieni sisäpintaa: ”Nyt sä olet siinä tilassa, missä magia tapahtuu.”

Hetken päästä en ollut enää orgasmin partaalla, ja Mari alkoi runkata minua uudelleen. Ensin hitaasti, ja sitten nopeuttaen. Orgasmin partaalla taas lopetettiin, ja tällä kertaa minun piti pitää riimuja mielessäni. En tiedä, kuinka hyvin onnistuin, kun minun silmäni riimut olivat näyttäneet vain random viivoilta. Näin jatkettiin viisi tai kuusi kierrosta, vuorotellen tarot-korttia ja riimuja.

Kun olin seitsemännen kerran orgasmin partaalla, Mari sanoi: ”Keskitä nyt kaikki energiasi sanaan Velanmaksu.” Tein niin, ja Mari voimisti runkkausotteitaan. Tulin, ja orgasmi oli niin voimakas, että koko kroppani nytkähteli spermaryöppyjen tahtiin. Melliä tulvi ja tulvi kyrpäni kärjestä, ja yritin koko ajan pitää ajatukseni sanassa ”Velanmaksu.”

Mari otti pienen kangaspalan ja pyyhki melliäni siihen vatsaltani. ”Tästä tulee sulle talismani.”

Istuimme Marin patjalla vierekkäin. Mari laittoi melliäni sisältävän kangaspalan ja kymmenen pentagrammin tarot-kortin pieneen pussiin.

”Tässä on sulle talismani”, Mari sanoi antaen minulle pussia. ”Pidä sitä koko ajan kaulassasi, niin henkilapsesi hoitaa sulle rahat velanmaksuun.”

Mari jatkoi: ”Nyt sä tiedät, miten energioita suunnataan seksin

avulla. Sun energiathan on olleet ihan sekaisin. Et sä muuten olisi mennyt sitä tyyppiä hakkaamaan.”

En tiennyt, mitä ajatella energioista, mutta pussia aioin pitää kaulassani. Oli edes pieni mahdollisuus, että se toimisi, vaikka tuntuisikin hölmöltä liikkua kartsalla spermat kaulassa. Ja energioita tai ei, hyvän orgasmin olin saanut.

Tunnustus

Lestovan todistajien seurakuntasalin takahuoneessa oli alkamassa tuolle seurakunnalle ominainen, mutta maallikon silmiin outo tapahtuma. Seurakunnan jäsen Sini Raikonen oli tuotu sielunhoitokomitean eteen epäiltynä esiaviollisesta seksistä. Seurakunta hyväksyi seksin vain avioliitossa. Sini, juuri kahdeksantoista täyttänyt nuori nainen, istui pelokkaana vastapäätä kolmea viisikymppistä miestä, jotka muodostivat komitean.

Sini oli kasvanut perheessä, joka oli Lestovan todistajia, ja hän oli muutama viikko takaperin muuttanut omaan yksioon. Uskonsisaret olivat salaa tarkkailleet, kuinka yksinasuminen oli lähtenyt käyntiin. Eräänä iltana he olivat nähneet Toyota Corollan parkkeeraavan Sinin pihalle, ja nuoren miehen kävelevän sisään taloon. Sini oli ollut ulkovoella vastassa. Mies oli ollut Sinin luona neljä tuntia ja poistunut vasta puolenyön jälkeen.

Pentti Tirkkonen, komitean puheenjohtaja, katsoi tyttöä. Tämä oli kahdeksantoistavuotiaaksi pienikokoinen, hoikka, ja vaaleat hiukset aaltoilivat olkapäillä. Pentin katse ajautui tytön valkean poolopaidan alla pullottaviin pikkuriikkisiin kumpuihin. ”Synnilisiä ajatuksia hän tosiaan herättää”, Pentti ajatteli. ”Ei ihmekään, että hän on täällä. No, tämä on virkatehtävä, ei auta kuin pysyä lujana.”

”Viime torstai-iltana luonasi kävi joku nuorukainen”, Pentti sanoi.

Sini istui sanomatta mitään.

”Uskonsisaret näkivät hänet”, Markku, toinen komitean jäsen

sanoi. ”Kuka hän on?”

”Lauri”, Sini vastasi hiljaisella äänellä.

”Ja sukunimi?” Markku tiukkasi.

”Lauri Aalto”, Sini sanoi hiljaa nolona.

”Hän ei kuulu seurakuntaamme”, Pentti sanoi. ”Tiedäthän, ettei ole hyväksi olla tekemisissä ulkopuolisten kanssa?”

Sini oli hiljaa.

”Kadutko, että olet ollut tekemisissä ulkopuolisten kanssa?” Pentti sanoi ankarasti.

”Kadun. . .” edelleen hiljainen, nolostunut ääni.

”Se on hyvä”, Jorma, kolmas komitealainen sanoi. ”Mutta eniten meitä huolestuttaa, mitä siellä asunnossa tapahtui.”

”Ei mitään.” Sinin ääni oli, jos mahdollista, vieläkin hiljaisempi kuin aiemmin, ja hän katseli kengänkärkiään.

”Me epäilemme, että valehtelet”, Pentti sanoi. ”Tiedäthän, että valehtelu on synti.”

”Tiedän.”

”Joten jospa kertoisit, mitä tapahtui?”

”Me juotiin teetä.”

”Entä sen jälkeen? Pidittekö toisianne kädestä?”

”Ei. . .”

”Koskettiko Lauri sinua muualle?”

Hiljaisuus.

”Tiedäthän, että myös kertomatta jättäminen on valehtelua. Koskettiko hän sinua muualle?”

”Vyötärölle. . .”

”Entä vielä muualle?”

”Hän puristi. . . rintaani.”

”Vai niin”, Pentti sanoi. ”Nautitko siitä?”

”Kyllä.” Ääntä tuskin kuuli.

Pentti tunsi erektion housuissaan, kun hän ajatteli Sinin kopeointia. Tuo viaton rinta, ja joku oli päässyt puristamaan sitä.

”Entä jos kertoisit meille ihan askel askeleelta, mitä teenjuonnin jälkeen tapahtui”, Pentti sanoi. Pentti tiesi, että Sini oli pohjimmitaan hyvä tyttö, vaikka olikin hairahtunut väärälle polulle. Ei hän

pystyisi sielunhoitokomitealle valehtelemaan. Saataisiin yksityiskoh-
tainen selonteko.

”Ensin Lauri suuteli minua istualtaan. Sitten nousimme seiso-
maan. Lauri otti minut syleilyynsä ja suutelimme uudestaan.”

”Suuteliko hän suulle?”

”Kyllä.”

”Kauanko suudelmat kestivät?”

”En katsonut kelloa.”

”Äläpä ole koppava. Olivatko ne pitkiä vai lyhyitä suudelmia?”

”Pitkiä.”

”Käytittekö kieltä?”

”Kyllä. . .”

”Missä Laurin kädet olivat, kun syleilitte?”

”Vyötärölläni.”

Pentin katse oli monta kertaa seurakunnan kokouksissa eksynyt
Sinin vyötärölle. Se kapeni perseestä ylöspäin niin houkuttelevas-
ti. Nyt Pentti visualisoi nuorukaisen käden siihen, mikä oli hänessä
itsessään herättänyt kiellettyjä himoja.

”Entä sitten?”

”Lauri työnsi kätensä puseroni kaula-aukosta sisään.” Sinin ääni
ei enää tässä vaiheessa ollut niin pikkiriikkinen kuin aiemmin.

”Työnsikö hän kätensä rintaliiviesi sisään?”

”Kyllä.”

”Miltä se sinusta tuntui?”

”Kyllähän minä tiesin, että se on kiellettyä, mutta se tuntui. . .
jännittävältä.”

”Kaduttaako?”

”Kyllä!” vastaus tuli kuin apteekin hyllyltä.

”Mitä käsi teki, kun se oli liiviesi sisässä?”

”Hän pyöritteli nänniäni sormissaan.”

Pentin erektio tykytti housuissa, kun hän ajatteli tuon ihanan
olennon nänniä puristeltavana. Pehmeä rinta, ja sen kärjessä pikki-
riikkinen nänni. Pentti vaistomaisesti ajatteli itsensä Laurin sijaan.

”Entä sitten?”

”Riisuuduimme.”

”Riisuiko hän sinut, vai riisuuditko itse?”

”Kun hän alkoi riisuutumaan, seurasin mallia ja riisuuduin itse.”

Pentti ajatteli, miltä Sini näyttäisi alasti. Hoikka vartalo, kapea vyötärö, pienet rinnat. Perse ei olisi mikään brassiperse, mutta kyllä se vähän latteampanakin olisi kiihottava.

”Entä sitten?”

”Hän työnsi kätensä alapäähäni.”

”Työnsikö hän sormen sisääsi?”

”Kyllä.”

”Kuinka syvälle?”

Ei vastausta.

”Kuinka monta niveltä?” Pentti ajatteli, miltä tytön kostea kolo tuntuisi hänen sormeaan vasten. Etsiä reikä karvoituksen seasta ja upottaa sormensa märkään.

”En tiedä.”

”Entä mitä itse teit?”

”Tartuin häntä peniksestä.”

Nuorempana Pentti oli häpeillyt himojaan. Vanhemmiten hän oli hyväksynyt sen, että riettauden henget riivasivat häntä, ja hän piti vain huolen, ettei sortunut avioliiton ulkopuoliseen seksiin. Pentti ajatteli, että Sini oli nuori eikä osannut pitää himojaan ja toimintaansa erillään. Kyllähän Pentti tiesi Raamatun opettavan, että se, joka edes katsoi toisen vaimoa himoitien oli jo sortunut aviorikokseen, mutta tämä opetus oli liian vaativa Pentille. Pentti oli antanut itselleen luvan himoita, mutta ei toimia himojensa pohjalta, ja se riitti aseman säilyttämiseen seurakunnassa. Seurakuntalaiset eivät tienneet hänen ajatuksiaan.

”Oliko se erektiossa?” Markku kysyi.

”Oli.”

”Miltä sinusta tuntui?”

”Paholainen. . . paholainen oli saanut minut valtaansa ja nautin siitä.”

”Lapseni, olit riettauden hengen vallassa. Mitä sitten tapahtui?”

”Kaaduin sohvalle, ja Lauri alkoi puristella tissejäni”, Sini sanoi. Pentti ajatteli Siniä alasti sohvalla. Niin viaton, niin nuori, ja joku

jolppi oli puristellut tuon viattoman olennon tissejä.

”Entä sitten?”

”Lauri puki itsellen kondomin ja työnsi peniksensä sisääni.”

”Vaginaan vai peräaukkoon?”

”Va... ginaan.” Sinin äänestä kuului, että tämä käytti sanaa, jota oli oppinut pitämään likaisena.

”Miltä se tuntui?”

”Silloin nautin siitä, vaikka se sattuikin. Nyt kaduttaa.”

”Vastustelitko?”

”En.”

Pentti ajatteli, että Sini tosiaan oli pohjimmiltaan hyvä. Sini olisi voinut helposti sanoa vastustelleensa ja lieventää syntiään, mutta puhui kaikesta huolimatta totta.

”Entä seuraavaksi?”

”Lauri alkoi työnnellä penistään edestakaisin sisälläni.”

Pentin mielikuvissa Sini makasi sohvalla, ja Pentti itse oli työntänyt kullinsa Sinin tiukkaan pimperoon. Pentti kuvitteli mielessään Sinin reidet levällään ja pienen pimperon pullollaan täytettä.

”Työntelikö hän nopeaan vai hitaaseen tahtiin?”

”Aluksi hitaaseen, mutta hän nopeutti vähitellen.”

”Mitä sinä teit?”

”Voihkin ja huohotin. Ei kai niin pitäisi tehdä?” Häpeä oli kadonnut Sinin äänestä, ja hän vastaili kysymyksiin robottimaisesti.

”Ei niin. Olit tuolloin hengen vallassa.” Penttiä itseäänkin tarinan kuunteleminen panetti vietävästi, vaikkei hän olisi tuota sanaa käyttänytkään. Ajatteli vain, että sitkeitä olivat nämä riettauden henget. Niille ei saanut antaa jalansijaa. ”Kuinka kauan yhdyntää kesti?”

”En osaa sanoa. Aika kauan.”

”Entä sitten?”

”Lauri sai siemensyöksyn ja veti peniksensä pois.”

”Entä sitten?”

”Lauri nuoli minulle orgasmin.”

”Miltä orgasmi sinusta tuntui?” Pentti oli päättänyt, että illalla hän panisi vaimoaan. Tuo kahdeksantoistakesäinen enkeli tosin

houkutti häntä enemmän, mutta Raamattu selkeästi kielsi avioliiton ulkopuolisen seksin. Vaimoon olisi siis tyydyttävä, vaikkei tämä viisikymppisenä enää ollutkaan yhtä huokutteleva kuin nuorena.

”Hyvältä. Kun kiihko sisältäni olisi laantunut.”

”Entä sitten?”

”Halimme sängylläni.”

”Alasti vai vaatteet päällä?”

”Alasti.”

”Miltä se tuntui?”

”Kuin olisin löytänyt elämäni miehen.”

”Mutta ymmärräthän, että hän ei kuulu seurakuntaamme eikä voi olla elämäsi mies.”

”Ymmärrän.”

”Lapseni”, Pentti sanoi. ”Olet nyt tunnustanut syntisi. Esiaviolinen seksi on vakava synti. Kaduttaako?”

”Kadun koko sydämestäni!” Vastaus tuli tunteella. ”Kadun, että olen rikkonut Jumalaa ja seurakuntaa vastaan sortumalla haureuteen.”

”Mitä aiot tehdä, ettei tämä toistuisi?” Pentti ajatteli, että tuo katumuksenvakuutus sai tällä kertaa riittää. Katuessaan Sini oli ollut aika niukkasnainen, ja toisinaan seurakunnassa katuvilta odotettiin pidempiäkin vuodatuksia.

”En enää päästä vieraita miehiä luokseni ilman esiliinaa, enkä mene sellaisen luokse.”

”Entä ulkopuolisten kanssa veljeileminen?”

”Lopetan sen. En enää tapaa Lauria.”

”Se on oikein. Katumuksesi vaikuttaa vilpittömältä, joten Jumala antaa anteeksi. Hyllytämme kuitenkin sinut täksi syksyksi lastenkerhon ohjaajan työstäsi. Saat vähän aikaa miettiä elämäsi.”

”Kiitos!”

”Mene, äläkä enää tee syntiä.” Pentti ajatteli, että se oli siinä. Nyt vaimoa panemaan.

Tissitön

Avasin oven ja sanoin: ”Tämmönen tää kämppä on.” Astuimme Ullan kanssa sisään.

Olin ollut Ullan kanssa pelaamassa petankkia. Olin tavannut Ullan entisten alkoholistien tapaamisessa ja pyytänyt tätä treffeille. Elimme molemmat peruspäivärahalla, joten kahvilat olivat poissa laskuista kun talous oli tiukalla. Petankkipeluu puistossa oli ilmaista.

”Onko sulla Patapatalappuja?” Ulla kysyi. ”Sun petankkipallot oli vähän ruosteessa, ja Patapatalapuilla saa ruosteen pois. Mä voin putsata pallot.”

Ajattelin, että vastaasanominen olisi turhaa ja vastasin: ”Joo.” Minulle petankkipallot olisivat kelvanneet ruosteisinakin, mutta joillakin naisilla on tapana ihan turhaan alkaa fiksailemaan miesten asioita kun ovat kiinnostuneet näistä.

Kävin hakemassa Patapataa, ja Ulla meni sen ja kuulien kanssa kylppäriin. Seurasin toimia Ullan selän takaa. Ulla kasteli Patapadan ja alkoi hinkata sillä kuulaa lavuaarin päällä. Saippuainen kuula kuitenkin lipsahti Ullan kädestä.

”No voi vittu saatana!” huudahdin. Metallikuula oli tehnyt reiän posliiniseen lavuaariin ja pudonnut sen läpi lattialle.

”Voi anteeksi!” Ulla sanoi. ”Korvaan kyllä lavuaarin.”

”Lavuaarit maksaa jotain satasen”, sanoin. ”Joudut kyllä nipistämään peruspäivärahasta aika paljon, jos aiot korvata sen. Eiköhän makseta lavuaari puoliksi. Kumpikin syö viikon HK:n hal-

pislihapullia.”

Jouduin suostuttelemaan Ullaa saadakseni hänet hyväksymään vain puolikkaan korvausvelvollisuuden, mutta lopulta hän suostui ja hinkkasi loput pallot polvillaan suihkun viemäriin päällä.

”Otatko kahvia?” kysyin, kun Ullan pikku urakka oli loppusuoralla.

”No voin ottaakin.”

”Sä vain tarjoat kahvia, vaikka minä rikon lavuaareja”, Ulla sanoi kun olimme siemailemassa kahvikupillisia.

”Älä siitä välitä”, sanoin. ”Kyllä viehättävän naisen seura korvaa paljon.”

”Sä sanoit siellä kylppärissä voi vittu”, Ulla sanoi. ”Voivittu on leipurin unelma.”

Minulle vitsi oli vanha, mutta Ulla ei ilmeisesti ollut elänyt ympäröissä, joissa kerrotaan paljon vitsejä.

”On se monen muunkin unelma”, vastasin. Katsoin Ullaa. Tummat hiukset, ja kasvoissa näkyivät jo ensimmäiset uurteet. Hoikka vartalo kukkamekossa, lattea povi. Ulla oli kertonut alun perin sortuneensa ryypäämään, kun hänen feminiinisyytensä oli saanut kovan kolauksen. Hänen molemmat rintansa oli nimittäin pitänyt poistaa rintasyövän takia.

”Sä varmaan haluaisit jonkun oikein uhkean, rintavan leipurinaisen voivittua”, Ulla sanoi.

Se oli totta, mutta nyt oli vaikea paikka. Alkoholi oli jättänyt minuunkin jälkensä, kasvoni olivat tosi pahasti uurteilla ja liikkumiseni kömpelöä, joten en itsekään ollut mikään adonis. Ulla kelpaisi minulle aivan loistavasti, vaikka tissittömyyttä miinuksena pidinkin. Päätin turvautua puolitotuuteen.

”Latteassakin povessa on oma viehätöksensä. Sellaista poikamaisuutta.”

”Älä hupsi. Poikamaisuutta muka tällaisessa nelikymppisessä.” Ulla laski kätensä pöydälle. Sormissa näkyi kovan elämän jäljet, mutta kynnet oli lakattu huolellisesti punaisiksi. Ulla korosti naisellisuuttaan niissä kohdissa, joissa se edelleen oli mahdollista.

”Itse asiassa mä olen tuijottanut sun persettä aina kun sun silmä on välttänyt.” Tartuin Ullan käteen.

Ulla suuteli minua. Vastasin suudelmaan.

”Nyt olis tällaisen poikamaisen nelikymppisen voittua tarjolla”, Ulla sanoi. ”Mulla on edelleen naisen alapää, vaikkei tissejä olekaan. Eli pannaanko?”

”No sehän tässä mulla oli vähän niinkuin tarkoituksena”, sanoin. ”Vaikka kylläkin epäilen, että sulla on pimpero eikä vittu.”

Ulla hymähti. Riisuuduimme, ja katselimme samalla toisiamme, mitä vaatteiden alta paljastuu.

”Mä jätän aluspaidan päälle, niin sun ei tartte katsella mun leikkausarpiä”, Ulla sanoi.

”Joo.” Mieleni olisi tehnyt sanoa ”ehkä niin on parempi”, mutta se olisi saattanut olla loukkaus.

Ullan reidet olivat treenatut, ja sääriä olisi voinut kutsua rotusääriksi. Hän oli alkanut lenkkeilemään lopetettuaan ryyppäämisen. Jos hänellä olisi ollut tissit, hän olisi ollut selvästi oman tasoni yläpuolella. Hyvä näin. Valkea toppi aluspaitana ja trimmatut pillunkarvat.

Halasimme toisiamme pitkään. En ollut saanut seksiä pitkään aikaan, ja naisen kosketus tuntui hyvältä. Ulla työnsi kätensä alapäähäni.

”Sulla ei seiso.”

”Joo, erektio tulee mulle nykyään aika hitaasti. Koskettelu auttaa. Kivekset on herkät.”

Ulla räpläsi kiveksiäni ja sain puolierektion. Hänellä selvästi oli käsitys, millä hellyystasolla niitä piti hyväillä. Minä hyväilin samaan aikaan Ullan persettä. Se oli kimmoisa, yhtään selluliittia hänellä ei ollut.

”Anna mä nuolen sua”, sanoin.

Ulla asettui sängylleni selälleen, ja minä polvistuin sängyn viereen. Levitin häpykarvoja sormillani ja työnsin kieleni Ullan vittuun. Se oli ennemmin vittu kuin pimpero, sisemmät häpyhuulet olivat selvästi ulkonevat. Nautiskelin pillumehujen aromista, ja Ulla voihki kieleni kosketuksesta.

”Tuu tänne, halitaan”, Ulla sanoi lopulta. Ullalla oli selvästi sama käsitys seksistä kuin minullakin. Kosketuksesta piti nautiskella hitaasti. Edellinen naisystäväni parin vuoden takaa oli ollut toista maata. Hän oli vain halunnut hoitaa kummallekin orgasmit mahdollisimman nopeasti.

Halimme sängyllä ja hyväilimme toistemme alapäitä. Puolierectio ni muuttui hitaasti täyserektioksi, ja sormeni olivat pillumehussa. Toisella kädellä hyväilin Ullan selkää aluspaidan sisältä.

”Nyt on mun vuoro ottaa sulta suihin”, Ulla sanoi jonkun ajan päästä ja siirtyi sängyn jalkopäähän.

Huulet alkoivat kulkea ylös alas kyrpäni vartta, ja kuvittelin mielessäni, miltä Ullan huolellisesti punatut huulet näyttäisivät kyrpäni vasten. Sitten Ulla työnsi sormen perseeseeni. Pakottava tunne perseessä ja hellä huulten kosketus kullinvarteen oli tajunnanräjäyttävä kokemus. Ulla työnteli sormeaan peräaukossani hitaasti eestaas.

”Nyt sun kyrpä alkaa olla aika hyvin tanassa”, Ulla sanoi. Ja olihan se. Pakkautunut veri pakotti mulkkua ja se sykki. ”Sormeta mun kumpaakin reikää yhtäikää”, Ulla jatkoi.

Ulla asettui selälleen ja levitti jalkansa. Työnsin toisen käden etusormen hänen perseeseensä ja toisen käden etu- ja keskisormet pilluun. Pillu tuntui yllättävän tiukalle sormiani vasten. Katsoin Ullan kasvoja. Hän oli sulkenut silmänsä, ja suu oli irvistyksessä. Hymyily olisi ollut seksikkämpää, mutta irvistys oli nautinnon merkki.

Jatkoin sormetusta aikani, ja sitten puin kondomin, jonka olin varannut yöpöydän laatikkoon. Nousin Ullan päälle, ja työnnyin hänen sisäänsä lähetyssaarnaaja-asennossa. Aloin työnnellä edestakaisin.

Ulla kietoi jalkansa ympärilleni ja näytti niillä haluavansa hitaamman tahdin. Hidastin tahtia. Olin jo tässä vaiheessa selvässä endorfiinipölyssä, eikä erektiovaikeuksista ollut tietoaakaan. Keinuimme jonkun aikaa hitaasti, kunnes Ulla näytti jaloillaan haluavansa nopeuttaa, ja aloin työnnellä nopeammin.

Ulla vapautti jalkansa ympäriltäni ja painoi punaiset sormenkynensä syvälle selkälihaani. Olin niin endorfiinipölyssä, että kipukin tuntui nautinnolta. Ulla raapi selkääni olan takaa, ja minä taoin

kyrvälläni minkä pystyin. Toivoin, etten saisi sydänkohtausta. Seksin aikana saatu sydäri on yleinen miesten kuolinsyy. Toisaalta se olisi aika komea tapa lähteä.

Panin ja panin, ja Ulla alkoi voihkia yhä voimakkaammin. Lopulta hän kirkaisi. Hän ilmeisesti kuului siihen ryhmään naisia, jotka kykenivät saamaan orgasmin pelkän mulkun stimulaatiolla, ilman klitoriksen hinkkaamista. Minä työntelin vielä viimeiset tahdit ja tulin.

”Ollaanko me nyt pari?” Ulla kysyi.

Makailimme sängyssä panon jälkihöyryissä. Koska minulla oli yhden hengen sänky, jouduimme painautumaan kiinni toisiimme.

”Kyllä se mulle sopii.” En ole niin kiinnostunut irtoseksistä, joten olinkin toivonut, että tämä johtaisi johonkin pysyvämpään.

”Ja eiks se tarkoita, ettei panna muiden kanssa?”

”Joo”, vastasin. Itse asiassa minulla ei ollut niinkään viientä naismarkkinoilla, joten tämä lupaus olisi tullut pidettyä, vaikken olisi sitä antanutkaan.

”Kuule, mun tekisi mieli kokeilla, pystyisinkö saamaan vielä toisen orkun”, Ulla sanoi. ”Eli nuolisitko mua?”

Tein työtä käskettyä.

Panta

Vaimo on pihdannut viikon. Koko ajan minulla on ollut puolierektio ja armoton panetus. En edes ole voinut käydä vessassa runkkaamassa. En saisi kokoerektiota ja siemensyöksyä, koska kontrolliyksikkö on vaimon ranteessa. Itseänihän saan tilanteesta syyttää, mitäs suosuin aviosopimukseen, jossa ehtona oli panta kaulaan minulle.

Vaimo on pihdannut siksi, että riitelimme. Emme edes riidelleet kunnolla, vaikka hän sitä riitelemiseksi kutsuukin. Rohkenin vain ehdottaa, että hankkisimme minigolfradan kellariin. Ei edes sellaista kahdeksantoista radan settiä, mitä näkyy ulkona, vaan vain yksi rata, johon voi vaihtaa esteitä niin, että saa kahdeksantoista erilaista estesettiä pelattavaksi. Vaimo ei välitä peleistä, ja hän rankaisee minua pihtaamalla ja vääntämällä kontrolliyksiköstä panetuksen päälle, jos rohkenenkin ehdottaa jotain, mistä hän ei pidä.

Pihtausta kuitenkin lakkaa lopulta, kun vaimoa itseänkin alkaa panettamaan. Tänään hän sanoi, että jos imuroin lukealimme, luuttuan lattiat ja pesen tiskit, hän sen jälkeen antaa seksiä. Nuo koti-työt pystyisi kotitalousrobottimmekin hoitamaan, mutta vaimo haluaa nöyryyttää minua.

Kastelen luuttun ja alan vedellä sillä olohuoneen lattiaa. Samalla kiroan tyhmyyttäni, että suosuin ottamaan pannan kaulaani. Olin tuolloin 22-vuotias ja korviani myöten rakastunut itseäni kymmenen vuotta vanhempaan naiseen. Olin valmis mihin tahansa, että saisin hänet, joten hän laati avioliittosopimuksen. Siinä ei ollut avioeromahdollisuutta ja minun piti luovuttaa seksuaalisuuteni kontrolli

hänelle. Nyt olen 35-vuotias, vaimo on rupsahtanut, ja kadun nuorena tekemääni virhettä.

Silloin kun menimme naimisiin, pannat olivat uutuus, ja panta-avioliitto harvinaisuus. Edes siinä kuvitteellisessa tapauksessa, että saisin eron, tuskin pääsisin pannattomiin naimisiin. Nykyään naiset järjestään vaativat avioliittosopimuksessa pannan kaulaan aviomiehelle. Sanovat varmistavansa, ettei mies voi juosta vieraisa, vaikka panta antaa vaimolle muutakin valtaa. Nykyään valtaosa avioliittosopimuksista on tosin vain viiden vuoden mittaisia.

”Valmis”, huudan lopulta. Kodinhoitourakka on ohi.

Vaimo saapuu olohuoneeseen läpinäkyvässä edestä avoimessa puserossa sekä pitsialusassussa. Samalla huomaa himoitsevani tuota kroppaa rajattomasti. Vaimo on vääntänyt kontrolliyksiköstä himoituksen täysille. Tuskin ilman panta himoitsisin vaimoani. Pieni koko, ei sanottavaa persettä ja keskikokoiset roikkuvat tissit. Vaimon ei tarvitse pitää huolta kunnostaan, kun panta hoitaa viehätysvoiman. Onneksi hän ei sentään ole lihava.

Kaappaan vaimoni syleilyyni ja suutelen tätä intohimoisesti. Kun himotus on väännetty täysille, se on merkki siitä, että vaimo haluaa ennemmin kiihkeää seksiä kuin hellää. Vaimo alkaa aukoa vyönsolkeani. Revin vaatteet vaimoni päältä ja sitten itseni päältä. Olemme nyt alasti. Minulla on vain kaulapanta, ja vaimollani rannekontrolleri. Jos minulla olisi täyserektio, upottaisin kullini vaimoni pilluun saman tien, mutta vaimo ei vielä anna minulle kunnan erektiota. Hän taluttaa minut makuuhuoneeseen puolijuoksuaskelin.

Makuuhuoneessa vaimoni asettuu rönnöttämään korituoliin ja levittää jalkansa. Hän on ottanut marsilaisen vahauksen, joka poistaa häpykarvat pysyvästi. Itselleni en olisi halunnut sellaista, mutta siihenkin suostuin, kun vaimo oli pihdannut kaksi viikkoa.

Kaikki jutskat vaimoni värkissä ovat suurikokoisia. Ei niin suuria, että hän olisi epänormaali, mutta normaalin yläpäästä. Polvistun ja alan nuolemaan värkkiä. Samalla tunnen, kuinka endorfiinit alkavat erittyä aivoissani. Vaimoni pitää siitä, että hänen pilluaan nuollaan, ja niinpä hän on ehdollistanut minut pannalla liittämään pillunuoleamisen hyvänolontunteeseen.

Jännitän kieleni jäykäksi ja annan sen kulkea pitkin sisempiä häpyhuulia, klitorista ja aukkoa. En havaitse tässä tilassa muuta kuin ihanan pillun, jota saan kosketella kielelläni. Vaimoni voihkii. Sitten vaimo ohjaa päästäni ylös, ja suutelemme. Hän haluaa maistaa omat mehunsa suussani. Jonkun ajan päästä irrouttaudun suudel-
masta ja otan vaimoni nännin suuhuni. Nänni on iso, ja nännipiha veltto. Niinpä sitä voi imeä kuin tuttia. Jonkun ajan päästä vaihdan tissiä.

Vaimo ohjaa minut suutelemaan reisiensä sisäpintaa ja sen jälkeen taas pilluaan. Tunnen munani nousevan erektioon. Vaimo on painanut kontrolliyksiköstä erektionappia. Kaappaan vaimon syliini ja kannan hänet sängylle. Vaimo ohjaa minut selälleen, ohjaa mulkkuni sisäänsä ja alkaa ratsastamaan. Hän on etukenossa, kädet olkapäilläni niin, että hänen veltot nelivitosen naisen tissinsä heiluvat silmiäni edestä edestakaisin. Hän vääntää endorfiinineritykseni täysille. Niin opin liittämään nuo utareet, jotka muutoin eivät toisi mielihyvää, suloiseen hyvinolontunteeseen.

Vaimoni nousee pois päältäni, ja minä vuorostani hänen päälleen. Alamme panna lähetyssaarnaajassa. Kiihko on väännetty kontrolli-
yksiköstä täysille, joten minun tekee mieli takoa kaikin voimin, ja toteutan vaimoni minulle ohjelmoimaa mielihalua. Vaimoni voihkii. En enää havaitse muuta kuin vaimoni ääntelyn ja pehmeän pillun kulliani vasten.

Yhdyntää on jo kestänyt kauemmin kuin mies luonnostaan jak-
saisi laukeamatta, mutta orgasminappi on vaimoni hallussa. Hän haluaa vielä yhden asennonvaihdon. Hän työntää minut päältään ja asettuu nelinkontin. Katson lattean perseen ympäröimää suurta vit-
tua, ja upotan kullini sinne. Nain kuin viimeistä päivää. En enää huomaa muuta kuin oman liikkeeni, niin kiihkoissani olen.

Lopulta tunnen alapääni reagoivan. Vaimo on painanut orgasmi-
nappia. Hän voi antaa minulle orgasmin eri voimakkuuksilla, ja mitä tyytyväisempi hän on suoritukseeni, sitä suuremman orkun saan palkinnoksi. Tajuntani täyttää kihelmöinti terskassani, ja lopulta tunnen siemennesteen valuvan mulkustani vaimoni pilluun sykäys
toisensa jälkeen. Tietoisuuteni ei mahdu hyvinolotunteen lisäksi

mitään muuta kuin rytmikkäät sykäykset mulkussani. Yhtäkkiä tunnen mustuuden valtaavan tajuntani ja mieleni kutistuvan pisteeksi jonnekin syövereihin.

Huomaan makaavani kyljelläni endorfiinipölyssä. Minun on vaikea muotoilla yhtään ajatusta. Näen vaimoni kasvot, ja hän sanoo: ”Olit puoli tuntia tajuttomana. Olin kuullut miehen menettävän tajuntansa, jos orgasmin voimakkuuden vääntää täysille, ja halusin kokeilla, pitääkö se paikkansa.”

Käteenvedon SM

Katson ympäri ilmoittautumishallia. Siellä näkyy pareja, parissa aina mies ja nainen. Suurin osa on alle kolmeviitosta, siinä iässä miehen ejakulaatio on vielä voimakas. Muutama miesparikin on joukossa. Mikään ei estä homomiehiäkään kilpailemasta.

Olen ollut kaksi päivää runkkaamatta. Sillä tavoin ejakulaatioon saa voimakkaimman paineen. Lyhyempi aika johtaisi liian pieneen siemennesteen määrään, pidempi taas liian nopeaan orgasmiin.

Sitten näen, että parini on saapunut.

Raijalla on hoikan vartalon verhona kauluspaita ja kynähame, joka korostaa perseen muotoja ja kapenee helmaa kohti. Hänen tissinsä ovat b- tai c-kupit, en ole koskaan kehdannut kysyä, kummat. Suurin osa kilpailevista pareista on avo- tai aviopareja, mutta meidän parimme on pantu kokoon kilpailussa menestymistä silmälläpitäen. Nuori, kolmekymppinen mies, jonka ejakulaatiot ovat vielä voimakkaita, ja viisiviitonen nainen, jonka tekniikka on ajan kuluessa hioutunut huippuunsa.

Täytämme ilmoittautumislomakkeen ja alamme odotella kilpailun alkua.

Saavumme kilpailusoppeemme. Se on sermeillä kilpailuhallista erotettu viiden neliön tila, jossa on laveri ja sen vieressä tuoli. Ympäri soppea on kameroita, joiden kuvista tietokone saa koostettua 3d-mallin ejakulaatiosta. Lisäksi videokuvaa striimataan nettiin.

Riisuudun ja käyn makaamaan selälleni laverille. En tahdo, että

ejakulaatio sotkee vaatteeni. Raija istuu tuolille muttei riisuudu. Useimmat naiset tässä vaiheessa riisuutuvat kiihottaakseen miestä, mutta Raija luottaa käsiinsä, ja lisäksi suhteemme Raijan kanssa on business only. En ole koskaan nähnyt häntä alasti. Joudun hakemaan visuaalisen nautintoni Raijan kasvoista. Voimakkat piirteet, iso nenä, ja kehystämässä musta polkkatukka.

Summeri soi kilpailun alkamisen merkiksi, ja Raija alkaa hyvällä kiveksiäni. Hän tietää että pidän kivesten osalta rajummasta kohtelusta, ja lievän kivun ja nautinnon johdosta saan erektion nopeasti. Sitten Raija siirtää sormensa kivesten väliin, ja alkaa kivespussin läpi hieroa sitä pullistumaa, joka on peniksen jatke. Ennen kuin olin tavannut Raijan, en tiennyt, että miehillä on kosketusherkkä paikka siellä. Lievä kuvotus ja kiihotus valtaavat mieleni. Kuvotuskin on kiihottavaa.

Aloin käydä käteenvetokisoissa, kun senaikainen vaimoni oli kehunut ejakulaatioideni voimakkuutta. Olimme pariskuntajoukkue, ja saavutimme piiritason menestystä. Sitten avioero lakkautti myös joukkueen, ja kisaympyröissä tapaamani Raija käytti tilaisuutta hyväkseen. Hänellä oli ollut monia nuorempia miehiä business only -joukkueovereina, mutta minun kanssani hän on päässyt ensimmäistä kertaa SM-kisoihin.

Raija nappaa terskani sormiensa väliin. Peukalo on terskalla ja etusormi sillä terskan alla olevalla jänteellä, joka on älyttömän herkkä. Hän alkaa painella hitaasti. Tässä vaiheessa ei vielä mietitä ejakulaatiota, vaan tarkoitus on pitää minua pitkä aika kiihottuneena niin, että ejakulaatio on sitten lopulta voimakas.

Vähitellen painelu voimistuu, ja erektioni lerpauttaa hiukan. Raija hellittää puristusta, ja erektioni sykähtää taas kovaksi. Tätä toistetaan. Rytmikäs painallus ja erektion sykähähdys.

”Otan seuraavaksi kaksisataa vetoa niin saan kiveksiisi painetta”, Raija sanoo altoäänellään. Hän alkaa runkata minua nopein vedoin, ja huohotan. Kun kaksisataa vetoa on tullut täyteen, Raija lopettaa. Kävin tosiaan lähellä orgasmia, mutten kuitenkaan tullut. Olemme Raijan kanssa harjoitelleet orgasmin pidättelyä. Alan olla endorfiinipölyssä.

Tämän jälkeen terskan hyväily ja kivesten välistä hieronta vuorottelevat kerta toisensa jälkeen. Kiveksissä on pakottava tunne, mutta Raija on taitava. Hän ei päästä minua vielä orgasmiin.

”Puoli tuntia on mennyt”, Raija sanoo. ”Mitkä ovat olot siellä?”

”Hyvä olo”, vastaan. ”Kunnolla kiihottunut, muttei lähellä orgasmia.”

”Hyvä”, Raija vastaa.

Raija ottaa kyrpäni kämmentensä väliin ja alkaa rullata, kuin intiaani, joka tekee tulta. Nopea rytmi saa minut huumaansa, mutta tällä hyväilyllä en tule.

Sitten Raija alkaa runkata hitaasti. Vanhempi nainen tosiaan tietää, millä voimakkuudella kullia pitää runkatessa puristaa. Paine kiveksissäni kasvaa. Näin jatketaan varmaan viisitoista minuuttia.

Sitten Raija kiihdyttää nopeutta ja runkkaa olan takaa. Tajuntani on jossain arkitodellisuuden tuolla puolen. Tunnen olevani lähellä orgasmia ja huudan: ”Tulen!”

Raija nostaa kyrpäni pystysuoraan ja vetää viimeiset vedot. Tulen. Spermaa lentää rytmikkäinä sykäyksinä, ja painetta todella on ja paljon. Kun on ensin tunnin kiihottuneena ja laukeaa sen jälkeen, sen todella tuntee, että paine purkautuu. Tunnen kuinka sperma laskeutuu kyrpäni kumminkin puolin käytyään ensin jossain korkeuksissa. Raija todella osaa pitää kyrpää pystysuorassa.

Endorfiinien vallassa makaan laverilla, ja jostain kaukaa kuulen Raijan äänen, kun hän lukee soppemme monitoria: ”Ejakulaation korkeus 198 senttimetriä.” Raija todella lukee lyhenteen cm senttimetreiksi. Tuolla tuloksella meillä on mahdollisuus suomenmestaruuteen. Kahden metrin haamuraja ei tosin mennyt rikki.

Makaan kymmenisen minuuttia, kunnes pystyn nousemaan ja menen antamaan doping-näytettä. Pissan liruttamisessa ei vahvan orgasmin jälkeen ole tosiaan mitään vaikeuksia.

Olemme palkintojenjakotilaisuudessa.

”Kolmas sija: Sirpa Mähönen ja Kalle Mähönen, 196 senttimetriä.”

Hyvä, olemme vähintään kakkosia. Pari nousee palkintopallille ja saa mitalit kaulaansa.

”Toinen sija: Raija Holmström ja Erkki Fors, 198 senttimetriä.”

Nousemme aplodien saattamana palkintopallille ja saamme mitalit kaulaamme.

”Ensimmäinen sija, ja uudet Suomen mestarit: Gustav Nousiainen ja Risto Pulliainen, 201 senttimetriä.”

Yleisö raiuttaa aplodeja minuutti toisensa jälkeen. Ensimmäistä kertaa Suomessa kahden metrin raja on mennyt rikki. Voitto meni tällä kertaa homoille, mutta kai se on myönnettävä että he olivat tällä kertaa oikeasti parempia.

”Muiden parien tulokset näette ilmoitustaululta.”

”Nyt pitää vaan treenata kovasti, niin ensi vuonna ollaan mestareita”, Raija kuiskaa minulle.

Noidan apulainen

”Nyt olet niin vanha, että voit luovuttaa nuorentavaan juomaan tarvittavan ainesosasen”, noita sanoi kahdeksannentoista syntymäpäiväni tienoilla. ”Minä olen vasta kolmeviitonen joten en tarvitse sitä juomaa itse muutamaankymmeneen vuoteen, mutta monet haluavat ostaa sitä minulta.”

Olin yhdeksänvuotiaana orpopoikana törmännyt keskellä metsää noidan mökkiin, ja hän oli kasvattanut minusta apulaisensa. Keräsin noidan keitoksia varten yrttejä ja sieniä, sekä metsästin lepakoita ja rupikonnia. Olimme eläneet kahden, mitä nyt joskus ihmisiä oli käynyt ostamassa noidalta taikajuomia rakkaushuoliin, tauteihin ja suojaksi pahaa magiaa vastaan.

Noita tuli seisomaan lähelleni ja sanoi: ”Ainesosasen luovuttaminen tuottaa sinulle varmasti nautintoa. Riisuudu.” Kuten yleensäkin noidan läheisyys, tämäkin kerta sai kikkelin nousemaan pystyyn ja sykkimään. Olisin halunnut kosketella kikkeliäni, mutta noita oli tehnyt selväksi, että kikkelin koskettelu ei ollut minulta hyväksyttävää toimintaa.

Arastelin riisuutua, koska en tiennyt, mitä noita ajattelisi pystyssä olevasta kikkelistä. Se liittyi samaan tabuun kuin kosketteluakin. Aloin kuitenkin riisuutua ujusti. Noita riisui hameensa niin, että hän oli vyötärostä alaspäin alasti. Minäkin riisuuduinkin kokonaan.

”Näin siinä on taikaa”, noita sanoi. ”Alaston mies, joka ei näe naisen rintoja.” Noidalla oli tosiaan tiukka, avokaula-aukkoainen pusero päällään. Hän jatkoi: ”Näet myös karvapehkoni, mutta

myöskään se, mitä karvojen alla on ei kuulu sinulle. Sen salaaminen on olennainen osa taikaa.”

Noita ei tuntunut olevan pystyssä olevasta kikkelistäni millänsäkään. Hän siveli sitä hyväksyvän arvioivin ottein. Tilanteessa tuntui olevan jotain maagista. Viimeiset viisi vuotta noidan läheisyys oli synnyttänyt minussa tuntemuksia, jotka liittyivät noidan tisseihin ja omaan kikkeliini, ja nyt nuo tuntemukset tuntuivat saavan täyttymyksen.

”Taikaa on myös siinä, että mies paljastaa herkimmän osansa naisen kosketukselle”, noita sanoi ja puristi kiveksiäni. Se sattui, mutta sai kikkeliini sykkimään. Noita jatkoi kivisteni puristelua, ja pakottava tunne valtasi kikkeliini. Jokaisella puristuksella kivunviilto saavutti mieleni. Tunsin itseni alastomaksi ja haavoittuvaiseksi.

Tunsin vastustamatonta halua työntää käteni noidan karvapehkoon, mutta onnistuin pidättelemään itseni. Noita oli sanonut, että hänen karvapehkonsa ei kuulunut minulle. Niin, magia on naisten alaa, eikä noita miehelle salaisuuksiaan paljastaisi. Minun roolini magiassa oli metsästäää sammakonreisiä.

”Tämä on se, miksi olen kieltänyt sinua koskemasta kikkeliisi”, noita sanoi. ”Taika murtuisi, jos olisit tehnyt niin. Koskettelu kuuluu tähän magiaan.” Noita jatkoi: ”Tietynikäisillä pojilla myös maaginen ainesosa poistuu öisin itsestään kehosta. Se murtaisi tämän taitan, joten olen lisännyt koko täälläoloaikasi ruokaasi sinirottaheinää, joka estää öisen poistumisen.”

Noita ohjasi minut selälleni lavitsalle ja istui hajareisin päälleni. Hän laskeutui niin, että kikkeliini upposi hänen karvapehkoonsa. Se tuntui tiukalta, pehmeältä ja kostealta. Sitten noita alkoi hitaan ylös-alas -liikkeen.

Kuuntelin noidan suuren taikapadan porinaa, se oli huoneen keskellä, ja katsoin noitaa. Hänellä oli mustat kiharat hiukset, samaa väriä kuin hänen karvapehkonsa, ja kauniit kasvot. Rintojen ylöosat näkyivät valkoisen, avokaula-aukkoisen paidan kaula-aukosta, mutta itse rinnat olivat peitossa.

”Haaveile vain rinnoistani”, noita sanoi. ”Se että janoat nähdä jotain, mitä et näe, vahvistaa taikaa.”

Hidas ylös-alas -liike jatkui. Odotin innolla jokaista työntöä, ja sitten kun työntö tuli, oli kuin mieleni olisi räjähtänyt. Se tuntui kikkeliissäni kuin nektaria, jumalten juomaa, olisi valeltu kikkelin päälle.

Pakottava tunne kikkeliissäni voimistui. Tällöin noita hidasti liikettään entisestään. Nyt hän odotti sekunteja ennen jokaista ylösnousemista, mutta nousun jälkeen laskeutuminen tuli nopeasti. Vääntelehdin nautinnosta. Olin kuin mato koukussa. Koukkuna vain oli oma kikkeliäni, jonka noidan karvapehko naulitsi paikalleen. Noidan ylösnousun odotus tuntui joka kerta yhdeltä tuskalta, ja kun ylösnousu lopulta tuli, olin taivaissa.

Lopulta minusta tuntui kuin minua olisi kusettanut. Tällöin noita hidasti liikettään entisestään. Nyt noita meni hitaasti ylös, odotti useita sekunteja, tuli hitaasti alas, ja useiden sekuntien odotuksen jälkeen sama toistui yhä uudelleen. Jokainen noidan liike voimisti kikkeliäni kihelmöintiä, kunnes en enää voinut pidätellä, ja kikkeliäni purkautui jotain nestettä rytmikkäin sykkähdyksin.

Noita nousi ja sanoi: ”Nyt liememme ovat sekoittuneet sisäissäni kuten taikajuoman ainekset padassa.” Hän työnsi sormensa karvapehkoonsa ja pudotti sen jälkeen jotain sormestaan taikapataan.

Makasin lavitsalla raukeana ja tyydyttyneenä. Olin kokenut jonkun puuttuvan, kun en ollut saanut kosketella kikkeliäni, mutta salaisuus oli nyt selvinnyt, ja se tuntui ihanalta. ”Toistamme tämän tästä lähin parin päivän välein”, noita sanoi.

Jos succubus...

Jos succubus vierailee unessa, niin onko se seksiä vai pelkästään märkä uni? Ainakaan se ei tapahdu fyysisessä maailmassa, mutta onko fyysinen maailma olennaista seksin kannalta? Runkkaus tapahtuu fyysisessä maailmassa, mutta se ei ole jaettu kokemus. Succubuksen vierailu on sen sijaan jaettu kokemus ihmisen ja demonin välillä. Mutta onko se jaettu kokemus kahden sielun välillä? Onko demoneilla sielu?

Succubus ratsastaa päälläni. Työntö toisensa jälkeen kullini uppoo tiukkaan ja kosteaan pilluun. Katselen, kun succubuksen kiinteät rinnat pomppivat ylös alas. Nännipihat ovat suuret, kuten tykkään, ja rinnat ovat isot, mutteivat roiku. Jos ne olisivat fyysiset, ne olisivat luonnon ihmeet. Tunnen succubuksen reidet kykiäni vasten. Hän puristaa niitä kehoani vasten.

Elän yön hekumaa varten. Päivisin olen pitkäaikaistyötön, ja päiväni kuluvat puuduttavan tylsyyden vallassa. Netflix, kahvi ja tupakka tekevät päivällisestä odotuksestani siedettävän. Niiden parissa odotan seuraavaa yötä, kun suloinen demonini tulee taas vierailulle. Se vierailee unessani joka yö.

Makaamme succubuksen kanssa vierekkäin. Käteni on succubuksen kosteassa alapäässä, ja leikkittelen mustilla kiehkuroilla, jotka reunustavat hänen ihanaa reikänsä. Succubus hyväilee kiveksiäni ja painaa terhakat nänninsä rintaani vasten. Kiedon käteni succubuksen ympärille.

Eipä kaltaisellani ketjussa polttavalla, ylipainoisella ja rahat-

tomalla keski-ikäisellä miehellä ole ihmisrakastajattereen mahdollisuuksia, vaimon saamisesta puhumattakaan. Succubuksella on kolmekymppisen kasvot ja kaksiviitosen muodokas, kiinteä kroppa. Lukuunottamatta keltaisia viirupupillisilmiä hän näyttää jokaisen miehen unelmaiselta. Sellaiselta, jonka kanssa menestyvät, kolmikymppiset lakimiehet seurustelevat Netflixin leffoissa.

Nuolen succubuksen pillua. Pidän siitä, että pääsen näin lähelle naisen mysteerii, vaikka tupakka onkin turruttanut makuaistini, enkä tunne aromia. Succuus vääntelehti allani. Annan kieleni kulkea klitorikselta pillunaukolle ja nautiskelen tunnelmista.

Päivisin olen yhä väsyneempi ja väsyneempi. Succubuksen vierailut imevät elämänvoimaani. Mutta mitä nyt pitkäaikaistyötön terveydellä tekisi? Netflixiä voi katsoa väsyneenäkin. Ehkä succubuksen vierailut vievät aikaa myöten elämänvoimani kokonaan, mutta tämä on sen arvoista. Poltanhan tupakkaaakin, filtterittömiä sätkiä.

Succubus ottaa minulta suihin. Hän kuljettaa huuliaan kullini varrella ylös alas, ja välillä kiusaa terskaani kielellään. En nyt näe alapäähäni, mutta kuvittelen mielessäni, miltä succubuksen kirkkaanpunaiset huulet näyttävät kyrpääni vasten.

Näyttääkö succubus oikeasti unelmaiseltani, vai onko hän pelkästään ottanut unelmaiseni muodon? Tuntuisi todellisemmalta, jos hän oikeasti näyttäisi siltä millaisena näen hänet, mutta onko kysymyksellä oikeasti merkitystä? Seksuaalisessa hekumassa on kyse vaikutelmista. Ja jos ihminen on sielu, niin voidaanko edes sanoa, että ihmisenkään ulkonäkö on tätä itseään?

Panen succubusta lähetyssaarnaajassa. Tahtoisin painaa kehoani succubuksen kehoa vasten, mutta minulla on sen verran vatsaa, että tyydyn olemaan käsieni varassa succubuksen yläpuolella. Katson succubuksen kauniita kasvoja, joilla on arvoituksellinen hymy. Succubuksen silmät ovat kiinni, ja hän nytkähtelee työntöjeni tahtiin.

Ihmiset katsovat minua kadulla säälien. En viitsi huolehtia ulkonäöstäni, ja kotilähiössäni tiedetään, että en tule koskaan saamaan töitä. Olen siinä porukassa, joka on liian huonokuntoista töihin, mutta liian hyväkuntoista sairaseläkkeelle. Vaikka succubus on imenyt

elämänvoimaani, olin pitkäaikaistyötön jo silloin, kun succubus alkoi vieraillla luonani, joten succubus ei varsinaisesti ole heikentänyt tilannettani.

Succubus ratsastaa päälläni. Hän kiihdyttää ylös-alas -liikettä, ja endorfiinit jylläävät päässäni. Sitten tulemme yhtäikaa. Tunnen, kuinka melli syöksyy sykäys sykäyksen perään succubuksen sisään.

Jos succubus vierailee unessa, niin onko se seksiä vai pelkästään märkä uni?

Toyboy

Puhelin piippaa, ja katson viestiä. ”Missä luuhasit eilen? Tule heti luokseni!” Ei auta kuin totella.

Olen Pian ovella yhtäaikaa Pian kanssa. ”Et vastannut eilen minulle mitään. Olemme sopineet, että olet jatkuvasti hälytysvalmiudessa”, Pia sanoo avatessaan ovea.

”Olin ryypäämässä, enkä humalassa olisi kuitenkaan pystynyt suorittamaan”, sanon.

”Mehän olemme sopineet, ettet ryypää”, Pia sanoo. ”Sinun täytyy olla jatkuvasti valmiudessa täyttämään toiveeni.” Pia jatkaa: ”No, eilesen törttöilystäsi saat nyt rangaistuksen.”

Astumme sisään, ja riisun mustan nahkatakkiini. Pia haluaa, että pukeudun kuin paha poika. Hän itse on jakkupuvussa. Pia on pankin sivukonttorin johtaja, ja juuri tulossa töistä.

”Hae välineet”, Pia sanoo. ”Ota se isoin dildo ja anustappi.”

Menen Pian keittiöön, ja otan tuolin keittiön pöydän äärestä. Sitten otan kaapista paddlen, ison punaisen dildon ja anustapin. Menen makkariin, jossa Pia vetää verhoja kiinni.

”Riisuudu”, Pia sanoo. Hän ei itse riisu edes jakkuaan. Jakkupu-ku tuo auktoriteettia.

Tottelen, ja alasti kumarrun niin, että käteni ovat keittiöstä hae-
tun tuolin istuinosalla. Pia alkaa läimäytellä paddlella perseelleni. Hän silminnähdessä nauttii tilanteesta. Pankinjohtajaksi pääsy vaatii

aggressiivista kyynerpäätaktiikkaa, ja sama persoona näkyy makuuhuonepuuhissakin.

Isku toisensa perään läimähtää perseelleni. Tunnelmani ovat risiriitaisia. En pidä kivusta, sitä tässä hommassa on paljon, mutta minulla on sen verran masokistin taipumuksia, että alistuminen kiihottaa. Joka tapauksessa kivunvihlaus toisensa perään täyttää tajuntani, kun paddle tanssii perseelläni.

Perseeni on hellä piiskaamisesta, mutta iskut vain jatkuvat jatkumistaan. Jokaisen iskun jälkeen kivuntunne on voimakkaampi kuin alussa, koska takalistani on herkistynyt. ”Nyt perseesi on mukavan punainen”, Pia sanoo lopulta. ”Pidä vain se asento.”

Pia alkaa työntää isoa, suonikasta, punaista dildoa perseeseeni. Ulvahdan kivusta, ja Pia vetää dildon pois. Kolmannella yrityksellä hän saa työnnettyä dildon sisään ilman, että se aiheuttaa sietämätöntä kipua. Hitain, varmoin ottein Pia alkaa työnnellä dildoa edestakaisin. Dildon koon takia perseeni on räjähtämispisteessä.

Sitten Pia vääntää dildosta vibran päälle, ja perseeni alkaa väristä vibran mukana. Työntely jatkuu, ja värähtelevä leikkikalua kulkee perseessäni edestakaisin. Dildo on käynyt perseessäni niin usein, että osaan ottaa sen sisääni ilman, että se aiheuttaa kipua. Olo on lähinnä kuin vääntäisi vessassa mieletöntä jöötiä. Jos saisin valita, perseeni olisi exit only, mutta suhteessamme päätäntävalta on Pialla, ja hän käyttää perseaktiiviteettia rangaistuksena.

Lopulta Pia vetää dildon ulos, ja helpotuksen tunne valtaa perseeni. ”Olet ollut niin tuhma, että saat pitää jonkun aikaa anustappia sisälläsi”, Pia sanoo ja työntää anustapin perseeseeni.

Minun rankaisemiseni saa aina Pian villiksi, ja hän alkaa riisumaan jakkupukuaan. Hameen ja paitapuseron alla on koristelematon alusasu, ja kun Pia on riisunut sen, katson hänen kroppaansa. Pia on päärynänainen. Hänellä on raskaat lanteet, joilla on hiukan makkaroitaa, sekä hoikka yläruumis. Gravitaatio on vaikuttanut hänen isoihin tisseihinsä niin, että ne roikkuvat. Tissien venyminen on venyttänyt hänen nännipihjojaankin niin, että ne ovat pitkulaiset. Nännit ovat isot pallot, niinkuin nelivitosilla naisilla tuppaa olemaan.

Pia asettuu selälleen sängylleen, ja minä asetan kasvoni hänen jalkojensa väliin. Raotan käsilläni Pian punaisia pillunkarvoja - hän on punapää kummastakin päästä - ja ryhdyn nuolemaan pillua. Rankaiseminen todella on kiihottanut Piaa, ja hän on litimärkä.

Pillun nuoleminen on aluksi hauskaa, mutta Piaa pitää nuolla aina niin pitkään, että uutuudenviehätys katoaa hommasta, ja siitä tulee tylsää puurtamista. Niin nytkin. Anustappi perseessäni annan kieleni kulkea minuutti toisensa jälkeen Pian pillulla. Pia voihkii yhä kovempaa. Lopulta yritän kaikkeni kielelläni, että Pia laukeaisi mahdollisimman pian. Jonkun ajan päästä hänen kroppansa jännittyi allani, ja hän tulee.

”Siinä tuli orkku numero yksi”, Pia sanoo ja osoittaa minut sängylle selälleni. Asetun, ja lakana jomottelee vasten persettäni, joka on vielä hellä piiskaamisen jäljiltä.

Pillun läheisyys on saanut hormonini hyrräämään, ja minulla on erektio. Se ei ole täydellinen superseisokki, koska anustappi perseessäni hillitsee sitä, mutta riittävä panemiseen. Pia nousee päälleni, ja upottaa suuren kullini karvojen reunustamaan lemme-reikänsä. Sitten alkaa ylös alas liike.

Pian kädet ovat olkapäilläni, ja katselen silmiäni edessä heiluvia riipputissejä. Kullini luistelee edestakaisin Pian reiässä hänen pitäessään tahtia yllä. Näin jatketaan minuutti toisensa jälkeen. Jos tämä olisi tapahtunut vuosi sitten, olisin varmasti jo tullut, mutta Pian lääkäriystävä on kirjoittanut minulle masennuslääkeresepin. En ole masentunut, mutta Pia hankki minulle reseptin, koska masennuslääkkeet vaikeuttavat sivuvaikutuksenaan orgasmin saamista. Kun syön niitä, Pia on tyytyväinen seksuaaliseen staminaani.

Riipputissit heilahtelevat silmiäni edessä, ja kerta toisensa jälkeen elimeni uppoaa pehmeään ja kosteaan. Kihelmöinti kullissani alkaa vähitellen. Anustappi painaa persettäni. Pia nauttii päälläolosta. Vaikka hänellä on keski-ikäisen naisen kroppa ja kasvot, luonteeltaan hän ei ole erityisen feminiininen. Naisellinen nainen ei pärjäisi pankinjohtajana.

”Sun vuoro panna minua”, Pia sanoo, ja nousee päältäni. Hän vetää anustapin pois perseestäni. Olo perseessäni on nyt jumalainen.

On kuin olisi vääntänyt mielettömän jöötin juuri pönttöön. Erektioni voimistuu, ja kullini sykkii vaatien toimintaa.

Pia asettuu selälleen, ja minä nousen hänen päälleen. Työnnän suuren kullini hänen väljään reikänsä ja aloitan ees taas liikkeen. Vetoni ovat määrätietoisia, pitkiä ja nopeita, niinkuin Pia haluaa. Hän on opettanut minut pitämään yllä tasaisen tappavaa tahtia.

Työntelen edestakaisin, ja Pia työntää vasemman kätensä alapäähänsä. Hän alkaa hinkkaamaan klittaansa. Minä panen SSRI-pillereiden tuomalla staminalla. Pia alkaa voihtia. ”Ah, ah, ah”, voihtokaisut säestävät työntöjäni. Tasaisen tappava tahtini säilyy, ja tunnen vatsaani vasten, kuinka Pian käden rytmi hänen riemunappulallaan nopeutuu. Lopulta hän jännittää kehonsa ja tulee.

”Sun vuoro tulla”, Pia sanoo haukkoen henkeään. Nopeutan tahtiani, ja tunnen, kuinka kihelmöinti kiveksissäni kasvaa. Terskani tuntuu olevan halkeamispisteessä. Sitten rentoudun, ja voimakkain, tasaisin sykäyksin neste purkautuu Pian sisään terskani kärjestä.

”Mites sun rahatilanne?”, Pia kysyy, kun makaamme sängyllä viilennellen oloamme.

”Mulla on rahaa kahden päivän ruokaan”, vastaan. ”Työttömyyskorvaus tulee vasta viikon päästä.”

”Käy pesemässä dildo ja anustappi”, Pia sanoo. ”Annan sulle satasen sen jälkeen.”

Ranskalainen rakastaja

Ystäväni Raisa oli kutsunut minut luokseen. Hänellä oli juhlat, ja juhliin oli tulossa myös Pierre, Raisan ranskalainen tuttava, joka oli naistenmiehen maineessa. Minulla oli pitkä työrupeama takana, ja ajatus ranskalaisesta rakastajasta kiehtoi.

”Belle femme!” Pierre sanoi nähdessään minut. ”Kaunis nainen!” Pierre näytti ihan tv-sarjan Hercule Poirotilta. Lyhyt, pyylevä ja kalju mies, jolla oli huolitellut viikset. Musta puku oli viimeisen päälle särmä. ”Mon amie”, Pierre jatkoi. ”Saanko tarjota sinulle ranskalaista viiniä?”

Hyväksyin Pierren tarjoaman viinilasin ja aloimme juttelemaan. Juttelu koostui pääosin siitä, että Pierre lausui minulle kohteliaisuuksia. Pariisi, lemmen kaupunki, myös vilahteli tämän tästä Pierren puheessa.

Eihän Pierre mikään adonis ollut, mutta hän oli sentään ranskalainen. Niinpä livahdimme pois kesken juhlien ja suuntasimme asunnolleni Kuopion keskustaan.

Luonani Pierre avasi laukkunsa - se oli musta ja näytti lääkäriinlaukulta - ja onki sieltä haisevan paketin. ”Saanko tarjota teille ranskalaista juustoa?”

Suostuin, ja näykimme juustonpaloja Pierren laukusta löytyneen punaviinin kera. Hienot, kypsytetyt juustot haisevat ja maistuvat ihan hikisukilta. Silti hikisukat haisevat ja maistuvat pahalta, ja

kypsytetyt juustot haisevat ja maistuvat hyvältä.

”Belle femme”, Pierre sanoi hetken päästä. ”Saanko suudella teitä?” Ennen kuin ehdin vastata, Pierre sanoi: ”Ranskalaiset antavat ranskalaisia suudelmaa” ja työnsi suunsa vasten suutani. Vastasin suudelman, ja kohta kieleemme hyväilivät toisiaan. Siirryimme makkariin.

Kun olin riisuutumisessani niin pitkällä, että olin saanut rintsikat riisuttua, Pierre sanoi: ”Ah, beaux, kuin kaksi nuorta peuraa. Niinkuin Raamatussa sanotaan: Rintasi ovat kuin kaksi nuorta peuraa, kuin gasellin kaksoset.”

Kuin kaksi nuorta perunaa ennemmin. Ajan kanssa tissini olivat alkaneet roikkumaan kuin perunasäkit.

Riisuiin pikkaritkin, ja Pierre sanoi: ”Belle! Kuin kypsä viikuna! Valmis poimittavaksi.”

En tiennyt, voiko tätä pitää kohteliaisuutena. Viittaus kypsytyksen ei ikäiselleni naiselle ole tervetullut.

Pierre oli itsekin vähennellyt vaatteitaan. Hän keikisteli valkoisissa kalsareissaan ja sanoi: ”Herrasmiehen alushousut ovat aina valkoiset.”

Pierre riisui kalsarinsakin, ja hänellä oli jo seisokki. Hän kommentoi: ”Baguette, niinkuin ranskalaiset sanovat. Patonki.”

Patonki ei ollut sellainen pitkä mitä maitokaupoissa näkee, vaan ennemmin sellainen lyhyt, mitä kahviloissa myydään täytettynä. Hänen häpykarvoituksensa oli yhtä huolella vahattu kuin viiksetkin.

Asetuin selälleni sängylle, ja Pierre meni laukulleen. ”Ranskalaisella on aina tarvikkeet mukana”, hän kommentoi. Pierre otti laukustaan höyhenen ja asettui viereeni.

Pierre alkoi hyväillä höyhenellä nännejäni ja jatkoi puhetulvaansa: ”Ranskalaisella on sekä vaimo että rakastajat. Vaimon kanssa jaetaan elämä, mutta intohimo, passion, se koetaan rakastajattaren kanssa.”

Höyhen kulki pitkin vartaloani: rintojani, reisiäni, vatsaani. Samalla Pierre jutusteli: ”Mon amie, Anna Karenina oli onneton, koska hänellä oli venäläinen rakastaja. Venäläisiltä rakastajilta puuttuu passion, intohimo. Anna Karenina olisi tarvinnut ranskalaisen

rakastajan.”

Sitten suutelimme, ja sen jälkeen Pierre työnsi patonkinsa sisälleni. ”Ranskalainen rakastelee hitaasti”, Pierre sanoi. ”Passionne, intohimolla.” Samalla Pierre työnteli patonkiaaan edestakaisin sisälläni. Tahti oli tosiaan hidas.

Työntely jatkui, ja Pierre sanoi. ”Naiset ovat kuin kukkia. Yksi on pitkävartinen, toinen lyhytvartinen. Yksi on terälehdet levällään, toinen taas piilottaa salaisuutensa uumeniinsa. Yhtä kauniita ne ovat silti.”

Pierren patonki kulki yhä uudelleen edestakaisin sisälläni. Tahti oli hidas, mutta Pierren työkalu upposi työntö työnnöltä syvemmälle. Lopulta, pitkän ajan päästä, Pierre tuli.

”Ranskalainen kuolee monta kertaa”, Pierre sanoi, kun loikoilimme sängyllä panon jälkeen. ”Orgasmi on petite mort, pieni kuolema. Sitten joskus lopulta meille kaikille tulee se iso kuolema.”

Olinpahan ainakin selvinnyt tästä kohtaamisesta hengissä.

Pimperopossa

Pimperopossa työskenteli ilotyttönä Monismanian maassa. Hän oli jakanut niin paljon pimperoa asiakkailleen, että hänen veroprosenttinsa oli kivunnut 102:een. Se tarkoitti sitä, että jos hän ansaitsi sata kruunua, hän joutui maksamaan veroina 102 kruunua.

Monismaniassa oli nimittäin käytössä progressiivinen verotus. Se tarkoitti sitä, että mitä enemmän ansaitsi, sitä suuremman osuuden tuloistaan joutui maksamaan veroina. Lisäksi Monismaniassa oli kiellettyä olla ilotyön työnantaja, sutenööri. Siksi Pimperopossa työskenteli yksityisyrittäjänä ja joutui maksamaan myös työnantajamaksut itse. Kun ansitulovero ja työnantajamaksut laskettiin yhteen, päästiin tuohon 102 prosenttiin.

Pimperopossa ajatteli, ettei hänen kannattanut enää jakaa pimperoa vaan elää sosiaaliturvalla. Monismaniassa oli demarihallitus, joten sosiaaliturva oli hyvissä kantimissa.

Pimperopossaa kuitenkin panetti vietävästi. Niinpä hän päätti ottaa vielä yhden asiakkaan. Asiakas ähkyi ja puhkuu Pimperopossan päällä ja antoi lopuksi tälle satasen. Siinä samassa 102 kruunua katosi Pimperopossan pankkitililtä.

Panetus ei kuitenkaan lakannut. Niinpä Pimperopossa päätti ottaa toisen asiakkaan. Asiakas ähisi ja puhisi Pimperopossan päällä aikansa. Satasen saaminen ja 102 kruunun menettäminen toistuivat.

Pimperopossaa panetti edelleen. Hän kuitenkin ymmärsi, että näin ei voinut jatkua. Jos hän käyttäisi asiakkaita himojensa tyydyttämiseen, hän olisi pian vararikossa. Pimperopossa mietti ja miet-

ti, mitä hän tekisi. Sitten hän tajusi, että hänhän voisi jakaa pimperoa ilmaiseksi!

Niinpä Pimperopossa matkusti Kuupasvaaralle. Siellä nimittäin piti majaansa jääkiekkjoukkue Kuupasvaaran Lätkä tai lyhyemmin KuL. Pimperopossa meni joukkueen pukuhuoneeseen ja ilmoitti antavansa koko joukkueelle ihan ilmaiseksi. Niin Pimperopossa sai KuLlia kyllikseen.

Virkamies

Suomi vuonna 1986. Syntyvyys on laskussa, ja Sorsan hallitus on huolestunut asiassa. Asiaa miettimään on asetettu komitea, ja se on pöllinyt idean Spede Showsta. Jos tuore aviopari on ollut vuoden naimisissa saamatta lasta, tulee valtion virkamies käymään ja hoitaa homman. Pääministeri Sorsa on innostunut komitean lausunnosta ja runnonut sen laiksi.

Tarkistan vielä ovesta nimen ”Mähönen” ja soitan ovikelloa. Avaamaan tulee vaaleahiuksinen nainen esiliina kotimekkonsa päällä. Kotirouva, näköjään. Työssäkäyviä onkin vaikea saada kiinni, kun minun virka-aikani loppu kello 16.

”Sirpa Mähönen?” kysyn.

”Kyllä”, nainen vastaa. ”Ja te olette...”

”Keijo Nousiainen syntyvyysvirastosta. Te ette ole saaneet lasta, vaikka olette olleet vuoden naimisissa...”

”Niin...”

”Oletteko te raskaana?”

”Mitäs kysymyksiä nämä ovat? No en ole.”

”Artiklan 388 pykälän 34 mukaan tällaisessa tilanteessa valtion virkamies tulee käymään ja hoitaa homman. Että siirtyisimmekö makuuhuoneen puolelle?”

”Ai te olette se...” Rouva Mähönen näyttää lievästi shokeeraantuneelta ”Kai sitä sitten pitää mennä sinne.”

Astun sisään.

”Olin juuri leipomassa pullaa”, rouva Mähönen sanoo. ”Käyn nopeasti pyöräyttämässä pari viimeistä ja jätän ne kohoamaan.”

Olen makuuhuoneessa kun rouva Mähönen saapuu. Vajaa kolmikymppinen, aika vanha vastanaineeksi. Vaaleat kiharat hiukset, lyhyt, muodokas kroppa.

Alan riisumaan puvuntakkiani. ”Jos tekin vähentelisitte hiukan vaateustanne, että päästään asiaan”, sanon.

”Pitääkö minun nyt leväyttää kaikki suloni teidän nähtäväksenne?”

”Ei”, vastaan. ”Sen verran, että alaruumis on paljaana.” Riisun housut ja kauluspaidan. Kravatin jätän kaulaani. Me valtion virkamiehet käytämme aina kravattia työaikana. Sitten riisun alushousut, ja olen kravattia ja sukkiä lukuunottamatta alasti.

Rouva Mähönen alkaa riisuutua kainosti. Esiliina ja kotimekko lähtevät pois hidastelun ja punastelun saattelemana. Kainoiluun hänellä ei kylläkään ole aihetta, koska hänen kehonsa on timmi.

”Vähän ujostuttaa riisuutua tällä tavoin vieraan miehen nähden”, rouva Mähönen sanoo.

”Laki on laki”, sanon, ”ja näin tämä pykälien mukaan menee.”

Rouva Mähönen riisuu pikkuhousunsa ja paljastaa karvoituksen. ”Jos minä rintaliivit kuitenkin jätän päälle.”

Rintaliivit. Tuskin kukaan tuota sanaa luonnostaan käyttää. Ritsikat ennemminkin. Asiakkaani alkavat usein puhua muodollisesti, kun he haluavat pitää kainostuttavan tilanteen virallisena.

”Se sopii”, sanon. ”Jos nyt asettuisitte selällemme tuonne sängylle.”

”Selvä. Otan vain päiväpeiton pois, niin se ei sottaannu.”

Hän tekee niin ja asettuu selälleen sängylle. Asetun makamaan kyljelleni rouva Mähösen viereen ja työnän käteni hänen alapäähensä. Se on kostumassa hyvää tahtia.

”Vähän outoa olla vieraan miehen kanssa tälleen”, rouva Mähönen sanoo.

”Minä olen jo tottunut tällaiseen”, sanon hyväillen rouvan alapäätä. Työnän sormen sisään.

Minulla on jo erektio. Viriilisyys on minun työssäni välttämätöntä. Nousen rouvan päälle ja alan työntämään jortikkaani hänen sisäänsä. Rouva sulkee silmänsä ja huokaa.

Varmoin, hitain vedoin alan työnnellä edestakaisin. Rouva Mähönen puristaa jalkojaan kylkiäni vasten ja huokailee.

Endorfiinit syöksyvät aivoihini. Yritän pitää naaman peruslukemilla, vaikka se nautinnolta onkin vaikeaa. Nopeutan työntöjä. Rouva kirkaisee joka työnnöllä. Hän saakin osoittaa nautintoa. Minä en saa. Olenhan valtion virkamies, ja meiltä odotetaan asiallista käytöstä. Kasvojen on oltava kuin lottoarvonnan virallisella valvojalla.

Mietin, miltä näyttäisimme ulkopuolisen tarkkailijan silmin. Minä lykkimässä käsieni varassa, rouva Mähönen allani kirkuen ja jalat ilmassa sätkien samaa tahtia työntöjeni kanssa. Minun ahavoitunut ihoni vasten rouvan maidonvalkeaa ihoa.

Kiveksissäni kihelmöi. Orgasmi on hollillaan. Nyt on vaikein osa. Lasti on amuttava naama peruslukemilla. Lykin vielä viimeiset työnnöt, kunnes tunnen siemensyöksyn tulevan. Rouva kirkaisee kovaa. Toivottavasti se oli orgasmin merkki. Minä pysäytän lykkimisen ja työnnän jortikkani syvälle rouvan uumeniin. Yritän pitää ilmeeni neutraalina. Sitten annan siemennesteen virrata hänen sisäänsä sykäys sykäykseltä.

Kun sykähtely on laantunut, kierähdän rouva Mähösen viereen. Ohjeistuksen mukaan saan levähtää kaksi minuuttia ennen pukeutumista.

”No olihan se”, rouva Mähönen sanoo. ”Niin jännittävää kokeilla toista välillä. Ei aina sitä samaa miestä. Minäkin sain.”

Murahdan jotain vastaukseksi ja seuraan kelloni sekuntiviisaria. Kun kaksi minuuttia on täynnä, alan pukeutumaan.

”Ai niin, ne pullat”, rouva Mähönen sanoo. ”Ne pitää laittaa uuniin.” Hän sitaisee esiliinan päälleen ja ryntää keittiöön.

Minä pukeudun ja sanon viralliset hyvästit.

”Jos odotatte viisitoista minuuttia, saatte tuoretta pullaa”, rouva Mähönen huikkaa keittiöstä.

”Ei kiitos”, sanon ja poistun. Me valtion virkamiehet emme ota vastaan lahjuksia.

Sulkiessani ulko-ovea ajattelen, että varmaan on hyvin pullat uunissa. Sen verran huumoria meille virkamiehillekin sallitaan.

Kuuma sinkku

Olin kerran vuonna 1972 kulkemassa Etelä-Karjalan syrjäseuduilla, kun sade pääsi yllättämään. Näin kuitenkin pienen mökin, ja ajattelin kysyä pääseekö sinne sateelta suojaan.

Oven avasi pyylevä, muodokas karjalaisnainen, ehkä keskiikäinen. Kysyin, pääseekö sateensuojaan ja nainen sanoi: ”Minulla oli juuri kahvi tippumassa. Haluaako herra kahvia?”

Hetken ajattelin, että tantta tarjoaa minulle Koff-olutta, mutta sitten tajusin hänen tarkoittavan kahvia. Vastasin myöntävästi ja astuin sisään.

Mökissä oli vain tupa. Kalusteet vaikuttivat itsetehdyiltä, ja lattialla oli räsymatot. Tuvan nurkassa oli vain yksi yhden hengen vuode. Istuin pöydän ääreen, ja vanhapiika kaatoi minulle kahvia.

”Ottaako herra sitä seksiä?” nainen kysyi sitten.

Minua ei tarvinnut kahdesti käskää. Ponkaisin pystyyn ja painoin vanhanpiian pöytää vasten. Kohotin naisen hametta ja avasin omat housuni. Sitten painoin mulkkuni pulleiden pyllynposkien välistä vanhanpiian vittuun.

Työntelin onessani edestakaisin, ja nainen huohotti. Sitten nainen tuuppasi minua kauemmas, tarttui kädestäni ja asettui selälleen räsymatolle.

Polvistuin ja avasin vanhanpiian paidan. Ongin kookkaat lollo rintaliiveistä ja aloin leipoa niitä. Tissit hyllyivät käsieni puristuksessa, ja kookkaat nänninpihat näkyivät milloin pitkulaisina milloin pyöreinä.

Nainen ohjasi minut pulleiden reisienä väliin, ja työnsin vaijerini vanhanpiian karvareuhkaan. Panimme. Sitten nainen nousi ja työnsi minut selälleen lattialle. Hän nousi päälleni ja alkoi ratsastamaan.

Liiveistään vapautetut lollot heiluivat silmiäni edessä, ja kummankin meistä huohotus täytti ilman. Sitten naisen keho jännittyi hetkeksi. Hän oli tullut.

Ikäneito nousi ja otti kyrpäni pulleiden poskiensa väliin. Sellaista suihinottoa en ollut saanut koskaan aiemmin. Imemistä ja lutkutusta vaikka muille jakaa. Lopulta tulin syvälle vanhanpiian kurkkuun.

Makailimme hetken räsymatolla voipuneina, kunnes nainen nousi ja sanoi: ”Sitä minä vaan, että ottaako herra sitä seksiä?” Samalla nainen kurotti kaapille ja onki sieltä sitruunakeksipaketin.

Silloin tajusin, että koko pano oli perustunut väärinkäsitykselle.

Katkarapunzel

Ilkeä noita-akka oli lukinnut prinssi Katkarapunzelin korkeaan torniin. Prinssiä tietysti vankeus harmitti, mutta enemmän häntä harmitti se, että vaikka hän oli muuten komea, hänellä oli niin pieni pippeli.

Kerran kaunis prinsessa Perseljainen sattui tornin juurelle. Katkarapunzel ja Perseljainen näkivät toisensa ja sillä silmänräpäyksellä rakastuivat toisiinsa. He heittelivät toisilleen lentosuukkoja ja huusivat lemmensanoja.

”Onneksi tyttö ei nähnyt pientä pippeliäni”, Katkarapunzel ajatteli illalla. Hän unelmoi prinsessasta ja siitä, että hänellä olisi kunnan lerssi, ja hän vaipui uneen katkarapuaan hieroen.

Prinsessa otti tavakseen käydä tornin juurella, ja Katkarapunzel ja Perseljainen jatkoivat lentosuukkuja ja lemmenhuutoja.

Eräänä päivänä Katkarapunzel huomasi kirjekyyhkyn torninsa ikkunalaudalla. Prinssi otti kirjeen linnun nokasta ja avasi sen. Kirjeessä kerrottiin, että prinssin kaukainen sukulainen oli kuollut Nigeriassa, ja prinssi saisi tämän omaisuuden lähettämällä osoitetietonsa kirjekyyhkyn mukana. Katkarapunzel haki heti kynän ja kirjoitti kirjepaperiin tornin osoitteen.

Kun prinsessa oli seuraavana päivänä lähtenyt vierailunsa jälkeen, kirjekyyhky lensi taas ikkunalaudalle. Nokassaan sillä oli viiden miljoonan taalerin shekki.

”Nyt minulla on rahaa”, Katkarapunzel mietti. ”Mutta pippelini on edelleen pieni, ja olen tällä vankina.”

Seuraavana päivänä kirjekyyhky palasi taas. Katkarapunzel otti kirjeen sen nokasta. ”ENLARGE YOUR PENIS”, kirjeessä luki. Hänelle luvattiin peniksenpidennyslaite vain sadan taalerin hintaan. Prinssi täytti heti tornin osoitteen kirjeeseen ja laittoi kuoreen viiden miljoonan taalerin shekkinsä.

Seuraavana päivänä kirjekyyhky palasikin penispumppu nokasaan. Kun Perseljainen tuli iltapäivällä taas tornin juurelle, Katkarapunzel heitteli lentosuukkoja prinsessalle ylpeänä. Kohta hänellä olisi penis, jota kehtaisi esitellä.

Katkarapunzel käytti ahkerasti tyhjiöpumppua penikseensä, ja mulkku kasvoi päivä päivältä. Loppujen lopuksi penis oli niin pitkä, että se ylsi tornin ikkunasta tornin juurelle.

Kun Perseljainen tuli seuraavan kerran käymään, Katkarapunzel laski mulkkunsa ikkunasta, ja prinsessa kiipesi mulkkua pitkin Katkarapunzelin luo torniin.

Perseljainen ja Katkarapunzel suutelivat. Sitten prinsessa antoi persettä prinssille. Tuuma tuumalta Katkarapunzel upotti koko komeutensa prinsessan sisään, ja Perseljainen oli tyytyväinen, kun kerrankin sai kunnan parrua.

Prinsessa pystyi poistumaan tornista mulkkua pitkin, mutta Katkarapunzel ei luonnollisestikaan päässyt itse sitä pitkin alas. Niinpä hänen täytyi jäädä torniin. Ahkerasti hän jatkoi pumppausharjoituksiaan; hän halusi vielä isomman.

Sitten noita-akka tuli vierailemaan vankinsa luona ja näki Katkarapunzelin elimen. Noitakin halusi moisen komistuksen sisäänsä, mutta voi! Noidan syyvät ja koukkunenä olivat niin rumia, ettei Katkarapunzel saanut kyrpäänsä seisomaan.

Noita-akka raivostui. Hän huusi ja sätti Katkarapunzelille naisuuttaan loukatun, ja lopulta hän karkoitti prinssin erämaahan.

Kun Perseljainen seuraavan kerran tuli tornin juurelle, Katkarapunzel ei vastannut hänen tervehdykseensä. Prinsessa etsi merkkejä tornin ympäristöstä, Hän näki Katkarapunzelin mulkun kärjen. Vaikka prinssi oli ties missä erämaassa, hänen mulkkunsa oli niin pitkä, että kärki laahasi vielä tornin juurella.

Seuraten mulkkua kuin Ariadnen lankaa prinsessa kulki halki leh-

tojen, soiden ja niittyjen. Lopulta hän saapui nuotiolle, jossa Katkarapunzel lämmitteli. Prinsessa oli varsin tyytyväinen Katkarapunzelin elimen kokoon, ja niinpä he menivät naimisiin ja elivät elämänsä onnellisena loppuun saakka.

Vitusta väki tulevi

Kolme kylän miestä lähestyi Pihlajaa. ”Noita”, he sanoivat. ”Noidan pitää kuolla.”

Pihlaja ihmettyi miesten reaktiota. Hänen ansiostaan kylän lehmät lypsivät hyvin. Ennen kesälaitumelle menoa hän oli koskenut lehmiä vitullaan, ja naisen väki virtasi hänen vitussaan vahvana. Kyläläiset olivat olleet tyytyväisiä lehmiensä lypsykykyyn. Ja nyt häntä syytettiin noituudesta. Hän ei ollut tiennytkään, että kylässä oli Ristuksen seuraajia.

”Olet noitunut Sammelin”, miehet sanoivat. ”Hän ei teekään muuta kuin haaveilee sinusta.”

Kyllähän Pihlaja tiesi, että lempi oli hänessä vahvana, ja se sai miehet hullaantumaan häneen. Ongelmiahan se aiheutti, mutta se oli väistämätön sivuvaikutus siitä, että hänessä oli vahvana naisen väkeä. Uhkaava tilanne pitäisi kuitenkin selvittää.

Pihlaja nosti hameensa ja paljasti vittunsa miehille. Pihlaja piti sen karvat lyhyenä niin, että haava oli selvästi näkyvässä. Siinä samassa miehiä alkoi heikottamaan. He olisivat muutaman viikon sairaina.

Vitulla pystyi sekä siunaamaan että kiroamaan. Pihlaja ihmetteli, miksi muut naiset eivät käyttäneet vittuaan samoin kuin hän. Muut naiset olivat miesten käskyvallan alla ja harakoivat vain näiden käskystä. Sulkivatkin vittunsa väen vähäiseksi aina synnytyksen jälkeen.

Pihlaja meni rantaan ja harppasi häntä äsken lähestyneiden

miesten kalaverkkojen yli. Näin nekin altistuivat hänen vitulleen. Harakoinniksi sitä kutsuttiin. Nyt miesten kalaonni olisi pilattu koko kesäksi.

Viisi vuotta aiemmin...

"Olen luvannut sinut vaimoksi Raunapille", Pihlajan isä sanoi. "Vastineeksi hän kertoi minulle otson synnyn."

Pihlaja kauhistui. Raunappi oli vanha mies, varmaan yli viisikymmentäkesäinen. Ei hän vanhalle miehelle halunnut vaimoksi. Mutta Pihlajan isä oli tietäjä, ja uusista syntysanoista hän oli valmis uhrauksiin. Erityisesti, jos uhrauksen teki hänen tyttärensä, ei hän itse.

Pihlaja mietti, miksi vanha mies halusi hänet vaimoksi. Lempi virtasi Pihlajassa vahvana. Luultavasti edes tietäjä ei ollut siltä suojassa vaan hullaantui häneen. No, sillä ongelma lähtee, millä se oli tullutkin.

Pihlaja laittoi lemmennostatuskylvyn ja peseytyi. Se sai lemmen hänessä vielä vahvemmaksi. Yöllä hän meni Raunapin luokse. Ennen avioliittorituaalia Raunapilla ei ollut oikeutta koskea häneen, mutta Raunapin mulkku ja Pihlajan vittu kamppailivat, ja mulkku jäi auttamatta häviölle. Niinpä Pihlaja nousi Raunapin päälle, työnsi tämän mulkun vittuunsa ja ratsasti.

Sauraavana aamuna Pihlaja oli paennut kotoaan. Hän tiesi, että Raunappi lähtisi hänen peräänsä, joten hän ei voisi viipyä kauaa yhdessä paikassa. Hän kierteli kylästä toiseen.

Yhdeksän kuukauden päästä Pihlaja synnytti tyttölapsen, äpäran. Kun kättilö synnytyksen jälkeen otti kuuman kiven kiukaalta pienentäkseen vitun yhteyttä tuonpuoliseen, Pihlaja kielsi kättilöä. Kättilö kummeksui kieltoa, mutta kun Pihlaja seiitti olevansa tietäjän tytär ja tietävänsä mitä teki, kättilö uskoi.

Äpäralapsi jätettiin suolle heitteille, kuten tapa oli. Synnytyksen jälkeen Pihlaja lepäsi aikansa ja jatkoi sitten pakomatkaansa wudella väellä varustettuna.

Pari viikkoa oli kulunut siitä, kun Pihlaja oli sairastuttanut

häntä noidaksi syyttäneet miehet. Miehet olivat parantuneet, ja he hyökkäsivät Pihjalan kimppuun. Tällä kertaa he olivat tehneet ris-tinmerkkejä ja lukeneet Isä meidän -rukouksia sekä hyökkäsivät ta-kaapäin niin, että Pihlajalla ei ollut aikaa paljastaa vittuaan.

Pihlaja joutui juoksemaan pakoon, metsään. Miehet eivät seu-ranneet häntä, heille ilmeisesti riitti noidan karkoitus kylästä. Metsässä Pihlaja muisti, että hänellä oli parhaillaan kuukautiset, ja kuukautisten aikaan Pihlaja vältti metsään menoa. Kuukautiset vahvistivat naisen väkeä niin, että hänen väkensä tiedotti olemas-saolostaan virstojen päähän ja metsän väki huomasi sen.

Pihlajan pahin pelko toteutuikin, ja hukka hänestyi häntä. ”Pih-laja, huomaan”, hukka sanoi.

Pihlaja tiesi, että kyseessä ei ollut tavallinen susi vaan metsänhaltoja, joka oli ottanut suden hahmon. Hän paljasti vittun-sa sudelle, mutta sillä ei ollut tehoa. Haltijalla oli koko metsän väki taustajoukkoinaan, eikä yksi vittu voinut koko metsälle mitään, oli-pa kuinka väkevä tahansa.

”Älä kerro Raunapille olinpaikkaani”, Pihlaja sanoi.

”On myöhäistä”, hukka sanoi. ”Linnut ovat jo lähteneet viemään sanaa. Ajattelin vain varoittaa sinua.”

Raunappi tiesi kaikkien eläinten synnyt ja oli hyvissä väleissä metsän väen kanssa. Siksi hän oli valjastanut kaiken metsän väen Pihlajan etsimiseen. Pihlaja ihmetteli, kuinka vahvana lempi hänessä oikein virtasi, kun mies oli hänen vuokseen valmis näin suurisuuntaisiin etsintäoperaatioihin.

Illalla Pihlaja laittoi leirin pystyyn metsään ja mietti tilannettaan. Kylään hän ei voinut mennä, koska siellä häntä vainottiin, ja metsä puolestaan oli Raunapille edullinen paikka. Pihlajalla ei oikein ollut pakopaikkaa. Ainoa mahdollisuus oli hyökätä Raunappia vastaan.

Pihlaja lausui voimasanat, ja hänen vittunsa irtosi hänen kehos-taan. Se lähti etsimään Raunappia. Pihlaja kävi nukkumaan.

Aamulla Pihlajan vittu oli taas saapunut hänen luokseen. Se oli yöllä vierailut Raunapin luona, ja Raunapin mulkku oli nyt Pihla-
jan vitussa, aivan kuten Pihlaja oli laskelmoinutkin. Vittu ja mulkku

olivat yöllä käyneet kamppailun, ja mulkku oli joutunut vitun lem-
men edessä alistumaan. Pihlaja irrotti mulkun ja laittoi sen esilii-
nansa taskuun. Sen jälkeen hän sanoi voimasanat, ja vittu kiinnittui
paikalleen.

Nyt vain Raunappia odottelemaan.

Parin päivän päästä Raunappi saapi kotkan selässä Pihlajan leirille.

”Anna mulkkuni takaisin, morsiameni”, Raunappi sanoi.

”En ole morsiamesi”, Pihlaja sanoi. ”Annan mulkkusi takaisin,
jos lakkaat jahtaamasta minua.”

”Isäsi lupasi sinut minun morsiamekseni, joten olet morsiamesi,
tahdoit tai et.”

”Siinä tapauksessa pakenen sinua mulkkusi mukana.”

Raunappi ryhtyi lukemaan loitsurunoa, ja Pihlaja paljasti vit-
tunsa hänelle. Raunappi kavahti vittua. Raunappi oli tietäjä, joten
väki oli hänessäkin vahvana, mutta naisen väki oli nyt Pihlajassa
poikkeuksellisen voimakasta. Synnytyksen jälkeen sulkeamaton vittu,
kuukautiset, ja vielä tietäjän mulkun vierailu olivat lisänneet sen
voimaa.

Kumpikin luki voimasanoja, Pihlaja lisätäkseen vittunsa voi-
maa ja Raunappi suojautuakseen siltä. Raunappi näytti huonovoin-
tiselta, mutta pysyi pystyssä ja äänessä. Sitten Pihlaja tunsu jotain
luikertelevan vitustaan ulos. Vittu on kanava tämän maailman ja
tuonpuoleisen välillä, ja kaikki Pihlan teot olivat avanneet tuon ka-
navan niin ammолleen, ettei Pihlaja hallinnut sitä enää. Naisen väki
oli nyt hänessä täysin kontrolloimatonta.

Vitusta luikerteli ulos valtava kyy. Se oli vaaksan paksuinen, ja
sylenmitta sylenmitan perään sitä tuli ulos. Kyy hyökkäsi Pihlajan
kimppuun, vaikka sen häntäosa oli vasta tulossa ulos vitusta. Tuo
kyy ei ollut tästä maailmasta, vaan tullut vitun kautta tuonpuolei-
sesta.

”Annatko mulkkuni takaisin ja tuletko suosiolla vaimokseni, jos
pelastan sinut tuolta hirvitykseltä?” Raunappi kysyi.

Pihlaja totesi, ettei hänellä ollut muuta vaihtoehtoa. Hän ei voi-
nut kyllä mitään, ja oli vain ajan kysymys, milloin se purisi häntä.

Pihlaja vastasi myöntävästi.

Raunappi lausui kyyn syntysanat ja sai sen hallintaansa. Hän lähetti sen taivaalle, uudeksi tähdeksi.

”Seuraavaksi meidän pitää pienentää vittuasi”, Raunappi sanoi ja laittoi kiven kuumumaan nuotioon. Kun kivi oli kuuma, hän, siinä olevan tulen väen avulla, kosketellen kivellä Pihlajan vittua, sulki kanavan tuonpuoleiseen. Jäljelle jäi tilaa vain Raunapin mulkun mennä ja Pihlajan harakoida karja keväisin.

Seuraavaksi Raunappi otti mulkkunsa Pihlajan esiliinan taskusta ja asetti sen paikoilleen.

Vuotta myöhemmin...

Pihlaja lakaisi pirtin lattiaa. Lanttumuhennos porisi liedellä.

Pirtin ovi avautui, ja Raunappi astui sisään. Pihlaja ja Raunappi suutelivat.

”Parannusloitsu onnistui, ja Ohto on jo jaloillaan”, Raunappi sanoi ja löi kuolleen jäniksen pöytään. ”Sain tämän palkaksi.”

Pihlaja oli mielissään. Luvassa oli jänispaisti, ja Raunapin työt tietäjänä tuottivat muutenkin pariskunnalle leivän mainiosti. Pihlajasta oli tullut Raunapille kuuliainen pikkuvaimo.

Räsypokkaa

”Mä haluaisin kokeilla isoa muna”, Mirka sanoi.

”Sori, mut mä seurustelen Katjan kanssa”, Kalle vastasi.

Mirka, Kalle ja Katja olivat istumassa iltaa. Oli kesä 90-luvun alkupuolella, ja talvella he olivat kirjoittaneet ylioppilaiksi. Syksyllä kolmikko lähtisi opiskelemaan ja tiet erkanisivat.

”Katja on kertonut, ettei sulla nyt niin iso ole”, Mirka napautti.

”Vai ei muka iso!” Kalle sanoi leikkillisesti raivoissaan.

”Te olette liikuntatunnilla käyneet uimahallissa”, Mirka jatkoi.

”Joo...” Kalle sanoi.

”Ja sä olet nähnyt, kenellä meidän luokalla on isoin muna.”

”Ristolla ainakin oli kookas”, Kalle vastasi. ”Ei siihen yleensä uimahallissa kiinnitä huomiota, mut tää oli poikkeus.”

”Sillä nörtillä iso”, Katja vastasi. ”Ei ois uskonu.”

Mirka kuten muukin porukka oli bilettäjänuoria, joten he eivät yleensä noteeranneet nörttejä. Mirka mietti, mitä tekisi. Nörtin seura ei niin kiehtonut, mutta jos sillä oli iso...

”Jos sen luona menee käymään”, Mirka mietti. ”Niin onko siellä riittävästi yksityisyyttä kuumaa sessiota varten?”

”Joo, toi on tärkeä”, Katja sanoi.

”Sen porukoilla on vanha omakotitalo”, Kalle sanoi. ”Risto asuttaa yksin talon yläkertaa.”

”Risto, sulle on vieras”, Riston äiti huusi.

Hetken kuluttua yläkerran ovi kävi.

”Mirka!” Risto tunnisti. Hän ei voinut käsittää, mitä asiaa Mirkalla oli hänen luokseen. Bilehileen ei luulisi tarvitsevan mitään nörtiltä. Ehkä se haluaa yksityisopetusta matematiikassa.

”Moi, mä tulín käymään”, Mirka sanoi.

Risto tunsí kuumotusta poskissaan. Siis sosiaalinen visiitti. Risto ajatteli, että ehkä Mirka oli kiinnostunut hänestä silleen. Tyttöystävän saaminen kuului Riston suurimpiin unelmiin, mutta hän oli ajatellut, ettei hänellä ole sellaiseen mahdollisuuksia sosiaalisen kömpelyyden takia. Ja vielä Mirka. Mirkalla oli hiukan kiertopalkinnon mainetta, mutta Risto ei osannut paheksua sellaista. Ajatteli vaan, että seksuaalisesti kokeneempänä Mirka paini korkeammassa sarjassa kuin hän.

”Istu vaan alas”, Risto sanoi.

Pari istui sohvalle, ja Mirka sanoi: ”Mä haluan pelata korttia.”

”Okei.”

”Onko sulla kortit? Mä haluan pelata pokkaa.”

”Mä käyn hakemassa.”

Risto kävi hakemassa viereisestä huoneesta pelikortit ja Monopoli-pelin. Risto ei omistanut pokerin pelimerkkejä, joten monopoliraha saisi kelvata.

Mirka oli istunut pöydän ääreen. ”Miks sä Monopolin toit?” Mirka kysyi.

”Käytetään monopolirahaa panoksina.”

”Ei kun mä haluan pelata räsypokkaa”, Mirka sanoi.

Riston kädet alkoivat täristä jännityksestä. Nyt se tapahtuisi. Risto ei ollut ollenkaan varma rakastajankyvyistään, mutta ensin pelattaisiin, ja pelien parissa Risto tunsí olevansa kuin kotonaan. Hän oli pelannut räsypokkaa tietokoneellaan. Tietokoneella sitä pelattiin pelimerkeistä kuten oikeaa pokeria, ja kun tietokoneen virtuaalinäiseltä pelimerkit loppuivat, tämä sai lisää pelimerkkejä vähentämällä vaatteitaan. Ruudulla näkyi kuva kulloisestakin pukeutumistilanteesta.

”Osaaksä pelata pokeria korotuksilla?” Risto kysyi. ”Ensin kumpikin laittaa alkupanoksen, ja sit vuorossa oleva pelaaja voi korottaa sitä. Toinen voi sitten joko maksaa korotuksen, korottaa itse

enemmän tai luovuttaa...”

”Ää, toi on liian monimutkaista. Pelataan vaan niin. että se joka saa huonommat kortit riisuu yhden vaatteen”, Mirka sanoi.

Mirka oli strategisesti pukeutunut vain kukkamekkoon, rintsiikoihin ja pikkareihin. Ristolla puolestaan farkut, kalsarit, t-paita ja sukat.

Risto pettyi pikkaisen Mirkan ehdotuksesta. Riston ehdottama versio olisi ollut strateginen peli, ja sellaisen parissa Risto oli kuin kotonaan. Mirkan peli oli niin yksinkertainen, että riisuutuminen korostuisi ja peliaspekti jäisi taka-alalle. Se ajaisi Riston hiukan vieraampaan tilanteeseen. Risto kuitenkin pelkäsi Mirkan ajattelevan hänestä pahaa jos hän vaatisi omaa versiotaan.

”Okei”, Risto sanoi.

Kortit jaettiin, ja Risto katsoi Mirkaa. Tämä näytti hehkeältä, kuten kahdeksantoistavuotiaat tytöt näyttävät kukkamekoissa. Tummat hiukset ponnarilla, normaali vartalo, ja tissit. Ei mitkään jätit, mutta ei pienetkään.

”Ja sit vaihdetaan yhden kerran”, Mirka sanoi. Mirka oli päättänyt hävitä pelin niin nopeasti kuin mahdollista ja vaihtoi kuningasparin pois. Risto puolestaan jätti nelosparin käteen, hänelle ajatus pelata muusta kuin voitosta oli vieras.

Vaihdon jälkeen kortteja vertailtiin. ”Sulla on pari”, Mirka sanoi. ”Minulla ei ole mitään.”

Mirka nousi seisomaan ja kääntyi selin Ristoon. Hän heitti mekkonsa pois. Risto katseli Mirkan pakarointia ja ajatteli, että kohta hän pääsisi puristelemaan niitä. Toisaalta häntä pelotti. Hän ei tiennyt, kuinka petipuhissa pitäisi käyttäytyä ja ajatteli mokaavansa jotain.

”Tadaa!” Mirka huusi ja kääntyi Ristoon päin.

Alusvaatteet eivät olleet keskenään samaa sarjaa, mutta Risto ei ollut ennen ollut näin vähäpukaisen naisen seurassa.

Seuraavan jaon Risto hävisi Mirkan häviöryityksestä huolimatta ja riisui sukan. Sitä seuraavissa jaoissa läksivät Mirkan rintsiikat ja pikkarit.

”Jatketaan vielä”, Mirka sanoi alasti pöydän ääressä. ”Jos sä voitat seuraavan jaon, saat puristella mun tissejä.”

Mirka hävisi, ja Risto nousi ja kävelin Mirkan viereen. Tärisevin käsin hän kosketti Mirkan nänniä.

”Purista vaan kunnolla”, Mirka sanoi. Risto puristi, ja kun se tuntui niin mukavalta, hän puristi toisenkin kerran. Sitten hän kosketteli Mirkan maitorauhasia antaumuksella.

Mirka nousi ja suuteli Ristoa. Risto vastasi suudelmaan.

”Jatketaan peliä”, Risto sanoi. ”Mulla on vielä vaatteita.”

”Riisu ne vaan nyt”, Mirka sanoi.

Risto säikähti mokanneensa. Kuinka anaaliselta hän vaikutti? Risto ryhtyi riisuutumaan. Ihan heti päästäisiin asiaan. Ristosta tuntui samalta kun pienenä oli tuntunut hammaslääkärin huoneeseen kävellessä. Odotushuoneessa oli ollut vielä turvallista, kun hampaiden tarkastelu oli useamman hetken päässä, mutta kun hammaslääkäri huusi Riston nimen, mielessä pyöri vain ”Nyt se tapahtuu.”

Kun Risto oli alasti, Mirka huomasi, että Kalle ei ollut puhunut puppua. Risto oli hintelä, mutta hänellä oli jättimäinen mulkku, luonnollisesti jo tässä vaiheessa pystyssä. Seksi oli Mirkalle rutiinia, mutta nyt olisi jotain uutta kokeiltavana.

Pari suuteli, ja Mirka ohjasi heidät sohvalle suudelmia vaihtaen.

Mirka makasi sovalla selällään ja Risto oli päällä. Risto ajatteli, että penis täytyy työntää sisään ja ryhtyi tuumasta toiseen.

”Älä vielä”, Mirka sanoi. ”Mä en ole vielä kunnolla märkä. Sun täytyy hipelöidä mun pillua.”

Risto työnsi käden Mirkan alapäähän ja tutki mustan karvoituksen seasta, millaiset paikat siellä on. Nopeasti hän löysi reiän ja työnsi sormenpään sisään. Sitten hän hipelöi reiän ympäristöä.

”Nyt voit työntää sen sisään”, Mirka sanoi hetken päästä.

Risto alkoi laskemaan mulkkuaan pillulle, ja Mirka ohjasi elimen sisäänsä.

Kun elin työntyti sisään, Mirka tunsu, että hän oli täydempi kuin aiemmin. Hän piti tunteesta, vaikka vähän sattuikin.

Risto työnsi mulkun pohjaan saakka, ja Mirka huohotti. Sitten Risto alkoi työntelemään edestakaisin.

Mirkan mielestä mulkku tuntui paremmalta kuin hänen edellisten rakastajiensa mulkut. Välillä vähän sattui, mutta se oli olennainen osa nautintoa.

Risto puolestaan ajatteli, että ihan mukavastihan tämä tuntuu menevän. Hän oli päässyt panolle asti mokaamatta mitään.

Työntely jatkui, kunnes parin minuutin päästä Risto tuli.

”Saiksä?” Risto kysyi, kun mulkun sykähtely oli laantunut.

”En ihan”, Mirka vastasi. ”Tää tais olla sun eka kerta.”

”Joo.”

”Ei kukaan mies pysty ekalla kerralla antamaan naiselle orkkua”, Mirka sanoi. ”Makaillaan nyt vähän.”

Risto painautui Mirkaa vasten ja ajatteli saaneensa nyt tyttöystävän. Mirka ei ollut asiasta niinkään varma. Nörtti henkilönä ei kiehtonut häntä, mutta se mulkun koko... Taitamaton rakastajahan Risto oli tällä kertaa ollut, mutta koulutettavissa. Ei siinä montaa kertaa kestäisi ennen kuin Risto hallitsisi homman.

”Ei meistä paria taida tulla”, Mirka sanoi. ”Me ollaan liian erilaisia ihmisiä. Mut panna me voidaan uudestaankin. Sulla on... tiettyjä avuja.”

”Okei”, Risto vastasi.

Ekaa kertaa seurasi myöhemmin toinen ja kolmaskin, ja sinä kesänä Mirka ja Risto panivat monituisia kertoja.

Seksuaalikielteen

Ajoin robottitaksilla kohti osoitetta Fordintie 765 F 531. Siellä asui uusi seksikumppanini, Wanda Marx. En tiennyt hänestä muuta kuin nimen, vuosittainen arvonta oli ollut juuri edellisenä päivänä. Tuloni olivat vuoden aikana laskeneet, joten olin pudonnut viehättävyyssluokkaan D, eikä minulla ollut kovin korkeita odotuksia seksikumppanin suhteen. Naisilla ulkonäkö kun ratkaisee luokan niin pitkälle.

Soitin ovikelloa. Avaamaan tuli lyhyt, pyylevä, neliviiton nainen. Munkit näyttivät runsailta, milffeissä on oma viehätyksensä. Kampauksena oli musta french bob, suosikkini. Sitten katseeni osui hänen vyötärölleen. Se kapeni niinkuin pitikin, mutta sen ympärille oli sitaistu leveä, punainen vyö. Seksinvastustajien tunnus!

”Minä olen Wanda”, nainen sanoi. ”Sinä varmaan olet Henrik Freud.”

”Kyllä”, sanoin ja tarjosin kättäni.

Nainen tartui käteeni vastahakoisen tuntuksena. ”Tule sisälle.”

”Se on sitten kerta viikossa lauantaisin kello 20”, Wanda sanoi. ”Niinkuin laki vaatii.”

”Ok”, sanoin myrtyneenä. Hän ei suostuisi muuhun kuin lain vaatimaan minimiin. Enempää minulla ei ollut oikeutta vaatia, vaikka yhteisellä sopimuksella pari voisi panna useamminkin. Tästä tulisi minulle kova vuosi. Voisin laueta vain kerran viikossa. Seksuaalinen toiminta oli sallittua vain arvotun partnerin kanssa.

”Mä meen makkariin valmistautumaan”, Wanda sanoi. ”Riisuu-
du ja vempaa se valmiiksi pystyyn, niin minun ei tarvitse moiseen
kapistukseen koskea. Kutsun sinut sisään kun olen valmis.”

Wanda poistui ovesta ilmeisesti makkariin ja minä jäin riisuutu-
maan eteiseen. Milffit kiihottavat minua, Wandan kroppa oli sopi-
van muodokas, ja otsatukan kehystämät kasvot viehättävät. Niinpä
houssinani pullotti jo valmiiksi. Jos Wanda ei olisi ollut seksinvas-
tustaja, hän olisi varmasti ollut C-luokassa.

Riisuuduin, ja jonkun ajan kuluttua viereisestä huoneesta kuului:
”Tule vain sisään.”

Astuin huoneeseen, ja siellä oli pilkkopimeää. Hapuulin valon-
katkaisijaa, mutta silloin kuulin Wandan äänen. ”Älä pistä valo-
ja päälle. En tahdo nähdä sinua alasti.” Lähdin kulkemaan ääntä
kohti, ja matkalla kompastuin johonkin, ilmeisesti tuoliin. ’ ”Tänne
näin.” Wandan ääni kuulosti siltä, että hän väkisin yritti pitää sen
ystävällisenä.

Sitten törmäsin sänkyyn. Ryhdyin hapuilemaan Wandaa, ja ha-
vaitsin hänen olevan peiton alla.

”Tuu vaan tänne peiton alle.”

Hapuulin itseni peiton alle ja koskin Wandaa. Hän kääntui
selälleen ja veti minut päälleni. En tiennyt, mitä ajatella *Pimeässä
ja peiton alla* -seksistä. Tämä oli kuin jostain viktoriaanista aikaa
käsittlevästä kauhuleffasta. En kuitenkaan voinut vaatia Wandalta
kuin lakisäateisen minimin. Valta suhteessa on aina sillä, joka tahtoo
suhteelta vähemmän.

Kopeloin pimeässä kättäni Wandn tissille. Havaitsin, että hänellä
oli pusero päällä.

”Jätä tissit rauhaan”, Wanda sanoi. ”Työnnä se vain sinne.”

Ryhdyin työntämään mulkullani, ja osuin Wandan reiälle.
Housunsa Wanda oli sentään riisunut ja räplännyt itsensä märäksi.
Klunssini upposi Wandan kosteaan ja väljään vittuun. Painauduin
Wandaa vasten, halusin edes jotain kosketusta, ja tätä Wanda en voi-
nut kieltää. Ryhdyin hitaasti keinuen nyttyttämään elintäni edesta-
kaisin pillussa.

”Pane vaan nopeammin”, Wanda sanoi, ”niin tämä on ohi pi-

kaisemmin.” Hänen äänessään ei kuulut minkäänlaista kiihottuneisuutta.

Minä puolestaani halusin nautiskella pitkään, jos tässä nyt nautiskelusta voidaan puhua, joten nopeutin hetkeksi ja hidastin taas sitten. Rytmin sanelemiseen Wandalla ei ollut oikeutta.

Seksi on kuin pizza, se on aika hyvää silloinkin kun se on huonoa. Niinpä nautiskelin tunteesta kyrvässäni, kun se kerta toisensa jälkeen upposi pehmeään ja kosteanliukkaaseen. Wanda oli aivan hiljaa.

Hermosäikeeni alkoivat viestittää kyrvästäni aivoihini hyvää oloa, ja halusin nopeampaa rytmiä. Niinpä nousin käsieni varaan ja aloitin pitkät, nopeat vedot. Peitto valui jalkoihini, mutta pimeässä näköaistimuksia ei ollut. Kuvittelin, miltä Wanda mahtaisi näyttää alasti. Hyllyvät isot tissit ja paksut reidet.

Taoin ja taoin, ja lopulta siemen purkautui kiveksistäni Wandan märkään vittuun. Vaikka Wanda pystyikin kieltämään lähes kaiken muun, lastin sain lakisääteisesti ampua Wandan sisään.

Kierähdin Wandan viereen. Kivekseni tuntuivat tyhjiinpumpatuilta, kuten aina pulskempien naisten kanssa.

Hyvänolontunteeni keskeytti Wandan ääni: ”Mene vaan eteiseen ja pukeudu. Sitten voit lähteä.”

Tottelin. Olin vieraana Wandan luona, ja vierailulta on poistuttava, jos isäntäväki niin pyytää. Wanda jäi sänkyyn makaamaan ainakin siksi aikaa kun ennätin poistua.

Kotimatalla mietin kaikkea sitä sänkyakrobatiaa ja niitä uskottomia riettauksia, joita muut parit varmaan harrastivat.

Osa II

**Ja he panivat
onnellisina elämänsä
loppuun asti**

Pohjoisen jylhillä korpimailla

Tuomas Korpin tupakka-askien kansiin raapustamien muistiinpanojen pohjalta toimittanut Perähikiän ammattikorkeakoulun kulttuuriassistenttitiinjan yliopettaja, humanististen tieteiden kandidaatti T.E. Kaitsu Nimi.

Kesällä 1570 toista aikaa...

Kartoittaessaan maailmansa tuntemattomia kolkkia Falwaryn, Girbohir, Rydesik ja Malwaria olivat matkanneet kauas pohjoiseen ja saapuneet synkkään korpimetsään. Falwaryn, haltiaporukan vanhin, oli kokenut matkaa ja tunsu omituistenkin maailmankolkkien tavat. Girbohir taas oli sulavin miekankäyttävä. Malwaria puolestaan oli mitä ihastuttavin haltianeito ja Rydesik oli vielä keskenkasvuisen haltiaipoika, joskin hänen uumoiltiin yltävän sankaritekoihin vanhempana.

Haltiajoukkiota vastaan käveli polulla hahmo, jolla oli pesmättöminä roikkuvat hiukset, risuparta ja haisevat vaatteet.

”Olen Vaka Vanha Väinämöinen”, hahmo esittäytyi, ”tulisitteko te, arvoisa haltianeito, minulle vaimoksi?”

Malwaria ajatteli, ettei hän tuollaista metsäsuomalaista voi ottaa, mutta kuinka kieltäytyä kohteliaasti? ”Ehkä sinun kannattaisi kysyä jotakuta Pohjolan tyttäristä”, Malwaria vastasi.

”Taidankin tästä lähteä suorittamaan mahdottomia tehtäviä”, Väinämöinen vastasi ja häipyi paikalta.

Kun Väinämöisestä oltiin päästy eroon, porukka totesi, että olisi aika saada hiukan lihaa lembaksen vastapainoksi.

”Tällä pohjoisessa pitää jättää lahja metsänhaltijalle, ja hän sitten toteuttaa toiveen”, Falwaryn selitti.

Rydesik kysyi: ”Emmekö me sitten olekaan haltijoita?”

”Ei, me olemme haltioita”, Falwaryn vastasi.

”Selvä!” Rydesik sanoi haltioituneena.

Metsänhaltijalle jätettiin sitten pala lembasta ja hiukan viiniä, ja eipä aikaakaan, kun vastaan loikki pullea jänönen. Girbohir ampui sen jousella, ja se laitettiin reppuun odottamaan ruokataukoa.

Haltiajoukkiota vastaan käveli polulla hahmo, jolla oli pesemättöminä roikkuvat hiukset, risuparta ja haisevat vaatteet.

”Olen Lieto Lemminkäinen”, hahmo esittäytyi, ”tulisitteko te, arvoisa haltianeito, minulle vaimoksi?”

Malwaria ajatteli, ettei hän tuollaista metsäsuomalaista voi ottaa, mutta kuinka kieltäytyä kohteliaasti? ”Ehkä sinun kannattaisi kysyä jotakuta Pohjolan tyttäristä”, Malwaria vastasi.

”Taidankin tästä lähteä suorittamaan mahdottomia tehtäviä”, Lemminkäinen vastasi ja häipyi paikalta.

Kun Lemminkäisestä oltiin päästy eroon, metsästä kuului omituisia ääniä.

Girbohir kuunteli tarkkaan ja tunnisti: ”Hiisiä!”

”Mitä ne ovat?” kysyi Rydesik.

”Ne ovat vähän niinkuin örkkejä”, vastasi Falwaryn.

”Mennään listimään ne”, sanoi Girbohir.

”Rauhoitu”, sanoi Falwaryn, ”maassa maan tavalla. Täällä pohjoisessa hack’n’slashia ei katsota hyvällä. Tämä on Nordic Arthousen

valta-alueita.”

”Järjestetään sitten performanssi”, sanoi Girbohir.

”Niin teemme!” sanoi Falwaryn, ”sinä, Malwaria, riisuudut alasti ja alat ulvomaan kuin susi. Me taas Girbohirin kanssa pyörimme hulluina kuin väkkärät. Sinä, Rydesik, voit sätkytellä maassa kuin horkkatautinen.”

Ja niin Malwaria paljasti kiinteät, runsaat *SENSUROITU* ja pienen mutta piukan *SENSUROITU* oksien välistä tihkuvalle auringonvalolle. Performanssi aloitettiin sovitusti, ja hiidet saapuivat suu ammoltaan seuraamaan näytöstä. Hölmistyneet hiidet oli helppo päästää päiviltä, ja modernina haltianeitona Malwaria käytteli miekkaa siinä missä miehetkin, vaikka bikinihaarniska olikin jäänyt kotiin.

”Tämä Nordic Arthouse toimii siinä missä hack’n’slashkin”, Girbohir totesi, ”pitää kokeilla tätä kotonakin.”

Polun vieressä, metsän puolella, oli sidottuna pieni hahmo, hiisien vanki.

”Hoppeli”, Falwaryn tunnisti.

”Onko se vähän niinkuin hobitti?” kysyi Rydesik.

”Shhh”, sanoi Falwaryn, ”sitä h-sanaa ei saa lausua ääneen. Tolkienin perikunta omistaa siihen oikeudet, ja et kai halua syyllistyä tekijänoikeusrikokseen.”

”Täytyy sanoa puolituinen”, Girbohir opasti.

”Selvä”, sanoi Rydesik, ”onko se vähän niinkuin puolituinen?”

”Kyllä se on”, sanoi Malwaria. (Siltä varalta, ettei lukijalle jää väärää käsitystä, mainittakoon, että Malwaria oli jo tässä vaiheessa pukeutunut vaatteet ylleen.)

Hoppeli päästettiin vapaaksi, ja joukkio jatkoi matkaansa.

Haltiajoukkiota vastaan käveli polulla hahmo, jolla oli pesemättöminä roikkuvat hiukset, risuparta ja haisevat vaatteet.

”Olen Seppo Ilmarinen”, hahmo esittäytyi, ”tulisitteko te, arvoisa haltianeito, minulle vaimoksi?”

Malwaria ajatteli, ettei hän tuollaista metsäsuomalaista voi ottaa, mutta kuinka kieltäytyä kohteliaasti? ”Ehkä sinun kannattaisi

kysyä jotakuta Pohjolan tyttäristä”, Malwaria vastasi.

”Taidankin tästä lähteä suorittamaan mahdottomia tehtäviä”, Ilmarinen vastasi ja häipyi paikalta.

Kun Ilmarisesta oltiin päästy eroon, polun vieressä näkyi piilopirtti. Ilta oli jo alkanut hämärtyä, ja haltiajoukkioimme toivotettiin yöksi tervetulleeksi piilopirttiin. Aivan ensimmäiseksi matkalaisia varten laitettiin sauna lämpiämään. Isäntäväki sytytti tulen kiukaaseen, ja haltiat jättivät saunanhaltijalle hiukan ulkomaanherkkuja, lembasta ja viiniä, että saataisiin kipakat löylyt.

Tupaan saavuttua isäntäväki pyysi haltioita kertomaan jonkun tarinan ulkomaisten tapahtumista.

”Kerron vaikka siitä, kuinka eräs seikkailijaseurue etsi jäsenekseen maagikkoa, ja Gandalf haki paikkaa”, Falwaryn aloitti, ”seikkailijaseurue totesi, että paikkaa oli jo hakenut maagi, magiankäyttäjä, pari taikuria, ja nyt vielä velhokin, mutta he halusivat nimenomaan maagikon. Ei Gandalf olisi kuitenkaan siinä seurueessa viihtynyt kovin kauaa, sillä seurue oli liiaksi keskittynyt hahmonkehitykseen...”

Tarinan jälkeen isäntäväki tarjosi haltioille kummallista, hyvin tummanruskeaa leipää ja juotavaksi jotain hapanta maidontapaista nestettä. Haltiat maistelivat tarjoomuksia.

”Tämä leipä on paljon parempaa kuin lembas”, Malwaria sanoi.

”Ja tämä juoma on paljon parempaa kuin viini”, totesi Falwaryn.

Siinä haltiat sitten tyytyväisinä mutustelivat ruisleipää ja sie-mailivat piimää odotellessaan saunan lämpiämistä.

Liite A: Girbohirin miekan esittely

Girbohirin miekka on maineikkaimpien kääpiömestarien valmistama. Girbohir antoi aikoinaan siitä maksuksi silmärillit, koska eräs kääpiömestareista oli tulossa likinäköiseksi. Sen terään on kaiverrettu kääpiökieliset sanat:

*Käröitysvaapio! Kämätääpiö kääkkämiepiö kánoopio
kävinhyypiö käräväteepiö. Kärtytaapio kääkkäänmiepiö
käänvaapio kähvästakaapio.*

Jotta saisimme kuvan näiden sanojen syntyhistoriasta, siirrytään hetkeksi (Huu)Moria-kaivokseen kuuntelemaan miekan takoneiden mestarien keskustelua:

”Käksimiipiö kämätääpiö käröitysvaapio kánoopio kässätääpiö?” ihmetteli mestari Käsämaapio.

”Käsjoopio käkyjoopio kädiöötti-iipiö kärttyytaapio kärästäteepiö käjaapio käästäähaapio käidätmeepiö käikeuteenoopio käänniipiö käimmevoopio käälustautuapuopio”, selitti mestari Käkekaapio.

”Käiepiö käikaapio kääänkuupio käleopio käänniipiö kähmätyypiö”, väitti mestari Käsämaapio.

”Käletteopio kälemmätmoopio käässävääpiö”, valisti ylimestari Käiskäreepiö, ”kästär dibaapio kääkällämiepiö käistellaantaapio kähilääpiö käistelyssätaapio käänniipiö, kättäepiö käisellätoopio käyrälläkoopio kädetäänpiipiö käännikiipiö kähvästakaapio käjaapio käisellätoopio käränteepiö kälsäksityypiö kätetystäjääpiö kälkyaaapio käästäooppio.”

”Kättämuupio kämätääpiö kánoopio kävällinentaapio käämällyöpiö kääkkämiepiö. Käiepiö kääänkuupio kälfhaapio käärdääwoopio källäisellätäpiö”, protestoi mestari Käsämaapio.

”Känämiipiö käälinluupio, kättäepiö kämätääpiö kánoopio kätkäpiipiö kääkkämiepiö”, ihmetteli mestari Käkekaapio.

”Käiepiö, kätkäpiipiö kääkkämiepiö kánoopio kädempiipiö”, vastasi mestari Käsämaapio.

”Kánoopio känseepiö käröityksenvaapio kältisiipiö kävähyypiö källäoopio käännäsiipiö”, ylimestari Käiskäreepiö lopetti keskustelun lyhyeen.

Liite B: Novellin traileri

”Ei, me olemme haltioita”, Falwaryn vastasi.

Lue nyt mukaansatempaava kertomus haltioiden ja haltijoiden kohtaamisesta keskellä Pohjolan karua luontoa.

Luvassa jännitystä:

...metsästä kuului omituisia ääniä.

Girbohir kuunteli tarkkaan ja tunnisti: ”Hiisiä!”

Luvassa myös romantiikkaa:

”Olen Lieto Lemminkäinen”, hahmo esittäytyi, ”tulisit-teko te, arvoisa haltianeito, minulle vaimoksi?”

Luvassa vielä väkivaltaa:

Hölmistyneet hiidet oli helppo päästää päiviltä...

Ja vielä erotiikkaa:

*Ja niin Malwaria paljasti kiinteät, runsaat *SENSUROITU* ja pienen mutta piukan *SENSUROITU*...*

Ympäri internetiä! Nyt luettavissa! Vuoden mediatapahtuma!

Pohjoisen Jylhillä Korpimailla!

Liite C: (Syystäkin) poistettuja kohtauksia

Haltiajoukkiota vastaan käveli polulla hahmo, jolla oli pesemättöminä roikkuvat hiukset, risuparta ja haisevat vaatteet.

”Olen Joukahainen”, hahmo esittäytyi, ”tulisit-teko te, arvoisa haltianeito, minulle vaimoksi?”

Malwaria ajatteli, ettei hän tuollaista metsäsuomalaista voi ottaa, mutta kuinka kieltäytyä kohteliaasti? ”Ehkä sinun kannattaisi kysyä jotakuta Pohjolan tyttäristä”, Malwaria vastasi.

”Taidankin tästä lähteä suorittamaan mahdottomia tehtäviä”, Joukahainen vastasi ja häipyi paikalta.

Haltiajoukkiota vastaan käveli polulla hahmo, jolla oli pesemättöminä roikkuvat hiukset, risuparta ja haisevat vaatteet.

”Olen Kullervo Kalervon poika”, hahmo esittäytyi, ”tulisitteko te, arvoisa haltianeito, minulle vaimoksi?”

Malwaria ajatteli, ettei hän tuollaista metsäsuomalaista voi ottaa, mutta kuinka kieltäytyä kohteliaasti? ”Ehkä sinun kannattaisi kysyä jotakuta Pohjolan tyttäristä”, Malwaria vastasi.

”Taidankin tästä lähteä suorittamaan mahdottomia tehtäviä”, Kullervo vastasi ja häipyi paikalta.

Haltiajoukkiota vastaan käveli polulla hahmo, jolla oli pesemättöminä roikkuvat hiukset, risuparta ja haisevat vaatteet.

”Olen Antero Vipunen”, hahmo esittäytyi, ”tulisitteko te, arvoisa haltianeito, minulle vaimoksi?”

Malwaria ajatteli, ettei hän tuollaista metsäsuomalaista voi ottaa, mutta kuinka kieltäytyä kohteliaasti? ”Ehkä sinun kannattaisi kysyä jotakuta Pohjolan tyttäristä”, Malwaria vastasi.

”Taidankin tästä lähteä suorittamaan mahdottomia tehtäviä”, Antero Vipunen vastasi ja häipyi paikalta.

Liite D: Erään kohtauksen pitkitetty versio

”Niin teemme!” sanoi Falwaryn, ”sinä, Malwaria, riisuudut alasti ja alat ulvomaan kuin susi. Me taas Girbohirin kanssa pyörimme hulluina kuin väkkärät. Sinä, Rydesik, voit sätkytellä maassa kuin horkkatautinen.”

Malwaria protestoi: ”Mutta enhän minä täällä keskellä korpea voi alkaa riisuutumaan.”

”Taiteen nimissä kaikki on mahdollista!” vakuuttivat Falwaryn ja Girbohir yhteen ääneen.

Ja niin Malwaria riisui läpikuultavanohuen paitansa ja tiukat, ihonmyötäiset housunsa ja paljasti kiinteät, runsaat *SENSUROITU*, joissa oli terhakkana nöpöttävät *SENSUROITU*, sekä pienen, mutta piukan ja hyvinmuodostuneen *SENSUROITU* oksien välistä himokkaana tihkuvalle auringonvalolle.

Liite E: Historiallinen katsaus - Suomi Kalevalan aikaan

Kalevalan aikaan Suomi oli auvoisa paikka elää ja olla. Luonto oli läsnä kaikessa, mitä kansa teki. Oli jylyjä metsiä, sinisiä järviä, aukeita niittyjä, valoisia lehtimetsiä ja hämäreitä korpia. Metsä oli antava. Asiansa osaava metsämies sai metsästä vaivattomasti saaliinsa, ja Tapion aitat olivat pohjattomat.

Työmiehen hiki oli se ihmeaine, joka piti kansakunnan rattaat pyörimässä. Työmiehen hiellä kaskettiin metsät pelloiksi. Työmiehen hiellä kynnettiin pellot, ja työmiehen hiellä sato lopulta korjattiin. Työmiehen vaimon hiellä leivottiin sadosta ruisleipää ja työmiehen vaimon hiellä lypsettiin lehmät. Työmiehen vaimon hiellä hapatettiin maito piimäksi. Ja näin sisukkaan kansan utterana ponnistelu kylvi siemenet sille voittokululle, jonka ansiosta Suomi tunnetaan nykyisin kansakuntien joukossa Pohjolan tiikerinä.

Mutta ei sellaista paratiisia, etteikö siellä olisi ollut oma käärmeensä. Joku pirulainen oli mennyt keksimään, ettei kaikesta viljasta tarvitse leipoa leipää, vaan osan voi käyttää olueksi. Kansan enemmistö oli viisasta ja ymmärsi pysyä erossa tästä salakavalasta nesteestä, mutta aina löytyi joitakin, jotka viinapiru sai valtaansa. Kun yhteisössä huomattiin juoppouteen taipuvainen, viisaammat kyllä kehottivat väkijuoman pauloihin ajautunutta pysymään erossa petollisesta tuliliemestä. Liian usein varoitukset kuitenkin kaikui-

vat kuuroille korville, ja viinan turmiolliseen vaikutuspiiriin joutunut yksilö ajoi itsensä perikatoon.

Liite F: Pieleen menneitä ottoja

”Tällä pohjoisessa pitää jättää lahja metsänhaltijalle, ja hän sitten toteuttaa toiveen”, Falwaryn selitti.

Rydesik kysyi: ”Emmekö me sitten olekaan haltijoita?”

”Ei, me olemme haltioita”, Falwaryn vastasi.

”Selvä!” Rydesik sanoi purskahtaen raukuvaan nauruun.

”Nyt sun pokka petti”, moitti Falwaryn.

”Hitto, pitää ottaa vielä kerran uudestaan”, totesi Malwaria pettyneenä.

Tarinan jälkeen isäntäväki tarjosi haltioille kummallista, hyvin tummanruskeaa leipää ja juotavaksi jotain hapanta maidontapaista nestettä. Haltiat maistelivat tarjoomuksia.

”Minä en kyllä saa tätä mitenkään alas”, totesi Malwaria kاکoen.

”Yritä nyt vielä kerran”, sanoi Falwaryn.

”Ei tässä ole koko päivää aikaa”, totesi Girbohir nyrpeänä.

Liite G: Kirjailijan haastattelu

Haastattelija: Hei, Tuomas Korppi. Sinä siis olet kirjoittanut tällaisen novellin Pohjoisen jylhillä korpimailla.

Korppi: Joo. Niin oon.

Haastattelija: Mistä sinä oikein sait idean tähän novelliin?

Korppi: No kun kirjoissa on näitä haltioita ja sit on näitä haltijoita mut ne on yleensä eri kirjoissa. Minä sit aattelin että vois kirjoittaa tämmösen tarinan missä on niitä kumpiakkin. Tämmönen siitä sit tuli.

Haastattelija: Eivätkö kuitenkin haltia ja haltija kuulosta melko samalta? Eikö tässä ole vaara, että lukija menee sekaisin?

Korppi: No kato kun haltiaassa ei oo sitä jiiitä mut haltijassa on niin siitä sen erottaa.

Haastattelija: Tässä tarinassahan on myös näitä Kalevalan sankareita, jotka käyvät kosaisemassa tätä haltianeitoa. Mistä sait idean ottaa vielä Kalevalan mukaan tähän tarinaan?

Korppi: No kun Kalevalassa on näitä stooreja vaimonhakureissuista Pohjolaan ja mitä lie rautanaisen rakentamisia niin siitä minä lähdin kehittelemään...

Haastattelija: Paitsi Kalevalaan, tässä novellissa on viittauksia aika laajalti fantasiakirjallisuuteen ja fantasiagenreen, LARP-kulttuuri ja Hobitin vanha suomennos ”Lohikäärmevuori” mukaanluettuna. Sinä taidat tuntea tämän fantasiaskenen aika läpikotaisin, eikö totta?

Korppi: Joo oon mä niiden kaikkien takakannet luku.

Haastatteija: Kiitos, Tuomas Korppi, tästä haastattelusta.

Korppi: Kiitti.

Liite H: Vaihtoehtoinen loppu (nk. in your dreams -versio)

”Ei Gandalf olisi kuitenkaan siinä seurueessa viihtynyt kovin kauaa, sillä seurue oli liiaksi keskittynyt hahmonkehitykseen...”

Tarinan jälkeen pirtin oven kolkutettiin ja sisään astui hahmo, jolla oli pesemättöminä roikkuvat hiukset, risuparta ja haisevat vaatteet.

”Vaka Vanha Väinämöinen tässä taas”, hahmo esittäytyi, ”ettekö te, arvoisa haltianeito, voisi sittenkin tulla minulle vaimoksi, kun edellinen lähti kalojen morsiameksi?”

Haltianeidon mieli on oikukas, ja niinpä Malwaria tällä kertaa vastasi: ”Voi, kyllähän minä mielelläni tulen Väinämöiselle vaimoksi!”

Ja niin vastarakastunut pari asteli käsi kädessä ulos piilopirtistä kolmen muun haltian jäädessä odottamaan saunan lämpiämistä.

Liite I: Malwarian haastattelu

Haastattelija: Hei, Malwaria, sinua kosittiin aika monta kertaa tuon seikkailun aikana.

Malwaria: Joo, mutta en minä voinut ottaa heistä ketään, kun kukaan ei ollut minun tyyppiäni.

Haastattelija: Mutta tuossa liitteessä sinä kuitenkin lankesit Väinämöisen pauloihin.

Malwaria: En oikein tiedä, mikä minuun silloin meni.. ei olisi pitänyt suostua. Mutta onneksi suostuminen ei päätynyt kanoniseen versioon.

Haastattelija: Tuon seikkailun aikanahan oli vielä yksi riisumiskohtauskin. Miltä tuntui riisuutua siellä keskellä korpea?

Malwaria: Kyllä minua vähän arastutti, kun tiesin, että ne hiidet näkevät minut alasti. Mutta onneksi me tapoimme hiidet heti, kun ne olivat nähneet minut, niin pysyvää vahinkoa ei syntynyt. Ja olihan siinä tekstissä niitä sensuroitu-sanoja niin, ettei lukijoillekaan paljastunut liikaa.

Haastattelija: Miltä tuo liitteen pidempi riisumisen kuvailu sitten tuntui?

Malwaria: Minusta kirjailija alkoi mennä siinä jo vähän liian pitkälle. Mutta onneksi kanoniseen versioon päätynyt kuvailu oli aika ylimalkainen.

Haastattelija: Tuossa tekstissä paljastui, että sinulla on bikinihaarniskakin kotona. Kuinka suhtaudut moiseen panssarinkappaleeseen?

Malwaria: Kuule, kun minä menen se päälläni taisteluun, tunnen itseni todella sexyksi. Jotkut väittää, ettei se suojaa kunnolla miekaniskulta, mutta kyllä se suojaa kaikki kriittiset paikat.

Siitä lähtee nännien kohdalta sellaiset vaaksan pituiset piikit, ja niihin on hyvä seivästää örkkejä. Ja niin lähtee klitankin kohdalta, ja sama juttu.

Haastattelija: Oliko muuten sinun ja Falwarynin välillä seikkailun aikana yhtään sutinaa? Ainakaan novellissa ei kerrottu mitään.

Malwaria: Olihan sitä pientä flirttiä, ja on se Falwaryn aika komea. Mutta sillä on vaimo ja kolme lasta kotona, niin en minä ryhtynyt sitten sitä vamppaamaan.

Haastattelija: Kiitos Malwaria tästä haastattelusta.

Malwaria: Kiitos.

Liite J: Malwarian aviomiehet

Vuosiluvut ovat toista aikaa.

1573-1578 Duplolas (pitkä ja raamikas, mutta vähän yksinkertainen)

1578-1581 Techniclas (kätevä käsistään, mutta ei sen jutuista ymmärtänyt mitään)

1581-1586 Citylas (tavis, vähän tylsä)

1586-1593 Thehobbitlas (aika nörtti)

1593-1597 Friendslas (haltianeito, tämä oli siis rekisteröity parisuhde)

- 1597-1611** Castlelas (vähän vanhanaikainen)
- 1611-1615** Mindstormslas (vaikutti fiksulta, mutta paljastui sekopääksi)
- 1615-1622** Ninjagolas (jännittävä ja hurja. Vähän liiankin.)
- 1622-1634** Galaxyquadlas (eli vähän omissa maailmoissaan)
- 1634-1636** Marvelsuperheroeslas ja DCsuperheroeslas (polysuhde)
- 1636-1637** Marvelsuperheroeslas (DCsuperheroeslas oli lähtenyt kävelemään, koska Marvelsuperheroerlas piikitteli häntä koko ajan yksiulotteisesta persoonasta.)
- 1637-1638** Lonerangerlas (epäsopiva parisuhteeseen)
- 1638-1640** Thelordoftheringslas (kävi sci-fi- ja fantasiakonventioissa Spockin korvat päässään)
- 1640-1644** Creatorlas (halusi tehdä kaiken omalla tavallaan)
- 1644-1646** Playmobillas (vanha mutta viriili)

Kaikki puoliset olivat haltioita lukuunottamatta Playmobillasta, joka oli kääpiö. Perittyään Playmobillaksen valtaisan omaisuuden Malwaria ei enää mennyt uusiin naimisiin, vaan piti lukuisia rakastajia, joista ei ole säilynyt tarkempia tietoja.

Liite K: Vitsien selitykset

Selitykset on laatinut Perähikiän ammattikorkeakoulun kulttuuriasistenttlinjan yliopettaja, humanististen tieteiden kandidaatti T.E. Kaitsu Nimi.

”Pohjoisen jylhillä korpimailla” asettuu osaksi traditiota, jossa sciifi- ja fantasiaväki nauraa itselleen tekemällä parodiaa genrensä teoksista. Tradition tunnetuimpia edustajia lienevät ”Loru sorbusten herasta” [6], ”Hyviä enteitä” [7] ja ”Linnunradan käsikirja liftareille” [1], joskaan viimeisen jatko-osilla[2][3][4][5] ei ole varsinaista parodialuonnetta, vaan ne ovat ennemmin yleisscifihuumoria.

Muista tyyllilajinsa edustajista ”Pohjoisen jylhillä korpimailla” eroaa siten, että teoksen kerrontatapa ei ole päällekyävän humoristinen, vaan ennemmin kuivakan toteava, ja Korppi luottaa esitettyjen asioiden itsessään välittävän vitsit. Lähestymistapa asettaa lukijan huumorintajun koetukselle, ja onkin paikallaan antaa moniulotteisiin vitseihin hiukan lisävalaistusta.

Kappale ”Kartoittaessaan maailmansa...” Tässä kappaleessa ei ole varsinaisia vitsejä. Korppi vain esittelee novellin asetelman. Ainoa humoristinen piirre ovat haltioiden nimet, jotka fantasiakonventioita noudatellen on yritetty tehdä eksoottisiksi. Huomaa vierasperäisten kirjainten määrä ja nimien konsonanttiloppuisuus.

Kappale ”Haltiajoukkiota vastaan...” Tämän kappaleen huumori leikittelee ristiriidalla Väinämöisen ulkonäön, ja toisaalta meidän Väinämöismielikuviemme ja Malwarian sulhaskandidaattiodotusten välillä. Ensin Korppi kuvailee Väinämöisen tavalla, joka on meidän standardiemme mukaan vastenmielinen, mutta joka olisi Kalevalassa [8] voinut olla hyvinkin tavanomainen. Malwaria kokee Väinämöisen myös vastenmieliseksi, vaikka hän itse viikkoja kuljettauan todennäköisesti näyttää aivan samalta. Tämä vitsi leikittelee mielikuvillamme haltioista ylväinä ja puhtoisina, vaikka matkan rasitukset olisivat varmasti koskeneet heitäkin.

Kappale ”Kun Väinämöisestä...” Fantasiaväki kirjoittaa sanan haltia ilman j:tä, kun taas virallinen suomalainen tapa on ollut kirjoittaa se j:n kanssa. Korppi repii tässä kappaleessa huumoria tästä ilmiöstä nimetessään Tolkien-vaikutteiset haltiat haltioiksi, ja perinteiset suomalaisen mallin mukaiset haltijat haltijoiksi. Huomaa myös sanan ”haltioituneena” kaksoismerkitys. Paitsi vaikuttanutta se voi tarkoittaa vastikään haltiaksi muuntautunutta.

Kappale ”Haltiajoukkiota vastaan...” Kalevalan [8] juoni

rakentuu lähes yksinomaan sankareiden epätoivoisista yrityksistä saada naista. Toistamalla kosintakohtausta vain muuttaen sankarin nimeä Korppi viittaa tähän Kalevalan [8] kaavamaisuuteen.

Kappale ”Kun Lemminkäisestä...” Ensimmäinen vitsi on hiisien ja örkkien erojen pohtiminen. Hobitissa [10] Tolkien puhui hiisistä (goblin), kun taas Sormusten Herrassa [11] puhutaan örkeistä (orc), ja Tolkien-fanit eivät ole päässeet yksimielisyyteen, onko kyseessä sama olento. Korppi on valinnut hiidet tässä esiintyviksi olennoiksi, koska se sopii suomalaiskansalliseen maisemaan örkkiä paremmin.

Seuraava vitsi onn hack’n’slashin ja Nordic Arthousen ero. Hack’n’slash tarkoittaa roolipelaamisen muotoa, joka on hyvin toiminta- ja taistelupainotteinen. Nordic Arthouse taas viittaa skandinaaviseen LARP-perinteeseen, jossa keskitytään muihin elementteihin kuin taisteleamiseen. Kuvatunlaista performanssia ei oikeasti voi liittää Nordic Arthouse -larppaamiseen, mutta se toimii eräänlaisena taideparodiana.

Malwarian riisuutumiskohtaus on monisyinen. Korppi erotisoi Haltianeidon kehon, mikä on ristiriidassa paitsi romantisoidun haltiakuvan kanssa, myös ristiriidassa taiteellisen, ei-eroottisen alastomuuden kanssa. Sensuroitu-sanoilla peitetään pelkästään substantiivit, mutta koska pornahtavat kuvailevat adjektiivit on jätetty, lukijan on helppo kuvitella substantiivit mielessään.

Malwarian osallistuminen taisteluun heijastaa Hollywoodin nykyistä trendiä laittaa naispuolisia toimintasankeita myös sellaisten tarinoiden filmatisointeihin, joissa niitä ei ole alun perin ollut. Bikinihaarniska viittaa fantasiataiteessa tyypilliseen tapaan kuvat naispuoliset hahmot niukkapukeisina, vaikka se olisi jostain syystä hahmolle hankalaa, esimerkiksi siksi, että bikinihaarniska ei juurikaan suojaa miekaniskulta. Huomaa myös, että vaikka Malwarialla olisi ollut bikinihaarniska mukanaan, hän ei olisi ennättänyt pukea sitä päällensä, joten bikinihaarniskaheitto heijastelee Korpin laiskuutta.

Hoppeli on Hobitin [10] vanhassa suomennoksessa käytetty nimi hobiteista. ”Sitä h-sanaa ei saa lausua ääneen” viittaa Sormusten Herran [11] alussa esiintyvään kohtaukseen, jossa Gandalf ei suos-

tu lukemaan Mordorin kieltä ääneen, samoin suomalaisessa taikauskossa esiintyvään uskomukseen, että ikävien asioiden nimiä ei saa sanoa ääneen, ettei vain tule houkuteluksi niitä paikalle. Hobittipuolituinen -erottelu viittaa siihen, että monet Tolkienia jäljitelleet fantasiakirjailijat ovat lainanneet hobitti-rodun omiin teoksiinsa, mutta kutsuvat sitä joksikin muuksi kuin hobitiksi. Puolituinen lie nee korvikenimistä suosituin.

Kappale ”Haltiajoukkiota vastaan...” Viittaa taas Kalevalan [8] kaavamaisuuteen, samoin siihen, että toisto alkaa naurattamaan, kun vain toistetaan tarpeeksi.

Kappale ”Kun Ilmarisesta...” Vanhemman polven lukijat muistavat, kuinka perinteistä suomalaisuutta hehkutettiin jonain sanoinkuvaamattoman mahtavana vielä joskus 80-luvulla, ja tässä kappaleessa Korppi tekee pilaa tästä ilmiöstä laittamalla haltiat nauttimaan ruisleivästä, piimästä ja saunasta.

Gandalf-tarina viittaa moniin maageista käytettyihin eri nimiin, jotka tässä on eroteltu eri ammateiksi humoristisen vaikutelman tekemiseksi. Hahmonkehitys viittaa modernien fantasiaharrastajien tapaan pitää sellaisia tarinoita automaattisesti korkeatasoisina, joissa hahmojen persoonat kehittyvät tarinan aikana. Näin ei ole perinteisissä, suoraviivaisemmissa fantasiatarinoissa.

Kokonaisuutena novellista voisi sanoa vielä sen, että sen rakenne on vitsi. Tavallisessa fantasiaromaanissahan matkataan jotain päämäärää kohti, ja romaani koostuu siitä, kuinka seikkailijat kohtaavat matkallaan sarjan toisiinsa vain löyhästi liittyviä sattumuksia. Tässä novellissa konseptia on edelleenkehitetty humoristisesti niin, että seurue haahuilee päämäärättömästi ympäriinsä, ja sattumukset eivät (kalevalatoistoa lukuunottamatta) liity toisiinsa juuri mitenkään.

Liitteet Liitteet parodioivat paitsi Sormusten Herran [11] liitteitä, myös DVD-elokuvien ekstroja. Korppi on nimennyt ne Tolkienin hengessä liitteiksi, mutta sisällöltään ne vastaavat ennemmin DVD-elokuvien ekstroja.

Liite A Ensimmäinen vitsi on Silmarillion-teoksessa [12] esiintyvien silmarilien muuttaminen silmärilleiksi. Kyseessä on kulunut

vitsi, ja tässäkin se esiintyy vain eräänlaisena täytteenä.

Ekstran varsinainen vitsi on kääpiökieli, joka Tolkienilla oli ihan oma, kehitetty kielensä, mutta jonka Korppi on muodostanut samalla periaatteella kuin kontinkielen. Huomaa ero lukijan heroisten odotusten ja kääpiöiden jutustelun banaaliuden välillä.

Moria-huumoria -vitsi on pöllitty Vesa Vierikon kuolemattomista sanoista taannoisessa Suomenlinnan Taru Sormusten Herrasta -näytelmässä: ”Tämä on sitten ystävät Moria. Nimittäin huumoria.”

Liite B Tämä liite parodioi sitä, kuinka trailerissa yleensä myös vähemmän suoraviivaiset elokuvat esitetään suurta yleisöä koskelevina. Korppi on poiminut novellista kontekstistaan irroitettuja lauseenpätkiä, jotka saavat novellin vaikuttamaan perinteiseltä fantasiatarinalta. Samaan parodiaan liittyy myös novellin nimi, joka mahtipontisuudessaan on humoristisessa kontrastissa novellin kepeänhumoristisen sisällön kanssa.

Liite C Tässä taas tehdään pilaa Kalevalan [8] kaavamaisuudesta ja toiston tehosta huumorissa. Lisäksi Korppi tekee pilaa omasta novellistaan esittämällä, että näitä kaavamaisia kohtauksia olisi ollut enemmänkin. Pilan kohteena ovat myös DVD-elokuvien ekstrat, joissa on usein poistettuja kohtauksia. Nimeämällä kohtaukset ”syystäkin” poistetuiksi Korppi jatkaa pilan tekemistä omasta novellista. Tässä on huomattava, että ”syystäkin” voidaan lukea myös ”syys-täkin”, mutta Korppi ei ole tehnyt aiheesta puujalkavitsiä, koska se ei sopisi novellin kokonaisilmeeeseen.

Liite D Tässä tehdään pilaa taas DVD-elokuvien ekstroista, jotka sisältävät usein pidennettyjä kohtauksia. Tässä se on humoristisesti nimetty pitkitetyksi kohtaukseksi. Lisätyillä aineksilla Korppi alleviivaa jo aiemmin esittämiäni asioita, haltianeidon kehon eroti-soimista ja sen ristiriitaa taide-kontekstin kanssa. Tässä tehdään pilaa myös kirjallisen ja elokuvamuodon eroista, koska vain kirjallista muotoa on mahdollista pidentää tekemällä kuvailusta yksityiskoh-taisempaa.

Mielestäni novelli olisi ollut parempi, jos tämä pidennetty kohta-
taus olisi laitettu alkuperäiseen tekstiin, mutta luultavasti Korppi on
laittanut sen ekstraksi, jotta hän voisi näyttää, kuinka kirjallisessa

muodossa kohtausta voi pidentää tekemällä kuvailusta yksityiskoh-
taisempaa.

Liite E Tässä tehdään pilaa historiallisten elokuvien DVD-
ekstroista, joissa joskus on historiallisia katsauksia. Tämä parodia ei
tosin edes pyri realistisuuteen, vaan ennemmin kansallisromanttiseen
tyyliin, jota Suomessa viljeltiin joskus 1900-luvun alkuvuosikymmen-
inä. Huomaa erityisesti historiallisen katsauksen yhteyteen liitet-
ty kansanvalistuksellinen aines, jossa kehoitetaan tekemään työtä ja
välttämään alkoholia.

Nykylukijaa tällainen paatoksellisuus tietysti huvittaa (kuten sen
on tietysti tarkoituskin), mutta verrattuna vanhoihin kansanvalistus-
filmeihin liite ei edes ole kovin paljoa liioiteltu.

Liite F Pieleen menneet otot eivät ole tyypillisimpiä DVD-
ekstroja, mutta niitäkin on nähty. Jotta lukija tietäisi missä
mennään, Korppi on laittanut ensimmäiseksi ekstraksi naurukoh-
tauksen, jonka ainakin vanhemman polven lukijat osaavat liittää
Kummeli-TV-sarjassa [9] jaksojen lopussa esitettyihin ”nauruottoi-
hin”.

Liitteen todellinen asian pihvi on kuitenkin toinen ekstra, joka
tekee pilaa aiemmin mainitsemastani perinteisen suomalaisuuden ro-
mantisoimisesta. Tässä esitetään, että ruisleipä on oikeasti niin pa-
haa, että hahmolla on vaikeuksia saada sitä alas, ja itse novellissa
esitetty ruisleivästä nauttiminen on vain elokuvanomaista illuusiota.

Liite G Yleensä, jos korkeamman statuksen omaava tekee pi-
laa alemman statuksen omaavasta, sitä paheksutaan, mutta alem-
man statuksen omaavalla on täysi oikeus tehdä pilaa korkeamman
statuksen omaavasta. Tämän johdosta humoristit usein esittävät
itsensä hyvin alhaisen statuksen omaavina, jotta heidän pilkkansa
hyväksyttäisiin. Tässä liitteessä Korppi esittää itsensä tyhmänä ja
näin ottaa nimenomaan tällaisen alastatuksen. Huomaa erityisesti
ero haastattelijan huolitellun kirjakielen ja Korpin huolittelematto-
man puhekielen välillä.

Haastattelu parodioi myös kirjailijoiden ja muusikoiden tv-
haastatteluja. Nämä haastattelut saavat usein ihmettelemään, kuin-
ka niin tyhmän haastattelun antanut henkilö on voinut tehdä niin

korkeatasoisen taideteoksen.

Liite H Tässä liitteessä tehdään pilaa perinteisestä kuvasta naisista ailahtelevaisina olioina, joiden parinvalinta on täysin satunnaista. Väinämöisen puheessa on kaksi huomionarvoista seikkaa. Ensimmäinen on Väinämöisen tervehdys ”tässä taas”, jolla Korppi tekee pilaa kosimiskohtauksen toistamisesta. Toinen huomionarvoinen seikka on se, että Väinämöinen kuvaa edellisen morsiamen karun kohtalon ja saa näin kosimisyrityksensä vaikuttamaan, jos mahdollista, vieläkin sääliävämmältä kuin edeltävän kosimisyrityksensä.

Liite I Tässä Korppi parodioi DVD-ekstrojen näyttelijähaastatteluja, paitsi, että tässä haastatellaan hahmoa. Pieniä viitteitä neljännen seinän rikkomisesta on ollut aiemminkin, mutta vasta tässä näkyy kunnolla hahmo, joka yhtäaikaa elää fantasiamaailmassa ja tiedostaa olevansa novellin hahmo.

Malwarian kuvaillaan aika stereotyyppisenä bimbona, mikä on kaukana perinteisestä romantisoidusta haltiakuvasta.

Kun puhutaan scifimaailmoista, esimerkiksi Star Wars -universumista, katsotaan, että jotkut teokset ovat kanonisia ja toiset taas eivät. Kanonisen teoksen katsotaan dokumentoivan scifimaailmaa pilkulleen, ja ei-kanonisten vain olevan maailmaan sijoittuvia tarinoita. Esimerkiksi Star Warsin tapauksessa vain kuusi elokuvaa ovat kanonisia, ja esimerkiksi samaan maailmaan sijoittuvat romaanit eivät ole. Kun Malwaria puhuu kanonisesta, hän viittaa siihen, että vain itse novelli on tapahtunut hänen maailmassaan ”oikeasti”, ja liitteiden vaihtoehtoiset tapahtumakulut eivät kuulu hänen todellisuuteensa.

Liite J Tässä liitteessä Korppi parodioi Sormusten Herran liitteiden vuosilukulistoja ja sukupuita. Kai sen voisi nähdä parodiana DVD-elokuvien ekstrojen filmografoistakin. Aviomiesten nimet ovat Legolasta parodioiden Lego-tuoteperheiden nimistä väännettyjä, paitsi Playmobillas, joka tulee Playmobil-leluista. Legolla on tosiaan myös tuoteperheet The Hobbit ja The Lord of the Rings.

Liite myös leikittelee mielikuvillamme haltioista ylevinä ja puhutoisina, ja näin ollen myös siveinä, mikä on ristiriidassa Malwarian esitetyn sarjamonogamian kanssa.

Liite K Tässä liitteessä Korppi liittää humoristisesti yhteen kaksi vastakkaista asiaa: Ensinnäkin historiallisten tekstien akateemisiin julkaisuihin liitetyt selitysosiot, ja toisekseen humoristien piirissä vakiintuneen käsityksen, että vitsien selittäminen pilaa ne. Huomaa taas, kuinka pilaamalla omat vitsinsä Korppi (joskin kuvitteelliseksi ammattikorkeakoulun yliopettajaksi naamioituneena) ottaa alastatuksen.

Nimi T.E. Kaitsu Nimi ("Tekaistu nimi") on lainattu suoraan teoksesta "Loru Sorbusten herrasta" [6].

Laittamalla selitykset kuvitteellisen ammattikorkeakoulun yliopettajan suuhun Korppi tekee kaksi asiaa. Ensimmäkin hän korostaa sitä, että tässä tehdään pilaa akateemisesta selityspereinteestä. Toisekseen hän naureskelee ammattikorkeakoulujen yrityksille ottaa harteilleen perinteisesti yliopistojen toimenkuvaan kuuluneita asioita.

Lisäämällä liitteitä Korppi tekee pilaa akateemisessa maailmassa tutusta ilmiöstä, jolla lyhytkin teksti saadaan paksuksi kirjaksi lisäämällä kaikkea ylimääräistä loppuun. Tässä venytystä on tehty humoristisesti niin paljon, että alle kolmen sivun novelli on saatu pitkitettyä yli viidentoista sivun mittaiseksi.

Huomaa myös Liitteen K loppuun lisätyt kappaleet "Liite K", jossa Korppi selittää Liitteen K huumorin, kuten ammattikorkeakoulun yliopettajan ja alastatuksen ottamisen vitsejä selittämällä. Nämä kappaleet ovat tyypillinen nörttivitsi. Tietokoneohjelmoinnissa tunnetaan ilmiö rekursio, jolla tarkoitetaan aliohjelmää, joka kutsuu itseään. Rekursio on tehokas työkalu ohjelmoinnissa, mutta sen käyttö kysyy nokkeluutta. Hakkerihenkiset ihmiset saavatkin rekursion käytöstä eräänlaista huumorinkaltaista älyllistä mielihyvää. Tätä mielihyvää saadaan myös rekursionomaisista ilmiöistä yhteyksissä, jotka eivät ole tekemisissä ohjelmoinnin kanssa, kuten esimerkiksi näissä viimeisissä kappaleissa. Tässä siis kyse ei ole itseään kutsuvasta aliohjelmasta vaan itsensä selittävästä vitsistä.

Viitteet

- 1 Adams, Douglas, *Linninradan käsikirja liftareille*, 1979
- 2 Adams, Douglas, *Maaailmanlopun ravintola*, 1980
- 3 Adams, Douglas, *Elämä, maailmankaikeus ja kaikki*, 1982
- 4 Adams, Douglas, *Terve, ja kiitos kaloista*, 1984
- 5 Adams, Douglas, *Enimmäkseen harmiton*, 1992
- 6 Beard, Henry N. ja Kenney, Douglas C., *Loru Sorbusten herrasta*, 1969
- 7 Gaiman, Neil ja Pratchett, Terry, *Hyviä enteitä: Noita Agnes Nut-
terin hienot ja oikeat ennustukset*, 1990
- 8 Lönnrot, Elias (toim.), *Kalevala*, 1849
- 9 Porkkana-ryhmä, *Kummeli*, 1991-2004, tv-sarja
- 10 Tolkien, J.R.R., *Hobitti eli sinne ja takaisin*, 1937
- 11 Tolkien, J.R.R., *Taru sormusten herrasta*, 1954-1955, sisältää
teokset *Sormuksen ritarit*, *Kaksi tornia* ja *Kuninkaan paluu*
- 12 Tolkien, J.R.R., *Silmarillion*, 1977

Keskeytettyjen yhdyntöjen kirja

Esipuhe

Eräänä tammikuisena iltana ovikelloni soi, ja menin avaamaan. Oli jo hiukan hämärtnyt, enkä nähnyt tulijaa kunnolla. Ennenkuin ehdin sanoa mitään, tulija itse esitti asiansa:

”Postista, päivää. Teille olisi tällainen lähetys.”

Silmäni olivat jo tottuneet hämärään, ja postipojan takana näin neljä suurta pahvilaatikkoa.

”Kuittaus tähän, kiitos.”

Kuitattuani postipoika häipyi, ja jäin itse kantamaan laatikot sisälle.

”Näin suuria laatikoita, ja silti niin kevyitä”, muistan ajatelleeni.

Kannoin laatikot keittiöön ja aloin aukomaan niitä. Laatikoista paljastui tyhjiä tupakka-askeja. Kaikkia merkkejä, Marlboroa, Smartia, Bonusta, Coltia... ja kaikkia vahvuuksia, punaista ja sinistä, oli pa joukossa muutama vihreäkin.

”Ahaa. Tuomas Korppi on lähettänyt minulle uusimman käsikirjoituksensa toimitettavaksi”, ajattelin.

Kippasin laatikoiden sisällön keittiön pöydälle ja tihrustin askien kansiin raapustettuja tekstejä. Aloin asetella niitä kronologiseen järjestykseen, ja mitä mukaansatempaavin tarina alkoi hahmottua.

”Tästä novellista tulee samanlainen menestys kuin edellisestäkin”, ajattelin.

Otin välittömästi virkavapaata Perähikiän ammattikorkeakoulun kulttuuriassistentttilinjan yliopettajan toimestani ja muokkasin julkaistavaan muotoon tarinat, jotka esitän alla.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Kuinka Malwaria tapasi Techniclasin

Syksyllä 1578 toista aikaa.

Eräänä syyskuisena aamupäivänä haltianeito Malwaria loikoili vuottellaan. Hänellä oli yllään paitapusero ja housuhame, yönsinisiä molemmat. Oveen koputettiin, ja Malwaria meni avaamaan.

”Päivää. Techniclas taikaesinekorjaamosta. Teillä oli jotain korjattavaa”, hahmo esittäytyi.

Ulkoisesti hahmo ei tehnyt Malwariaan vaikutusta. Hän oli aika tavallisen näköinen, vaaleat pitkät hiukset, keskiverto keho ja hiukan karkeat kasvonpiirteet, eivätkä korvat olleet kovin suipot.

”Joo. Taikahuilun maagiset symbolit ovat hiukan haalistuneet, joten huilun ääni ei ole sitä mitä se oli ennen”, Malwaria vastasi.

”Mennäänpä katsomaan”, Techniclas vastasi. Jokin Techniclasin äänessä vetosi Malwariaan. Niin itsevarma ja asiansa osaava. Aivan toista kuin Duplolasin honottava ääni.

Malwaria ja Techniclas menivät musiikkihuoneeseen ja Malwaria näytti huilua Techniclasille.

”Tosiaan. Nämä symbolit ovat haalistuneet ja ne pitää maalata uudestaan. Siinä kestää noin tunti”, Techniclas selitti.

”Voi, kunpa Duplolaskin ymmärtäisi jotain magian päälle”, Malwaria ajatteli.

Malwaria poistui makuuhuoneeseen ja vaihtoi ylleen viininpunaisen kimnon, jonka Duplolas oli hänelle viikkoa aiemmin antanut. ”Eikö se höntti vieläkään tajua, että meidän juttumme on ohi, vaikka nimellisesti olemmekin naimisissa”, Malwaria ajatteli. Samaan

aikaan musiikkihuoneesta kuului mitä ihastuttavimpia sävelkulkuja kun Techniclas kokeili taikahuilua.

Malwaria hiipi musiikkihuoneeseen ja näki Techniclasin työhönsä syventyneenä. Varmoin ottein kädet levittivät tummansinistä maalia taikahuilun maagisten symbolien päälle.

”Oikeastaan minä olen sinkku”, Malwaria ajatteli, ”olenhan päättänyt ottaa eron Duplolaksesta, vaikken ole vielä hänelle ker-
tonutkaan. Olen siis vapaa tekemään mitä tahdon.”

Ja niin Malwaria heittäytyi Techniclasin käsivarsille, jotka, myönnettäköön, eivät olleet yhtä vahvat kuin Duplolasin, mutta... niin paljon hienostuneemmat. ”Kyllä, hienostunut on oikea sana”, Malwaria ajatteli. Techniclas hukutti Malwarian suudelmiin ja käsi kädessä pari siirtyi makuuhuoneeseen.

Hitain, varmoin ottein Techniclas riisui kimonon Malwarian päältä ja jatkoi suutelemista - tällä kertaa ei pelkästään suulle, vaan kaulalle, olkapäihin, vatsaan ja niin edelleen. Juuri kun Malwaria oli levittämässä jalkojaan Techniclasille asunnon ovi aukesi ja ovelta kuului Duplolasin ääni:

”Kulta! Minä tulin jo kotiin.”

Polyamoriaa

Syksyllä 1634 toista aikaa.

”Mieshaltiastrippari?”, ihmetteli Bulwania, ”Hopea-aukiolla?”

”Juuri niin”, vastasi Kehwel, ”ja vielä tänä iltana. Lähdetään haltianeitoporukalla katsomaan.”

”Mutta eihän tällainen siveä haltianeito nyt mieshaltiastripparia...” aloitti Malwaria.

Totta puhuen ei vaatinut paljoakaan suostuttelua, ennenkuin oltiin saatu yhteinen päätös, että mieshaltiastripparia lähdetään katsomaan. Ihan vaan haltianeitojen kesken.

Hopea-aukiolle oli kertynyt suuri määrä haltianeitoja kun kuulutettiin: ”Nyt esiintyy Marvelsuperheroeslas, Synkmetsän komein mieshaltiastrippari.”

Marvelsuperheroeslas astui lavalle, ja haltianeidot aloittivat välittömästi hurmoksellisen kirkumisen. Osa hurmoksesta oli varmasti teeskenneltyä, mutta pitihän heidän laittaa paremmaksi siitä, kuinka mieshaltiat kuolasivat haltianeitostrippareiden perään.

Marvelsuperheroeslas liikehti musiikin rytmiiin ja paljasti ensin suipot korvansa, sitten lihaksikkaat käsivartensa, voimakkaat reitensä ja lopulta jäntevän vartalonsa. Mutta. Mutta, pettymys haltianeitojen joukossa oli suuri, kun Marvelsuperheroeslas poistui lavalta... jalassaan kalsarit!

”Sen, mikä jäi nyt näkemättä, näen illalla privaattina”, päätti Malwaria, ”mutta mitä DCsuperheroeslas siitä sanoisi? Toisaalta, Synkmetsään on vastikään hyväksytty polyavioliitot hyväksyvä laki, ja minähän voisin ottaa tuosta toisen miehen. Mutta mitä DCsuperheroeslas siihen sanoo? Kyllä hän varmasti hyväksyy. Hänhän on niin kohtelias, sopuisa ja kompromissikykyinen.”

”Sinä liikutit niin aistikkaasti lavalla”, sanoi Malwaria, ”esityksessäsi oli sellaista räjähtävyyttä, sellaista ilmaisukykyä, sellaista alkuvoimaa. Mitä, jos lähdetäisiin meille pitämään hiukan hauskaa?”

Koska Malwaria tosiaan oli mitä viehättävin haltianeito, Marvelsuperheroeslas suostui ehdotukseen ja pari poistui Malwarian asunnolle.

Malwaria astui Marvelsuperheroeslasin kanssa ovesta ja huikkasi: ”Kulta! Minä toin meille toisen miehen.”

”Mitä”, ihmetteli DCsuperheroeslas.

”Niin, minä toin meille toisen miehen”, sanoi Malwaria, ”Synkmetsään on vastikään astunut polyavioliitot salliva laki. Eihän edes me kaksi olla vielä naimisissa, mutta mennään kaikki kolme naimisiin vaikka heti huomenna.”

”Entäs minun mielipiteeni...” aloitti DCsuperheroeslas.

”Kuule, kulta”, aloitti Malwaria, ”polyavioliitot ovat tätä päivää. Pitää olla moderni.”

”En minä nyt oikein tiedä...” sanoi DCsuperheroeslas.

”Sanotaan vaikka, että minä jään palveluksen velkaa”, sanoi Malwaria, ”mennään vaikka tuonne makkarin puolelle... tekemään palveluksia.”

”No kai minä sitten...” empi DCsuperheroeslas.

Marvelsuperheroeslas ja DCsuperheroeslas riisuiivat Malwarian ja alkoivat suudella tämän kehoa, Marvelsuperheroeslas vasenta puolta ja DCsuperheroeslas oikeaa. DCsuperheroeslas työnsi kielensä Malwarian jalkojen väliin ja alkoi nuolla. Malwaria puolestaan pääsi maistamaan sitä, mikä oli jäänyt aiemmin näkemättä. Kun toiminta alkoi muuttua kiihkeäksi, asunnon ovi aukesi.

Malwaria tempaisi nopeasti ylleen paitulin ja haaremihousut ja meni katsomaan, kuka oli saapunut. Eteisessä seisoivat Bulwania ja Kehwel mukanaan valtava skumppa-amfora.

”Moi. Me tultiin tänne jatkoille. Istutaan iltaa haltianeitoporukalla ja juodaan skumppaa.”

Arkiromantiikkaa

Talvella 1585 toista aikaa.

Malwaria katseli palantirista ”tuhmaa” filmiä, jossa parrakkaat kääpiömiehet tekivät parrakkaille kääpiönaisille mitä mielikuvituksellisimpia asioita.

”Voi, kunpa meidänkin avioelämämme olisi tuollaista”, Malwaria huokaisi itsekseen, ”pitäisiköhän kokeilla, onko ruoho vihreämpää aidan toisella puolen? Mutta ei, ei se sovi siveälle haltianeidolle. On tyytyminen siihen, mitä aviomieltä saa. Oikeastaan siveän haltianeidon ei edes pitäisi katsella tällaista filmiä.”

Malwarian aviomies Citylas oli töissä puiden välisten riippusiltojen korjaajana. ”Kuinka tavanomaista, kuinka arkipäiväistä”,

Malwaria ajatteli, ”eikä sen korvat edes ole kovin suipot. Se toinen pääkkään ei ole kovin hyvin varusteltu.”

”Koko ajan se vain ajattelee työtään”, Malwarian ajatukset jatkoivat rullaamistaan, ”on päässyt naimisiin Synkmeträn viehättävimmän haltianeidon kanssa, eikä edes huomaa aviovaimo-
aan. Kyllä minäkin tarvitsen sitä, että minua arvostetaan haltianeitonona. Miksiköhän menin ottamaan niin tylsän aviohaltian?”

Koputus oveen katkaisi Malwarian mietteet, ja Malwaria kävi avaamassa. Malwarian tilaama lohikäärmeensuomuista valmistettu kaulakoru oli saapunut. Malwaria avasi paketin ja ihaili korua. ”Ehkä Citylas vihdoinkin huomaa minut, kun minulla on tämä kaulakoru kaulassani”, Malwaria ajatteli, ”ehkä tänä iltana on luvassa jotain kiva-
vaa.”

Loppupäivä kuluikin iltaa odotellen palantirin seurassa. Malwaria vuorotteli saippuasarjojen ja ”tuhmien” filmien välillä.

Kun Citylas saapui töistä, Malwaria odotti uusi kaulakoru kaulassaan.

”Kuule, minulla on nyt ihan sellainen filis, että voisit hieroa hartioitani”, Malwaria sanoi aviomiehelleen.

Citylas teki työtä käskettyä, ja kesken hieronnan Malwaria kysyi: ”Huomaatko minussa mitään uutta?”

”En... ei, odotas, onko tuo kaulakoru uusi, vai onko se joku niistä äitisi perintökoruista?” Citylas vastasi.

”On se uusi. Se on valmistettu lohikäärmeen suomuista, ja se saapui tänään”, Malwaria valisti, ”kuule, voisimme siirtyä tuonne makkarin puolelle.”

Pari siirti makkarin puolelle, ja Malwaria riisui Maritunikan valmistaman tunikansa, joka oli täynnä mitä erivärisimpiä taskuja: Burgundinpunaista, akvamariinia, luonnonvalkoista, beesiä, ultramariinia, malvaa, pastellisävyjä, neonsävyjä... Pelkkään kaulakoruun sonnustautuneena Malwaria asettui makaamaan selälleen sängylle, ja Citylas alkoi hyväilemään hänen kehoaan suullaan.

”Ei vasenta tissiä”, Malwaria kivahti, ”ime oikeaa tissiä.”

Citylas vaihtoi hyväilyn kohdetta ja hetken päästä Malwaria sanoi: ”Nuole nyt pillua.”

Citylas asettui Malwarian jalkojen väliin ja antoi kielensä työskennellä.

”No niin. Nyt voit riisuutua ja panna minua”, sanoi Malwaria lopulta.

”Kuule, pääsi unohtumaan”, sanoi Citylas, ”meillä onkin tänä iltana huiospausottelu kääpiöitä vastaan. Pitää mennä.”

Citylas häipyi, ja Malwaria jäi hylättynä sängylle. ”Aina sitä iänikuista huiospausta”, Malwaria mutisi itsekseen, ”missä todellisuudessa tuo haltia oikein kuvittelee elävänsä?”

Pohjoisen samooja

Kesällä 1637 toista aikaa.

Erottuaan ensin DCsuperheroeslasista ja sitten Marvelsuperheroeslasista Malwaria joutui elättämään itsensä majatalon tarjoilijana. Majatalon asiakaskunta koostui matkalaisista: Hobiteista, kääpiöistä, ihmisistä, haltioista ja oli joukossa pari maiaakin.

Eräs asiakas kuitenkin herätti Malwarian huomion. Kyseessä oli tummaan viittaan ja huppuun pukeutunut hahmo, joka ilta illan jälkeen saapui majataloon ja istui koko illan juoden vain muutaman kolpakon. Hän ei puhunut kenkään kanssa, mitä nyt joskus kertoili satunnaisille kuulijoille tarinoita seikkailuistaan pohjoisessa, joiden sisältö koostui lähinnä siitä, kuinka hahmo oli lahdannut lukuisia örkkejä ja elänyt viikkokausia pelkillä marjoilla. Kukaan ei tiennyt hänen oikeaa nimeään, mutta häntä kutsuttiin Konkkariksi.

”Tuossapa mies, joka tulee toimeen olosuhteissa kuin olosuhteissa”, Malwaria ajatteli.

Eräänä iltana, kun hahmo oli lopettanut tarinansa kohtaamisesta balrogin kanssa (tarinasta ei käynyt ilmi, oliko balrogilla siivet) Malwaria päätti lähestyä Konkkaria. Konkkarin pöydän naapu-

ripöytä oli tyhjä, ja Malwaria meni pyyhkimään sitä. Malwaria kumartui pyyhkimään niin, että Konkkarille paljastui näkymä sisään hänen valkoisen työpaitansa antavasta kaula-aukosta.

”Mene pois. Älä häiritse minua”, murahti Konkkari.

”Kivikova kuori, mutta sen alla varmasti sykkii lämmin sydän”, ajatteli Malwaria, ”hän kaipaa ainoastaan hiukan haltianeidon hellää kosketusta.”

Malwaria poistui paikalta keinutellen lanteitaan, joita hänen työasuunsa kuuluva musta korsetti korosti.

Ilta illan jälkeen Malwaria lähestyi Konkkaria ja ilta illan jälkeen Malwaria tuli torjutuksi. Joka ilta hän kuitenkin pääsi hitusen lähemmäksi kuin edellisenä iltana.

Eräänä iltana oltiin päästy jo niin pitkälle, että Malwaria ja Konkkari olivat majatalon yläkerrassa, vapaassa huoneessa, ja Konkkari riisui huppunsa. Alta paljastui suipot korvat ja vaaleat, pitkät hiukset.

”Ai sinä oletkin haltia”, Malwaria sanoi, ”luulin sinua pohjoisen samoojaksi.”

”Vanhempiani en tunne, mutta olen haltia”, Konkkari vastasi, ”pohjoisen samoojat kasvattivat minut ja antoivat minulle nimeksi Lonerangerlas.”

Lonerangerlas tönäisi Malwarian selälleen sängylle.

”Tässäpä mies, joka tietää mitä tahtoo”, ajatteli Malwaria.

Karkein ottein Lonerangerlas alkoi hyvällä Malwarian rintoja paidan läpi.

Malwaria ajatteli: ”Tämä herra tietää, kuinka haltianeitoa kohdellaan Haltianeitona.” Malwaria levitti jalkansa mustan hameensa alla ja voihkaisi: ”Ota minut!”

Lonerangerlas laskeutui Malwarian päälle ja asetti ahavoituneet huulensa vasten Malwarian huulia. Silloin alakerrasta kuului majatalonisännän ääni: ”Malwaria! Heti takaisin töihin!”

Taistelun tuoksinassa

Keväällä 1646 toista aikaa.

Malwaria seisoj nummella. Rivissä hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan oli hänen haltiatovereitaan, haltiamiehet täyshaarniskoissa ja haltianeidot bikinihaarniskoissaan. Vastassa oli rivi uruk-haita.

”Niin pitkiä, niin raamikkaita”, Malwaria ajatteli, ”aivan toista kuin ne tavanomaiset örkit. Örkit ovat lähinnä kiusallisia. Ne hyökkäävät, mutta sellaiset räppäleet saa torjuttua helposti.”

Uruk-hait puolestaan vaikuttivat Malwarian silmään mieskuntoisuuden perikuvalta. ”Vähän pelottaviakin. Mutta ei auta pelätä. Modernit haltianeidot lahtaavat hirviöitä siinä missä haltiamiehetkin. Toisalta... miltähän tuntuisi heittäytyä tuollaisen käsivarsille?”

Kun päivä oli kääntynyt iltaan, Malwarian miekan uhriksi oli joutunut kolmetoista uruk-haita. Malwarian bikinihaarniskan nännien kohdalta lähtevien piikkien uhriksi oli joutunut kaksikymmentäviisi uruk-haita, kuusitoista vasemman piikin ja yhdeksän oikean piikin. Malwarian bikinihaarniskan klitoriksen kohdalta lähtevän piikin uhriksi oli joutunut kokonaista kaksikymmentäyhdeksän uruk-haita.

Siitä huolimatta uruk-haita riitti yhä, ja taistelu jatkui. Malwaria oli ajautunut hiukan syrjempään ja oli parhaillaan kaksintaistelussa tavallista sitkeämmän yksilön kanssa.

Kun taistelijat etääntyivät hiukan, Malwarian aivot alkoivat käydä ylikierroksilla: ”Pitäisiköhän... mutta en minä voi. Olen naimisissa Playmobillaksen kanssa. Toisalta Playmobillas makaa sairaavuoteella, ja parantajahaltia on sanonut, ettei hän elä enää viikkoakaan. Joten, kyllä! Voin pitää itseäni jo tässä vaiheessa aivan kunniallisena leskihaltiarouvana, ja olen vapaa tekemään mitä tahdon.”

Ääneen Malwaria sanoi: ”Kuule, miksi ihmeessä me taistelemme? On paljon mukavampaakin tekemistä. Make love, not war. Mitäs, jos pitäisimme hiukan hauskaa?” Samalla Malwaria riisui bikinihaarniskansa, josta lähtevät piikit tihkuivat uruk-haiden verta.

”Urgh! Öörh! En... ole... ennen... saanut... haltia... neitoa”, uruk-hai tapaili sanoja.

Malwaria asettui selälleen taistelutantereeseen ja uruk-hai vähenteli panssareitaan.

”Niin eläimellinen! Niin alkuvoimainen! Niin mieskuntoinen!” ajatteli Malwaria.

Juuri kun uruk-hai oli työntämässä sykkivän, suonikkaan, ryhmisen elimensä Malwarian sisään, nuoli lävisti uruk-hain pään.

Bulwania juoksi paikalle huikaten: ”Voisit edes kiittää minua henkesi pelastamisesta.”

Bonustarina: Kuinka Malwaria 13-vuotiaana (melkein) menetti neitsyytensä

Kesällä 1560 toista aikaa.

Malwaria ja Megabloklas istuivat sängyllä. Malwarialla oli yllään yksinkertainen, yönsininen tunika, mutta hän oli ehostanut pukuaan lukuisilla asusteilla. Megabloklas oli Malwariaa muutaman vuoden vanhempi, suippokorvainen haltianuurukainen, jolla oli pitkät, vaaleat hiukset.

Megabloklas kiersi voimakkaan kätensä Malwarian ympärille sanoen: ”Kuule, sinä olet aika kiva.”

”Niin sinäkin”, Malwaria vastasi.

Megabloklas ujutti toista kättään sisään Malwarian kaulaukosta. Malwaria räppäsi Megabloklasta sormille sanoen: ”Hyi sinua! Minähän olen siveä haltianeito.”

”No kai sitä nyt vähän saa”, Megabloklas vastasi.

”Olkoon sitten”, sanoi Malwaria.

Jonkun ajan päästä Megabloklas oli kopeloinut tissejä tarpeekseen, ja hän ujutti kättään ylös Malwarian reittä. Malwaria räppäsi Megabloklasta sormille sanoen: ”Hyi sinua! Minähän olen siveä haltianeito.”

”No kai sitä nyt vähän saa”, Megabloklas vastasi.

”Olkoon sitten”, sanoi Malwaria.

Jonkun ajana päästä Megabloklas oli kopeloinut alapäätä tarpeekseen, ja pari alkoi suudella kiihkeästi. Yksi kerrallaan, hitaasti, Megabloklas riisui Malwarian asusteet. Pari siirtyi makuuasentoon. Megabloklas riisui Malwarian tunikan, ja jokin kumma voima heräsi Malwarian sisällä. Malwarian reidet, jotka tähän saakka olivat olleet tiukasti yhteenpuristetut, alkoivat hitaasti aueta.

Juuri silloin asunnon ovi aukesi ja ovelta kuului Malwarian vanhempien ääni: ”Moi, kulta! Me tultiin jo kotiin.”

Jälkisanat

Vaikka nämä tarinat pintapuolisesti sijoittuvatkin Tolkienin kuvitteelliseen fantasiamaailmaan, syvemmällä tasolla ne puhuttelevat myös nykylukijaa. Kukapa ei olisi joskus kokenut syvää kaipausta kohti jotain ja huomannut lopulta, että odotettu asia ei toteutunutkaan.

Itse asiassa tämä kokemus on hyvin tyypillinen nykyihmiselle. Kaikki tavoittelevat kiivaasti jotain, kuka mitäkin. Rahaa, mainetta, menestystä työssä, loma-asuntoa, autoa. Lista on loppumaton. Liian usein käy kuitenkin niin, että tavoite jää saavuttamatta ja yritykset valuivat hukkaan.

Onko tässä mielettömässä tavoittelemisessa mitään järkeä? Ovatko tavoitellut asiat todella vaivan arvoisia? Onko tavoittelemisen oravanpyörä todella se, missä tahdomme elää? Näitä kysymyksiä on itse kunkin hyvä hiljentyä miettimään näiden tarinoiden äärellä.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Liite A: Huispauspuulaakin lopputulokset 1585 toista aikaa

1. Synkmetsän sieppi (10 p.)
2. Morian huispaajat (9 p.)
3. Iluvatarin pojat (5 p.)
4. Mordorin ryhmy (2p.)
5. Numenorin luuta (1p.)

Liite B: Malwarian vaatteet

Koska mieslukijoille Malwarian vaatteita kuvailevat sanat voivat olla vähän vieraampia, annamme tässä selitykset.

Asuste Varsinaisesta puvusta erillinen pieni vaatekappale.

Haaremihousut Hyvin pussimaiset housut.

Housuhame Leveälahkeiset housut, jotka näyttävät hameelta.

Kimono Japanilaisperäinen pitkä kaapu, jossa on laajat hihat. Kiedotaan kehon ympäri ja sidotaan vyöllä.

Marimekon mekko, jossa on paljon eri värisiä taskuja

Maailmankaikkeuden epäeroottisin naistenvaate.
Epäeroottisuusfetisistit saavat tästä kicksejä.

Paitapusero Kauluspaidalta näyttävä vaate, jota kuitenkin käytetään puserona. (Ei, kirjoittaja ei tiedä, mitä eroa on paidalla ja puserolla.)

Paituli Pitkä vapaa-ajan pusero, jota voidaan käyttää myös yöpaitana.

Tunika Pitkä paita, jossa on polveen yltävä hameosa.

Liite C: Malwarian värit

Koska mieslukijoille Malwarian käyttämiä värejä kuvailevat sanat voivat olla vähän vieraampia, annamme tässä selitykset.

Akvamariini Eräs vihreän ja sinisen välissä oleva sävy.

Beesi Hyvin vaalean ruskea väri.

Burgundinpunainen Tumma viininpunainen sävy.

Luonnonvalkoinen Puhdasta valkoista hiukan tummempi sävy.

Malva Hailakka violetti.

Neonsävyt Kirkkaita, silmäänhyppäviä perusvärejä.

Pastellisävyt Ei-puhtaita värejä, suosiossa 80-luvulla.

Ultramariini Eräs sinisen sävy. Lähellä ”perus” sinistä.

Viininpunainen Tumma, hiukan siniseen kallellaan oleva punainen.

Yönsininen Hyvin tumma sininen.

Liite D: Malwarian haastattelu

Haastattelija: Hei, Malwaria, mitäs jos tehtäisiin tällainen intiimi haastattelu tyttöjen kesken?

Malwaria: Tai siis naisen ja haltianeidon kesken... hihihhi, kyllä se sopii.

Haastattelija: Kysytään nyt vaikka aluksi tällaista, että mikä noissa miessuhteissa on mielestäsi vaikeinta.

Malwaria: Kyllä se on se, että kun tällainen siveä haltianeito ei voi pettää aviomiestään, niin aina pitää hankkiutua edellisestä eroon ennen kuin voi mennä petiin uuden kanssa. Paitsi tietysi polysuhteessa, kun on yhdessä sovitut pelisäännöt.

Haastattelija: Näissä tarinoissahan jäi puuhat aika monta kertaa kesken.

Malwaria: Kirjoittaja nyt oli valinnut tällaisia tapauksia. En oikein ymmärrä sen huumorintajua... Mutta kyllä partnerini ovat myös aika monta kertaa vieneet hommat loppuun saakka.

Haastattelija: Näistä tarinoista kävi ilmi, että olet aika rohkea haltianeito. Käyt katsomassa mieshaltiastrippareita ja katselet eroottisia elokuvia palantirista.

Malwaria: No kun Bulwania ja Kehwel pakotti katsomaan sitä stripparia... Ja minä kyllä luulen, että siinä palantirissa on joku pimeä voima, joka saa vaihtamaan kääpiöpornokanavalle.

Haastattelija: Novellin ”Pohjoisen jylhillä korpimailla” liittestä kävi ilmi, että olet myös ollut rekisteröidyssä parisuhteessa toisen haltianeidon kanssa. Lukijat varmaan haluaisivat tietää, miltä touhut toisen haltianeidon kanssa tuntuivat.

Malwaria: Joo, Friendslasin kanssa, hän oli tiedehaltianeito. Teki väitöskirjakääröä Gandalfin ohjauksessa. Ja kyllä ne puuhat olivat aika pitkälle sitä, että kumpikin työnsi kättään sinne toisen alapäähän. Ja oli siinä lanneactionia kanssa.

Haastattelija: Lukijoilla ei ole omakohtaista kokemusta näistä Keski-Maan hahmoista, niin voisitko kertoa, kenellä oli pisin.. tiedäthän mikä.

Malwaria: Ei sillä pituudella ole väliä, vaan paksuudella. Ja paksuin kokeilemani on ollut yhdellä vuorenpaikolla.

Haastattelija: Kiitos, Malwaria, tästä rohkeasta haastattelusta.

Malwaria: Kiitos.

Malwaria teeskentelee orgasmin

Johdanto

Tuomas Korpin hurmaavaan Malwaria-hahmoon monet ovat jo tutustuneetkin, mutta uusia lukijoita varten on paikallaan esitellä seikkailun hahmot.

Malwaria on näiden tarinoiden sankaritar. Hän on Tolkienin Keski-Maassa asusteleva siveä haltianeito, jonka hilpeitä edesottamuksia mitä eriskummallisimpien olentojen seurassa meillä on ilo seurata. Malwaria on iältään tämän seikkailun aikana jo lähes 100-vuotias. Haltiat ikääntyvät huomattavasti hitaammin kuin ihmiset, joten hänen kroppansa on edelleen samassa kunnossa kuin parikymppisenä, vaikka hänellä on kypsään ikään ehtineen rouvashenkilön mieli.

Bulwania ja Kehwel ovat Malwarian ystävättäret, jotka aina houkuttelevat Malwarian tekemään kaikkea paheellista.

Thehobbitlas ja Thelordoftheringslas ovat Malwarian entisiä aviomiehiä (eivät tosin aviomiehiä yhtäaikaan), jotka nimistään huolimatta - erään Korpin huonon vitsin seurauksena - ovat haltioita.

Heikkohermoisimpia lukijoita varoitamme, että seikkailu sisältää

rohkeita ja elämäniloisia kohtauksia.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Kesällä 1646 toista aikaa

Eräänä päivänä Malwaria oli ostanut uudet siniset korkokengät ja oli laittamassa niitä kenkäkaappiinsa.

”Ihan täynnä”, Malwaria havaitsi, ”mutta kai tänne saa järjesteltyä tilaa vielä yhdelle parille.”

Malwaria työnsi vanhoja kenkiä taaksepäin, ja tilaa uudelle parille löytyi.

”Kuinkahan kauan minulla on ollut tämä kenkäkaappi”, Malwaria mietti, ”varmaan kymmeniä vuosia, eikä se ole vieläkään täynnä. Olen ostanut varmaan yhdet kengät viikossa. Tämäpä kumma juttu.”

Täytyihän Bulwania ja Kehwel kutsua ihmettelemään kenkäkaapin mysteeriä.

”Otetaan kengät pois ja katsotaan, onko siellä takaseinää ollenkaan”, keksi Kehwel.

Kenkiä alettiin ottamaan pois. Ensin päällimmäinen kerros, sitten sen takana oleva kerros, sitten sen takana oleva kerros ja niin edelleen.

”En oikein yletä näin kauas, mutta kyllä täällä vielä vaikuttaa kenkiä olevan”, sanoi Malwaria.

”Ryömi sinne ja katso, kuinka kauas pääset”, ehdotti Bulwania.

Malwaria ryömi kenkäkaappiin. Ensin ylävartalo katosi kaapin sisään, sitten reidet, sitten sääret ja lopulta koko jalat.

Malwaria nousi pystyyn ja näki edessään avaran metsämaiseman, jossa oli röykkiöittäin kenkiä. Hän huomasi useita pareja, jotka hän oli ammoin ostanut ja jotka olivat jotenkin vain kadonneet. Lähin röykkiö vaikutti koostuvan yksinomaan hänen omista vanhoista kengistään, mutta sen takana oli useita röykkiöitä, jotka muodostavat

kengät olivat kuuluneet tuntemattomille haltianeidoille. Malwaria oli ostanut kaapin aikoinaan käytettynä, ja valtaosa kengistä oli varmaan edellisten omistajien peruja.

Malwaria kierteli ympäriinsä kenkäkasojen välissä, kunnes hän törmäsi kummalliseen hahmoon, jolla oli vuohen alaruumis ja ihmisen (tai haltian) yläruumis.

”Olen fauni Furbylas”, hahmo esittäytyi, ”mites olisi pienet sessiot?”

”Tommosen kanssa”, Malwaria kivahti, ”ei ikipäivänä.”

Malwaria juoksi nopeasti takaisin ja sukelsi kenkäkaapin turvaan.

”Millaista siellä oli?” kysyi Bulwania.

”Siellä oli röykkiöittäin kenkiä ja joku fauni”, Malwaria vastasi, ”se alkoi heti ehdottelemaan.”

”Fauni, mikä se on?” kysyi Kehwel.

”Muistaakseni... fauni on vähän sama kuin satyyri”, Bulwania vastasi.

”Ei mutta”, hoksasi Kehwel, ”olen kuullut, että satyyrit ovat maailmankaikkeuden parhaita rakastajia. Nyt menet heti takaisin ja suostut ehdotukseen.”

”Eihän nyt tällainen siveä haltianeito voi...” aloitti Malwaria.

”Sinähän jäit leskeksi pari kuukautta sitten. Ei sinulla ole sitoumuksia ketään kohtaan”, sanoi Bulwania.

”Mutta silti...” protestoi Malwaria.

”Se paikka on toisessa todellisuudessa”, sanoi Kehwel, ”jos se ei sijaitse tässä todellisuudessa, sitä ei lasketa.”

”Ei se nyt ihan noinkaan mene...” sanoi Malwaria.

”Jos sinä et mene, niin minä menen sitten itse”, julisti Kehwel.

”Jos se ei sijaitse tässä todellisuudessa, sitä ei lasketa”, päätti Malwaria.

Malwaria etsi aikansa kenkäröykkiöiden välissä kunnes löysi fauni Furbylaksen.

”Jos ihan välttämättä tahdot niin otetaan sitten sessiot”, sanoi Malwaria kipakasti, ”näytän minulle, mihin kykenet.”

Furbylas oli toiminnan fauneja. Hän painoi haltianeidon maahan ja nosti tämän tunikan korviin. Haltianeidon tunikan alta paljastui keskikokoiset tissit sekä pieni, paljaaksiajeltu pimpero. Furbylas survaisi kookkaan mulkkunsa haltianeidon pimperoiseen ja alkoi työntelemään edestakaisin. Haltianeidon tissit heiluiivat työntöjen tahdissa. Jonkun ajan päästä Furbylas lisäsi tahtia, ja haltianeito vaikeroi kuin kiimainen narttu. Kului hetki, ja Furbylas alkoi rynkyttää oikein olan takaa. Narttu vääntelehti hekuman huipulla.

”Kumma juttu”, ajatteli Malwaria, ”olen melkein huipulla, mutta en saa työnnettyä itseäni rajan yli. Ehkä se on tuo haju. Fauni haisee ihan vuohelta.”

”Mitähän pitäisi tehdä”, mietti Malwaria, ”ehkä minun pitäisi ajatella faunin tilalle vanhoja rakastajiani.”

Fauni jatkoi rynkyttämistään.

”Vaikka Thelordoftheringslasta”, mietti Malwaria, ”sillä oli joku kumma korvafetisismi. Halusi aina pitää muovikorvia aktin aikana, vaikka sillä itsellä oli ihan yhtä suipot alla. Miksi se niitä korviaan oikein kutsuikaan? Ai niin, Spockin korviksi.”

”Thelordoftheringslas oli kyllä kekseliäs sängyssä”, muisteli Malwaria, ”kokeiltiin eri asentoja ja vaikka mitä. Mutta oli se kyllä vähän nöösi loppupeleissä. Sellainen alkuvoima puuttui.”

Fauni rynkytti vieläkin.

”Alkuvoimaa oli kyllä sillä ilmaelementaalilla, jonka kanssa olin sängyssä”, mietti Malwaria, ”voimaa, kestävyyttä ja intohimoa, mutta se ei suunnannut pyrkimyksiään mitenkään. Petipuhissa sitä pystyi itse ohjailemaan ihan mielin määrin. Ihan kuin olisi hevosta ohjailnut.”

Malwaria kävi mielessään kymmeniä entisiä rakastajia, mutta kukaan heistä ei herättänyt intohimon liekkiä. Fauni rynkytti yhä vaan.

Sitten Malwaria kokeili viittä haltiaa, joista hän oli kiinnostunut. Ei tulosta. Sitten paria djinniä, muutamaa puolijumalaa, ja jopa demonia, mutta huonolla menestyksellä. Yhä vaan rynkytystä.

”Mikähän niissä miespuolisissa olennoissa minua oikein kiinnostaa”, Malwaria ihmetteli, ”pierevät ja röyhtäilevät ja raapivat muniaan.”

”Haltiamiehet eivät sentään julkisesti”, Malwaria ajatteli, ”kääpiömiehet tekevät tuota kaikkea julkisesti, mutta eivät haltiamiehet.”

Rynkytystä, rynkytystä.

”Mutta annas olla, kun päästään kahden kotiin haltiamiehen kanssa”, Malwaria ajatteli, ”niin johan alkaa hirveä piereskely, röyhtäily ja munien rapsutus.”

”Niinkuin se Thehobbitlaskin”, Malwaria muisteli, ”muutoin puhtoisuuden perikuva, mutta heti kun söi vähänkin lembasta, niin silloin alkoivat pierut paukkua. Eikä edes itse viitsinyt avata tuuletusikkunaa. Minun täytyi tehdä se.”

Rynkytystä vieläkin.

”Miltähän tuntuisi seurustella puolijumalan kanssa”, ajatukset jatkuivat, ”kävisi varmaan pelastamassa maailman aamupäivällä, ja tulisi iltapäiväksi kotiin piereskelemään. Ja röyhtäilemään ja rapsuttamaan muniaan.”

Rynkytystä.

Tämän jälkeen Malwaria mietti kodin puhtaanapitoa, palantirin saippuasarjoja, vaatteita, meikkejä ja mitä haltianeidot nyt miettivät, aikansa kutakin. Näitä ajatuksia emme kuitenkaan toista tässä, vaan pikakelaamme tarinan siihen kohti, missä Malwarian ajatuksilla alkaa taas olla yleistä mielenkiintoa. (Oletteko muuten koskaan pikakelanneet pornofilmiä? Pikakelauksen aikana rynkyttäjä alkaa näyttää ihan Duracell-pupulta. Duracellpupulas olikin yksi niistä nimistä, joita harkitsimme tämän tarinan sankarille, mutta hylkäsimme sen liian ilmeisenä.)

Rynkytys jatkui ja jatkui.

”Mikähän ihme siinä on, kun miespuoliset olennot aina tahtovat työntää elimensä naispuolisten olentojen sisään”, Malwaria alkoi pohtimaan.

”Alapää on kuitenkin se naispuolisen olennon kaikkien pyhin, ja sinne juuri pitää se siitin tunkea”, Malwarian ajatukset rullasivat.

”Kyllä se taitaa olla niin, että penetraatio on aina väkivaltainen tapahtuma”, ajatukset jatkuivat, ”miespuolinen olento haluaa tunkeutua ja naispuolinen olento on se kohde, johon tunkeudutaan.”

Fauni jatkoi rynkytystään vieläkin.

”Miksiköhän en ole tullut ajatelleeksi tätä aiemmin”, Malwaria ihmetteli, ”olenhan harrastanut seksiä jo kymmeniä vuosia, ja nyt vasta tuli mieleen.”

”Vallankäytöstä siinä taitaa olla kyse”, Malwarian ajatukset rullasivat, ”miespuolinen olento osoittaa omistusoikeutensa naispuoliseen olentoon saamalla tämän kirkumaan ja voihkimaan.”

Ja rynkytys vaan jatkui.

”Heteroseksiksi on valta-asetelma”, Malwaria totesi, ”mutta homo- ja lesboseksiksi on tasa-arvoista. Siinä toinen ei ole perusolemukseltaan objekti ja toinen subjekti, vaan kyse on kahdesta tasa-arvoisesta yksilöstä.”

”Heteroseksiksi on sitä, että miespuolinen olento ottaa naispuolisen olennon”, Malwaria jatkoi ajatuksissaan, ”ja naispuolinen olento tulee otetuksi. Se taitaa olla luonnon laki.”

Ja yhä vaan rynkytystä.

”Olkoon vaan luonnon laki”, Malwaria totesi, ”mutta tämä kerta pitää saada loppumaan. Tätä tuskaa on jatkunut jo liiankin kauan. On vain yksi tapa.”

Malwaria teki päätöksensä ja kiljaisi: ”Oooh oh oh oh ooh ooh ooh aaaahhhh!”

Narttu kiljui Furbylasin alla orgasmin kourissa, ja Furbylas antoi lastinsa lentää. Furbylasista tuntui, että melliä tulvi kappatolkulla. Paras orgasmi pitkään aikaan. Raukeana Furbylas kierähti haltianeidon viereen ja totesi: ”Minä hoidan hommat aina loppuun saakka.”

Pian aktin jälkeen Malwaria palaili kenkäkaapille ja omaan maailmaansa pohtien: ”Mikähän kumma siinä oikein oli, kun en saanut

orgasmia. Kyllä minä tavallisesti saan, mutta tavallisesti en toisaalta makaa vuohenhajuisten miesten kanssa.”

Aika kulkee eri paikoissa eri tavalla, ja Bulwanian ja Kehwelin ajanlaskun mukaan ei ollut kulunut kuin minuutti, kun Malwaria kömpi ulos kenkäkaapista tunika ryppyisenä ja hiukset sekaisin.

”Noin nopeastiko se satyyri teki temput?” Bulwania ihmetteli.

”Saiksä edes?” kysyi Kehwel.

Liite A: Multiversumin rakenne

Tämä tarina sijoittuu multiversumiin, jossa eri todellisuuksien välillä päästään liikkumaan satunnaisissa paikoissa sijaitsevien porttien kautta. Tarina esittelee Malwarian kenkäkaapissa sijaitsevan portin, jonka kautta Keski-Maasta päästään Narniaan. (Oikeaa Narniaa ei kirjallisuudessa ole tätä ennen esiintynyt, mutta C.S. Lewis on kirjoittanut useita ensiluokkaisia Narnia-parodioita.)

Toinen huomionarvoinen portti sijaitsee Synkmetsän vankkuriasemalla, ja sen kautta Keski-Maasta päästään Harry Potter -universumiin. Tätä kautta Keski-Maahan on esitelty Harry Potter -universumissa suosittu huispaus, ja ”Keskeytettyjen yhdyntöjen kirja” -novellissa mainittiinkin, että Keski-Maassa pelataan tätä nykyä huispauspuulaakia.

Nähtäväksi jääkin, esitteleekö Korppi vastaisuudessa uusia portteja Keski-Maasta muihin todellisuuksiin. Nähtäväksi myös jää, käyttääkö Korppi jotain kontiolahtea sijoittaakseen novellissa ”Pohjoisen jylhillä korpimailla” esitetyn kalevalaisen Suomen jonkun tällaisen portin taakse.

Kontiolahti (s.) *Sarjaa (tv-sarjaa, sarjakuvaa ym.) uudistettaessa annettu fiktionsisäinen meriselitys uudistuksille.* (Lähde: Rinnakkaistodellisuuden BJ3X versio Elimäen tarkoituksesta.)

Kun Korppi toimitti minulle tämän tarinan käsikirjoituksen tupakkakauppa Pajazzon kassakuittien kääntöpuolille kirjoitettuna, hän väitti, että hänellä on hallussaan tupakka-aski, jonka kautta hän pääsee Keski-Maahan. Hän myös väitti kuulevansa nämä tarinat Malwarialta itseltään, ja että aiemmissa novelleissa esiintyneet Malwarian haastattelut on hoidettu tätä kautta.

Kun Korppi esitti minulle tämän uskomattoman väitteen, kysyin tietysti heti piruuttani, että onko hän päässyt kiksauttamaan Malwariaa. Korppi vastasi, että Malwaria kyllä yrittää häntä joka vierailulla, mutta hän ei itse ole kiinnostunut, koska Malwaria on hänen makuunsa liian naisellinen. Väitti kuitenkin itseään heteroksi, joten ota tästä sitten selvää.

En pidä Korpin väitteitä ylipäätänsä uskottavina, koska tupakka-aski on niin pieni, ettei sen kautta ihminen voi siirtyä. Näin ollen voimmekin vetää sen johtopäätöksen, että Korppi on sepittänyt päästään niin kyseisen väitteen kuin nämä tarinatkin.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Liite B :Malwaria-novellien kieliasusta

Jotkut lukijat ovat lähestyneet allekirjoittanutta ja esittäneet syyteitä suomen kielen väärinkäytöstä, erityisesti nk. alkaa ryhtymään -muodoista. Suomen kielen lautakunta on 31.1.2014 päättänyt, että nämä muodot ovat hyväksyttäviä yleiskielessä. Korpilla on siis kaikki oikeus käyttää niitä. Lopettakaa jo valittaminen.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Malwaria puumana

Esipuhe

Kun avasin viimeisimmän Korpilta saamani pahvilaatikon, yllätys oli suuri, kun tavanomaisten tupakka-askien sijaan laatikko olikin täynnä tyhjiä nikotiinipurukumipakkauksia. Ihmettelin, onko Korppi ryhtynyt tupakkalakkoon. Arveluni osoittautui kuitenkin vääräksi, sillä ensimmäisen käteeni sattuneen pakkauksen kanteen oltiin raapustettu:

”Kirjoitin tämän tarinan junassa matkalla Helsingistä Tampereelle. Pistä siihen esipuheeseen, että juniin täytyy saada tupakkakopit takaisin. -TK”

Näin ollen vetoankin teihin, hyvä VR: Palauttakaan juniin tupakkakopit, ettei suurten taitelijasielujen tarvitse muuttaa totunnaisia tapojaan pelkästään siksi, että ahdaskatseiset kanssaihmiset eivät ymmärrä heidän pientä eksentrisyyttään.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Ontossa puussa Synkmetsän liepeillä

Eräänä synkkänä, myrskyisenä iltana Malwaria pyöritteli hartonkikoltiaa kädessään. Hän oli itse nimennyt tuotteen. Nimi kuulosti aivan kääpiökieleltä, muttei itse asiassa tarkoittanut mitään. Assosiaatio toimi Malwarian eduksi. Haltiat nimittäin liittivät kääpiöt

villiyteen ja vapautuneisuuteen, kansanomaisemmin riettauteen.

Synkmetsään oli iskenyt kirous, joka muutti haltioiden korvat vähemmän suipoiksi, ja näin ollen teki haltianeidot vähemmän viehättäviksi ja mieshaltiat vähemmän komeiksi. Kirous tarttui sukupuolisessa kanssakäymisessä, mutta kesti muutaman vuoden, ennenkuin sen vaikutukset tulivat esiin. Näin kirouksen saanut ehti levittää kirousta hyvän aikaa eteenpäin ennen sex appealin menettämistä.

Eräs nuori, lupaava tiedehaltianalku oli kehittänyt varmuusvälineen, joka esti kirouksen leviämisen. Se oli valmistettu haltiakankaasta. Kangas oli niin ohutta, että sitä tuskin tunsi ja äärimmäisen venyvää. Mikä tärkeintä, kangas oli täysin veden- ja muiden nesteiden pitävää. Malwaria oli tyytyväinen, että hän oli sijoittanut hartonkikoltiabisnekseen Playmobillakselta perimiään rahoja. Hartonkikoltiat menivät kuin kuumille kiville.

Malwarian ajatukset katkaisu koputus oveen. Malwaria avasi, ja ovelta seiso i ihmisnuorukainen. Nuorukaisella oli tummat, kaulaan asti ulottuvat hiukset ja pyöreähköt kasvot. Ilman teiniviiksiä hän olisi näyttänyt aivan Viggo Mortensenilta. Malwarian kokeneet silmät tunnistivat heti, että nuorukainen oli Gondorin kuningashuoneen sukua.

”Mitä noin nuori mies tekee ulkona tällaisella ilmalla? Tule veikonen sisään”, Malwaria sanoi.

”Kiitos, suojaa juuri tarvitsenkin. Nimeni on Gormitilas”, nuorukainen vastasi.

Vasta tutustuneet toverukset siirtyivät keittiöön, ja Malwaria tarjosi Gormitilasille iltapalaa.

”Miksi asut yksin yksin Synkmetsän laitamilla? Eikö mielesi tee koskaan Synkmetsän sydämeen yöelämään”, nuorukainen ihmetteli.

”Voi, minä olen jo juoksuni juossut”, sanoi Malwaria.

”Tuon ikäisenä?” ihmetteli Gormitilas.

”Kuule, minä olen jo 175 vuotta vanha”, Malwaria sanoi.

”Ja minä seitsemäntoista”, Gormitilas sanoi, ”luulin sinua ikäisekseni.”

”Me haltiat tuppaamme olemaan hyvinsäilyneitä”, Malwaria vastasi, ”ikäännyimme huomattavasti hitaammin kuin ihmiset.”

”Kuule, kun sinulla on tuota elämänkokemusta”, Gormitilas empi, ”minulla olisi yksi kysymys.”

”Anna vaan tulla. Täti kyllä neuvoo”, sanoi Malwaria.

”Niin. Mitä ihmettä nuoret naiset... ja nuoret haltianeidot oikein tahtovat?” Gormitilas kysyi ujosti.

”Nuoret ihmisnaiset ja nuoret haltianeidot haluavat samaa asiaa”, luennoi Malwaria, ”he tahtovat, että nuoret miehet kohtelevat heitä ritarillisesti.”

”Osta heille kukkia ja suklaarasioita”, neuvoi Malwaria, ”muista avata ovi, kumarra kun tapaat heidät, suutele heidän kättään ja niin edelleen. Muista peittää irstas puolesi. Sillä irstas puoli kaikissa miespuolisissa olennoissa on, sen minä tässä iässä jo tiedän.”

”Ennen kaikkea, osoita, että arvostat heitä haltioina... tai ihmisinä”, Malwaria jatkoi, ”etkä pelkkinä seksiobjekteina. Älä paljasta heille irstasta puoltasi. Odota ainakin viidet treffit ennenkuin yrität suudella, ja sittenkin jos tyttö näyttää vähänkin empivän, lykkää yritystäsi vielä pareilla treffeillä...”

Saarna jatkui samankaltaisena, ja kelaamme tässä vaiheessa tarinan siihen pisteeseen, jossa tapahtumat seuraavan kerran muuttuvat mielenkiintoisiksi.

Keskellä yötä Malwaria heräsi, ja ajatukset alkoivat heti rullaamaan: ”Olen oikeastaan yhden haltiamiehen haltianeito. Mutta sadanseitsemänkymmenenviiden vuoden aikana se oikea ei ole vielä kävellyt vastaan. Vääriä on ollut sitäkin enemmän. Miksipä en tässä odotellessa voisi pitää vielä kerran hauskaa.”

”Ei sen korvat kylläkään ole suipot”, Malwarian ajatukset jatkuivat, ”mutta muuten oikein enkelimäisen näköinen. Haitanneeko tuo korvien pyöreys. On se sentään omiensa keskuudessa kuninkaallista sukua.”

Malwaria hiipi Gormitilasin huoneeseen ja havaitsi, että tämä oli sikiuussa. Malwaria kömpi Gormitilasin peiton alle ja tunnusteli hiukan. Nuorukainen nukkui alasti. Malwaria ravisti Gormitilasin hereille.

”Pidetään vähän hauskaa”, Malwaria sanoi.

”Mutta”, sanoi Gormitilas unenpöpperöisenä, ”eikö meillä ole vähän liikaa ikäeroa?”

”Ikä on vain numeroita”, sanoi Malwaria, ”ja kuten aiemmin jo huomasi, minun kroppani on yhä samassa kunnossa kuin parikymppisenä. Omienikin keskuudessa minua pidetään hyvinsäilyneenä.”

Malwarian tuoman öljylampun valossa Gormitilas avasi haparoin käsin Malwarian kietaisutyypistä yöpaitaa kiinnipitävät nyörit. Sen jälkeen, hitaasti, hiukan epävarmoin ottein, hän poisti yöpaidan Malwarian päältä. Arastellen hän asetti huulensa Malwarian huulia vasten ja pari suuteli kiihkeästi.

Jonkun ajan päästä Malwaria asettui selälleen ja Gormitilas alkoi suudella Malwarian rintoja. Malwaria tunsu sen saman voiman heräävän sisällään, jonka hän oli ensimmäisen kerran tuntenut kolmetoistavuotiaana Megabloklasin kanssa. Kiihkossa Malwaria kurotti yöpaitansa taskuun ja veti sieltä hartonkikoltian.

”Tämä on hartonkikoltia. Rullaa se kalusi päälle”, Malwaria sanoi, ”se estää kirouksen leviämisen eikä oikeastaan haittaa tuntemuksia yhtään. Vaikka olemmekin molemmat mitä todennäköisimmin puhtaita, Synkmetsässä sen käyttö on nykyään enemmän sääntö kuin poikkeus.”

Gormitilas teki työtä käskettyä ja asettui sen jälkeen Malwarian päälle. Haparoivin ottein hän työntyi Malwarian sisään, ja nopeasti pari löysi yhteisen rytmin.

Kummankin tultua Malwaria odotti, kunnes Gormitilas oli nukahtanut uudelleen ja hiipi öljylampun valossa takaisin omaan huoneeseensa.

Kun Malwaria oli syömässä aamupalaa, Gormitilas kömpi keittiöön unenpöpperöisenä sanoen:

”Hei, kulta. Se oli ihanaa.”

”Olet varmaan nähnyt unta”, Malwaria vastasi, ”tässä talossa unet ovat joskus aika viljejä.”

”Mutta minä olen ihan varma, että yöllä sinä...”, Gormitilas aloitti.

”Kuule, minä näin ihan samaa unta, mutta unta se oli”, sanoi Malwaria kipakasti, ”jos välillämme vallitsee yhteisymmärrys, saat nämä. Niistä voi olla hyötyä, jos syvemmillä metsässä kohtaat lisää haltianeitoja. Muista sitten odottaa viidensille treffeille ennenkuin yrität suudella.”

Malwaria ojensi Gormitilasille pakettia, jonka kannessa luki ”Hartonkikoltia. 100 kpl.”

Gormitilas luki tekstin ja virnisti: ”Ymmärretty! Kiitos paketista.”

Jälkisanat

Rakkaus ei tunne rajoja. Se ei katso luokkaeroja, ikäeroja, tai Tolkienin fantasiamaailmassa, edes rotueroja. Kun rakkaus iskee, kaksi oliota tuntevat olevansa olemassa toisiaan varten, olivatpa sitten vaikka kypsään ikään ehtinyt haltianeito ja ihmisnuorukainen.

Rakkaus on kaunis asia katseltavaksi. Kaksi ihmistä omistautuu toisilleen, hengittävät samaan tahtiin, syövät samassa pöydässä ja tuntevat toistensa kosketuksen. Silloin kaksi ihmistä elää täydellisessä harmoniassa, eikä eroilla ole enää merkitystä.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Liite A: Pieleen menneitä ottoja

”Ennen kaikkea, osoita, että arvostat heitä haltioina... tai ihmisinä”, Malwaria jatkoi, ”etkä pelkinä seksiobjekteina. Älä paljasta heille irstasta puoltasi. Odota ainakin viidet treffit ennenkuin yrität suudella, ja sittenkin jos tyttö näyttää vähänkin empiävän...hihihi...hohoho!”

Malwaria ei voinut pidätellä nauruaan.

”Hitto, pitää ottaa vielä kerran uudestaan”, sanoi Gormitilas alistuneena.

”Ikä on vain numeroita”, sanoi Malwaria, ”ja kuten aiemmin jo huomasit, minun kroppani on yhä samassa kunnossa kuin parikymppisenä. Omienikin keskuudessa minua pidetään hyvinsäilyneenä.”

Malwarian tuoman öljylampun valossa Gormitilas alkoi haparoi-
vin käsin pujottaa yöpaitaa pois Malwarian päältä.

”Sinun täytyy avata nyörit ensin”, Malwaria sanoi.

”Ikä on vain numeroita”, sanoi Malwaria, ”ja kuten aiemmin jo huomasit, minun kroppani on yhä samassa kunnossa kuin parikymppisenä. Omienikin keskuudessa minua pidetään hyvinsäilyneenä.”

Malwarian tuoman öljylampun valossa Gormitilas avasi haparoi-
vin käsin Malwarian kietaisutyypistä yöpaitaa kiinnipitävät nyörit. Sen jälkeen, hitaasti, hiukan epävarmoin ottein, hän alkoi pujottaa yöpaitaa pois Malwarian päältä.

”Se on kietaisutyypinen yöpaita. Sinun täytyy kääreästä minut pois siitä. Vähän kuin avaisit lahjapakettia”, Malwaria sanoi.

”Ikä on vain numeroita”, sanoi Malwaria, ”ja kuten aiemmin jo huomasit, minun kroppani on yhä samassa kunnossa kuin parikymppisenä. Omienikin keskuudessa minua pidetään hyvinsäilyneenä.”

Malwarian tuoman öljylampun valossa Gormitilas avasi haparoi-
vin käsin Malwarian kietaisutyypistä yöpaitaa kiinnipitävät nyörit. Sen jälkeen, hitaasti, hiukan epävarmoin ottein, hän poisti yöpaidan Malwarian päältä.

”Mitä mä nyt teen”, sanoi Gormitilas hämmentyneenä.

”Suutele vaikka minua”, sanoi Malwaria.

Malwarian tuoman öljylampun valossa Gormitilas avasi haparoi-
vin käsin Malwarian kietaisutyypistä yöpaitaa kiinnipitävät nyörit. Sen jälkeen, hitaasti, hiukan epävarmoin ottein, hän poisti yöpaidan

Malwarian päältä. Arastellen hän asetti huulensa Malwarian huulia vasten ja pari suuteli kiihkeästi.

Jonkun ajan päästä Malwaria asettui selälleen ja Gormitilas alkoi hyväillä Malwarian rintoja.

”Käytä suutasi”, Malwaria sanoi, ”tytöt tykkää siitä.”

Malwarian tuoman öljylampun valossa Gormitilas avasi haparoin käsin Malwarian kietaisytyyppistä yöpaitaa kiinnipitävät nyörit. Sen jälkeen, hitaasti, hiukan epävarmoin ottein, hän poisti yöpaidan Malwarian päältä. Arastellen hän asetti huulensa Malwarian huulia vasten ja pari suuteli kiihkeästi.

Jonkun ajan päästä Malwaria asettui selälleen ja Gormitilas alkoi suudella Malwarian rintoja. Malwaria tunsi sen saman voiman heräävän sisällään, jonka hän oli ensimmäisen kerran tuntenut kolmetoistavuotiaana Megabloklasin kanssa. Kiihkossa Malwaria kurotti yöpaitansa taskuun ja veti sieltä hartonkikoltian.

”Joko me lopetetaan”, ihmetteli Gormitilas.

”Ei, minä vain otin varmuusvälineen”, huohotti Malwaria.

Jonkun ajan päästä Malwaria asettui selälleen ja Gormitilas alkoi suudella Malwarian rintoja. Malwaria tunsi sen saman voiman heräävän sisällään, jonka hän oli ensimmäisen kerran tuntenut kolmetoistavuotiaana Megabloklasin kanssa. Kiihkossa Malwaria kurotti yöpaitansa taskuun ja veti sieltä hartonkikoltian.

”Tämä on hartonkikoltia. Rullaa se kalusi päälle”, Malwaria sanoi, ”se estää kirouksen leviämisen eikä oikeastaan haittaa tuntemuksia yhtään. Vaikka olemmekin molemmat mitä todennäköisimmin puhtaita, Synkmetsässä sen käyttö on nykyään enemmän sääntö kuin poikkeus.”

Gormitilas yritti rullata.

”Se on väärin päin”, Malwaria sanoi, ”anna kun täti näyttää.”

”Tämä on hartonkikoltia. Rullaa se kalusi päälle”, Malwaria sanoi, ”se estää kirouksen leviämisen eikä oikeastaan haittaa tuntemuksia yhtään. Vaikka olemmekin molemmat mitä todennäköisimmin puh-

taita, Synkmetsässä sen käyttö on nykyään enemmän sääntö kuin poikkeus.”

Gormitilas teki työtä käskettyä ja asettui sen jälkeen Malwarian päälle. Haparoivin ottein hän yritti osua reikään.

”Miten tässä oikein sihdataan”, Gormitilas ihmetteli.

”Onneksi tämä ei mene kanoniseen versioon”, ajatteli Malwaria.

”Täti ohjaa”, sanoi Malwaria kärsivällisesti.

”Tämä on hartonkikoltia. Rullaa se kalusi päälle”, Malwaria sanoi, ”se estää kirouksen leviämisen eikä oikeastaan haittaa tuntemuksia yhtään. Vaikka olemmekin molemmat mitä todennäköisimmin puh-taita, Synkmetsässä sen käyttö on nykyään enemmän sääntö kuin poikkeus.”

Gormitilas teki työtä käskettyä ja asettui sen jälkeen Malwarian päälle. Haparoivin ottein hän työntyi Malwarian sisään ja tunsi jo-tain tahmeaa tulvivan kalunsa pästä.

”Hitto, mä tulin jo”, sanoi Gormitilas nolona.

”Ei se mitään”, sanoi Malwaria, ”kaikille käy joskus niin. Odo-tetaan pari tuntia ja otetaan sitten uudestaan.”

Liite B: Malwarian bisnekset ja niiden tuotot

1. Hartonkikoltia, 1000000 eru.
2. Enttibonsai, 500000 eru.
3. Tekijänoikeustulot nuorille haltioille suunnatusta kirjasta ”Kannattaa odottaa yli satavuotiaaksi”, 400000 eru.
4. The One Ring, 350000 eru.
5. The One Ring (10 kpl perhepakkaus), 300000 eru.
6. Lembas Light, 200000 eru.

7. Lembas Diet, 180000 eru.

8. Lembas Zero, 160000 eru.

Malwaria muinaisessa Egyptissä

Vuonna 1648 toista aikaa

Malwaria oli kävelyllä Synkmetsän haltia-asutuksen ulkopuolella, kun hän havaitsi suuren vaatekaapin metsäpolun vieressä. Kaappi oli auki, ja se näytti olevan täynnä korsetteja. Eri värisiä ja eri mallisia. Suurin osa oli koristeltu pitsillä, mutta olipa joukossa koristelemattomiakin.

Yhtäkkiä kaapista tupsahti ihmishahmo. Hahmolla oli mustat, runsaat hiukset, ja keholtaan hän oli sieltä normaalivartaloisen muodokkaammasta päästä. Hahmon kehon peitti lähes kokonaan viininpunainen, samettinen mekko, jonka yläosa oli vartalonmyötäinen, mutta alaosa leventyi kellohameeksi. Mekko peitti vartalon lähes kokonaan, kädet aina ranteisiin saakka ja jalat nilkkoihin saakka, lukuunottamatta kaula-aukkoa, joka oltiin jätetty avoimeksi. Siitä näkyi selvästi uhkean poven muodostama tissivako.

Hahmon näyttävän puvun vierellä Malwaria tunsu itsensä yksinkertaisessa tunikassaan alipukeutuneeksi.

”Kuka sinä olet?” kysyi Malwaria.

”Olen Belaziana, porttojen ruhtinatar”, hahmo esittäytyi.

”Sinä siis riisuudut maksusta ja levität jalkasi miehille...” Malwaria ihmetteli.

”Ei sinne päinkään, pitäähän sitä naisella itsekunnioitus olla”, Belaziana vastasi, ”olen porttojen ruhtinatar. Kuninkaatkkin lankeavat viehätysvoimani edessä ja antavat minulle omaisuutensa siitä hyvästä, että vilautan heille hiukan säärtäni.”

”Sinun, kultaseni, pitäisi opetella peittämään itsesi”, Belaziana jatkoi, ”miehet kunnioittaisivat sinua enemmän, jos peittäisit käsivartesi ja sääresi.”

”Mutta...” Malwaria ihmetteli, ”mistä ihmeestä sinä tähän tupsahdit?”

”Tuo portti toimii hiukan epävarmasti”, Belaziana selitti, ”yritin päästä omaan todellisuuteeni, mutta jouduinkin jumiin paikkaan, jota sen asukkaat kutsuivat muinaiseksi Egyptiksi.”

”Siellä oli joku luuseri, jonka omaisuuden lypsin tyhjiin kolmesti, ja joka kerta minun täytyi vain näyttää hiukan nilkkaani”, Belaziana jatkoi, ”nopeasti se sai kuitenkin joka kerta hankittua uuden omaisuuden.”

”Sori, pitää mennä”, Belaziana sanoi ja katosi takaisin korsettikaapin uumeniin.

Malwaria jäi pohtimaan tapaamista:

”Olipa omituinen hahmo. Mutta toisaalta, hän saa miehen kuin miehen lankeamaan itseensä, ja kaikki mitä hänen tarvitsee tehdä, on vilauttaa hiukan säärtään. Ehkä löytäisin vihdoinkin elämäni miehen, jos saisin tuolta rouvalta hiukan opetusta.”

”Voisinkohan mennä sen perään”, Malwaria pohti, ”mutta portti toimii epävarmasti. Voin joutua minne tahansa. Mutta jos ei pelaa, ei voi voittaa. Niin se on.”

Näissä mietteissä Malwaria sukelsi korsettikaapin uumeniin.

Malwaria tupsahti huoneeseen, jossa oli joku mies.

”Ei siis onnannut”, Malwaria ajatteli, ”takaisin vaan.”

Kun Malwaria kääntyi palatakseen, hän huomasi korsettikaapin vähitellen haihtuvan ilmaan.

”Damn, pakotie tukittu”, Malwaria ajatteli.

”Oletko sinäkin nainen?” mies kysyi.

”En. Olen haltianeito”, Malwaria vastasi.

”Hyvä”, mies sanoi, ”naiset ovat petollisia ja julmia. Lukuisia kertoja he ovat vieneet omaisuuteni. Ensin oli Nefernefernefer. Mene-
tin hänelle omaisuuteni kaksi kertaa. Sitten kului kymmenen vuotta, ja sain kerätyksi uudelleen omaisuuden. Sitten tuli Belaziana. Siitä on nyt viisi vuotta aikaa. Olin sen jälkeen aivan vararikossa, mutta nyt olen taas varakas mies.”

”Mikähän niissä naisissa on”, mies jatkoi, ”ensin lupaavat onnea ja yhteistä elämää. Sitten vievät omaisuuden ja kun olet köyhä, he katoavat kuin tuhka tuuleen. Sellaisia pettureita he ovat.”

Mies alkoi itkea Malwarian olkapäätä vasten ja vuodatus jatkui samankaltaisena.

Vuodatusta kuunnellessaan Malwarian aivot työskentelivät kuu-
meisesti. Hän totesi olevansa jumissa tässä todellisuudessa, aivan yksin. Vuodatuksen lopuksi hän pyysi miestä näyttämään hänelle majatalon, johon hän asettautui.

Kun Malwaria seuraavana aamuna oli menossa aamiaiselle, hän havaitsi, että hänen huoneensa ulkopuolella oli valtaisa röykkiö lahjoja. Kukkakimppuja, makeisrasioita, hajuvesipulloja ja sen sellaista. Malwaria kurotti röykkiön päälle ja otti kortin, jossa luki: ”Maailman viehättävimmälle haltianeidolle. Toivoo lääkäri Säästöpossulas.”

”Kuka ihme näitä lähettelee”, ajatteli Malwaria.

Viikon ajan, joka aamu, näytelmä toistui samanlaisena. Joka aamu uusi röykkiö oli ilmestynyt, ja kortit saivat yhä kiihkeämpiä sävyjä.

”Rikas se näyttää ainakin olevan. Olen täällä yksin ja jumissa, ehkä hän suostuisi suojelijakseni”, Malwaria ajatteli.

Illalla Malwarian huoneen oveen koputettiin, ja kun Malwaria avasi, oven takana seisojaksi sama mies, joka viikkoa aiemmin oli itkenyt Malwarian olkapäätä vasten.

”Viime kerralla emme tainneetkaan esittäytyä”, mies sanoi, ”olen Säästöpossulas.”

”Vähän nöösiltä se vaikuttaa, mutta omaisuutta sillä näyttää olevan”, tuumi Malwaria.

Ääneen hän sanoi: ”Tulitko pitämään hauskaa?”

Mies vastasi: ”Tarkoittaako se samaa kuin iloitseminen?”

”Kai se tarkoittaa”, sanoi Malwaria.

Malwaria heittäytyi miehen käsivarsille ja he suutelivat kiihkeästi. Pari poistui Malwarian huoneen takaosassa sijaitsevaan sänkyyn ja yön aikana he yhtyivät lukuisia kertoja. Joka kerralla Malwaria piti hauskaa ja Säästöpossulas iloitsi.

Kun pari aamulla heräsi, Säästöpossulas sanoi: ”Voisin antaa sinulle vaikka kuun taivaalta, mutta ei enää mitään materiaalista. Olen käyttänyt koko omaisuuteni lahjoihisi.”

”Olisi yksi asia”, vastasi Malwaria, ”pystyisitkö näyttämään minulle tien takaisin omaan todellisuuteeni?”

”Tuolla aavikolla asustaa viisas erakko”, Säästöpossulas sanoi, ”ehkä hän osaa auttaa.”

Ja niin pari taivalsi kaksi viikkoa hirveässä kuumuudessa aavikolla tavatakseen erakon.

Erakon teltalla pari tapasi pitkäkhön miehen, jolla oli päässään laite, joka Malwarian silmään näytti aivan silmäreilleiltä.

”Hyvä, haltiasepot näyttävät käyneen täällä”, Malwaria ajatteli.

”Olen Daniel Jackson”, erakko esittäytyi, ”voinko auttaa teitä jotenkin?”

”Minun täytyisi päästä takaisin omaan todellisuuteeni”, Malwaria sanoi.

Daniel Jackson viittasi parin mukaansa telttaan, ja teltassa hän avasi suuren arkun. Hän alkoi viskomaan esineitä sieltä pois:

”Naquadah-pommi... Toinen Naquadah-pommi... Kahden henkilön mielet vaihtava laite... Goauidien käsiase... Taskuvirtuaalidollisuus... Siirtorenkaiden säätölaite, tätä tarvitaan... Aikakone... Ikiliikkuja... Fuusioreaktori... Syöpärokote...”

Lopulta todellisuussiirrin löytyi arkun pohjalta. Malwaria pääsisi takaisin omaan todellisuuteensa. Ensin Daniel Jackson kuitenkin käytti siirtorenkaiden säätölaitetta ja siirsi Säätöpossulasin takaisin kaupunkiin.

”Missä todellisuudessa sinä oikein elitkään?” kysyi Daniel Jackson.

”Synkmetsässä, Keski-Maassa”, Malwaria vastasi.

”Tolkienin Keski-Maassa vai Korpin parodiassa?” Daniel Jackson pyysi tarkennusta.

”Jälkimmäisessä”, Malwaria tarkensi.

Daniel Jackson säätö todellisuussiirrintä, ja pari katosi aavikolta.

Malwaria ja Daniel Jackson ilmestyivät uima-altaan reunalle. Altaan reunalla oli meneillään seksiakti. Hyvin runsaspovinen nainen makasi altaan vierellä selällään ja viiksekäs mies pani häntä polvia-sennossa. Nainen voihki kuin viimeistä päivää.

Hetken päästä pari vaihtoi asentoa ja nainen siirtyi päälle, niin, että hänen kasvonsa olivat miehen jalkojen suuntaan.

”Näyttävätpä nuo asennot hankalilta”, Malwaria ajatteli, ”ikään kuin he valitsisivat asennot niin, että satunnainen ohikulkija näkee aina naisen kropan selvästi.”

Kun aktia oli jatkunut pitkään, nainen ryhtyi ottamaan mieheltä suihin. Juuri ennen huippua nainen otti elimen pois suustaan, ja mies roiski spermat naisen kasvoille.

Aktin jälkeen Daniel Jackson kysyi: ”Mikä todellisuus tämä oikein on?”

”Tämä on Kiimaiset Kimulit, vol. 9”, mies vastasi.

”Olemme siis fantasiassa”, Daniel Jackson tuumi, ”mutta seksi-fantasiassa. Laitetta täytyy vielä hienosäätää.”

Hienosäädön jälkeen Malwaria ja Daniel Jackson tupsahtivat Malwarian silmään tutulle metsäpolulle. Kaikki oli kuten ennenkin, paitsi että korsettikaappi oli kadonnut. Malwarian kiitettyä Daniel Jacksonia avusta tämä käytti laitettaan ja palasi takaisin muinaiseen Egyptiin.

”Porttojen ruhtinatar”, Malwaria jäi tuumimaan, ”siinäpä vasta ammatti. Miltähän tuntuisi, jos saisi miehet lankeamaan jalkoihinsa vain vilauttamalla säärtä? Jos osaisin sen, ehkäpä löytäisin elämäni rakkauden. Täytyy kyllä etsiä tuo Belaziana ja saada häneltä hiukan opetusta. Sitä säärien ja käsivarsien peittämisjuttua voisi kokeilla. Toisaalta olen niin hoikka, etten saa aikaan kunnon tissivakoa. Pitäisiköhän hankkia vähän lihaa luiden ympärille?”

Jälkisanat

Tässä tarinassa kohtaammekin tukun uusia hahmoja.

Malwaria on yhtä viehättävä kuin aina ennenkin. Tarina eroaa edellisistä siten, että Malwarian seksiakti on kuvattu ylimalkaisemmin kuin yleensä. Toivon, että tästä ei muodostu Korpille tapaa.

Säästöpossulas on selvästi saanut vaikutteita suomalaisilta mieskirjailijoilta, erityisesti Mika Waltarilta. Hahmo vaikuttaa kuitenkin persoonattomalta kertakäyttöhahmolta.

Belaziana on puolestaan hyvin mielenkiintoinen uusi tuttavuus. Tarinassa ei paljasteta hänen ikäänsä, mutta kun Korppi toimitti minulle tämän tarinan käsikirjoituksen sätkäpaperipakkausten kansiin raapustettuna, kysyin saanko tiedustella naisen ikää. Korppi kertoi hänen olevan noin kolmeviitonen. Aika kypsässä iässä siis. Luulen, että tulemme kuulemaan tästä hahmosta ja hänen todellisuksienvälisestä matkailustaan lisää tulevissa tarinoissa.

Daniel Jackson on puolestaan lainattu Stargate-sarjasta, vai pitäisikö sanoa Stargate-sarjasta. Kuten sarjassa yleensä, hän on hiukan persoonaton ja pyyteetön auttajahahmo. Suurena humanistina Jackson on toki lukenut Korpin tarinoita, ja osasi siksi auttaa Malwarian takaisin omaan todellisuuteensa.

Kysyin Korpilta, haluaako hän antaa lukijoille lisää tietoja uimaaltaan äärellä rakastelevasta parista. Korppi ei kertonut muuta kuin että naisen nimi on Jessica ilman sukunimeä, ja että miehellä puolestaan ei ole nimeä ollenkaan.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Haltianuorukainen ja kääpiömies

18-vuotissyntymäpäivänsä iltana Malwaria pääsi ensimmäistä kertaa laillisesti tutustumaan Synkmetsän yöelämään. Olihan hän vierailut kapakoissa nuorempaanakin, mutta tällöin hänellä oli ollut mukanaan väärennetty koivukaarnakirjanen. Tällä kertaa hän pääsi sisään ihka omalla koivukaarnakirjasellaan.

Alkuillasta Malwarian kavereita oli ollut juhlimassa paljonkin, mutta juhlijat olivat yksi kerrallaan väsähtäneet, kunnes jäljellä olivat pelkästään Malwaria ja Megabloklas. He olivat jutelleet pitkään nurkkapöydässä, niin henkeviä kuin hiprakassa vain pystyy, haltia-suhteista, elämän tarkoituksesta ja tarkoituksettomuudesta, magian syvimmästä olemuksesta, kuuluisista seikkailijaporukoista ja heidän luomalla luoduista imagoistaan ja niin edelleen.

Yhtäkkiä keskustelun kuitenkin teki mahdottomaksi remakka yhteislaulu, johon koko muu kapakka yhtyi. Syynä yhteislaulun puhkeamiselle juuri tässä vaiheessa oli varmaan se, että viimeinenkin isotteleva kääpiö oli vihdoin poistunut kapakasta (kääpiöiden viinapää ei todellisuudessa ole niin hyvä kuin Keski-Maassa yleisesti uskotaan), ja jäljellä oli vain suuri joukko haltioita, kolme kentauria ja kaksi keijukaista.

Kääpiö pystyyn saanut ei kalua
Mikähän ongelman korjaa

Vaimon kun parta se karkoittaa halua
Kaipaa hän haltiaa sorjaa

Selityksen aikanaan muijakin kuuli
Miehensä potkaisi ulos kuin muuli
”Muna veltona tänne et tuu”

Kääpiön kulli on pieni ja kiero
Tuuhea karva pusseja peittää
Playboyna kääpiön kohtalo miero
Naiset kun kääpiön pellolle heittää
Vaimokin viero-
ksuu

Megabloklas siirtyi istumaan Malwarian kylkeä vasten. Periaatteessa heidän juttunsa oli mennyt poikki jo kolme vuotta aiemmin, mutta skumpan nauttimisen jälkeen kertaussessio alkoi tuntua Malwariasta hyvältä ajatukselta. Malwaria nojasi Megabloklasta vasten, ja Megabloklas kiersi kätensä Malwarian ympärille.

Kääpiö kierteli lepikon seitoja
Unelmissansa eleli
Vikitteli kauniita haltianeitoja
Ne ivas ja naureskeli

”Kumppani haltian oltava sievä
Olemus kääpiön yrjölle vievä
Ei taida onnistuu”

Kääpiön kulli on pieni ja kiero
Tuuhea karva pusseja peittää
Playboyna kääpiön kohtalo miero
Naiset kun kääpiön pellolle heittää
Vaimokin viero-
ksuu

Malwaria sulki silmänsä ja käänsi päänsä Megabloklasta kohti. Megabloklas suuteli, ensin lyhyesti koetellen mitä tapahtuu, ja sitten sarjalla lyhyitä suudelmaa.

Kääpiö äkkäsi maagisen lähteen
Pimppaa vonkas naiadilta
Silmänsä rinnasti tuikkivaan tähteen
Tukka oli tumma kuin ilta

”Ei sussa miestä minulle olisi”
Naiadin ääni pulppus ja solisi
Kääpiön hylkäsi juu

Kääpiön kulli on pieni ja kiero
Tuuhea karva pusseja peittää
Playboyna kääpiön kohtalo miero
Naiset kun kääpiön pellolle heittää
Vaimokin viero-
ksuu

Sarjan viimeinen lyhyt suudelma vaihtui pitkäksi intohimoiseksi. Pari alkoi halata toisiaan, ja he puristivat itsensä toisiaan vasten.

Kääpiö yritti puolituista
Takaapäin astua
”Pillussa minun ei kullisi luista
ei vako saa kastua

Hobitin pelkona on kirkkovene
ja mela, lähelle vettä en mene”
Rouva se kauhistuu

Kääpiön kulli on pieni ja kiero
Tuuhea karva pusseja peittää
Playboyna kääpiön kohtalo miero
Naiset kun kääpiön pellolle heittää

Vaimokin viero-
ksuu

Suudelma jatkui vieläkin. Tässä vaiheessa alettiin jo käyttää kieltäkin.

Kääpiö maahisrouvalta kinuaa
Ja pukille hinkuaa
”Vain maahispoiijat saa naida minua
Tahdon cunnilinguaa

Pimppani minun muiden on varoma
Homeisten lehtien siellä on aroma
Ei taida onnistuu”

Kääpiön kulli on pieni ja kiero
Tuuhea karva pusseja peittää
Playboyna kääpiön kohtalo miero
Naiset kun kääpiön pellolle heittää
Vaimokin viero-
ksuu

Megabloklas alkoi kopeloida Malwarian tissejä tämän tunikan läpi. Malwaria vastasi heikkoäänisellä huohotuksella.

Kääpiö yritti ihmissutta
Se ehdotuksesta tykkäs
Matkassa oli vain yksi mutta
Se pahasti hommaa lykkäs

”Kiima on susilla pelkästään keväisin
näin syksyllä pyyntösi kuitenkin eväisin
Parempi ois aika muu.”

Kääpiön kulli on pieni ja kiero
Tuuhea karva pusseja peittää

Playboyna kääpiön kohtalo miero
Naiset kun kääpiön pellolle heittää
Vaimokin viero-
ksuu

Megabloklas ujutti kätensä Malwarian tunikan alle ja työnsi sormensa tämän sisään. Malwarian huohotus kiihtyi.

Kääpiö tapasi örkkien naaraan
Se suihinoton lupasi
Hampaansa upotti kääpiön haaraan
Koko pippelin nielaisi

”Näitä ois tarvittu vähintään kaksi
ei pienestä riitä ateriaksi”
Jo tyhjänä on hiiden suu

Kääpiön kulli oli pieni ja kiero
Tuuheaa karva pusseja peitti
Playboyna kääpiön kohtalo miero
Örkki kun pippelin ruuaksi keitti
Vaimokin viero-
ksuu

Megabloklas oli jo muuttanut pois vanhempiensa kotoa, ja tässä vaiheessa vastamuodostettu pariskunta poistui Megabloklasin asunnolle. Jätämme lukijan mielikuvituksen varaan, millaisia rietauksia siellä tapahtui.

Jälkisanat

Tässä tarinassa Korppi esittelee taitojaan runoilijana. Korppi on monta kertaa tunnustautunut Juice Leskinen -faniksi, ja Leskimäinen ote näkyy tässäkin laulussa, kun katsoo riimejä. Itse tarinahan on vain ohut kehyskertomus ja laulu on pääosassa.

Tässäkin runossa näkyy Korpin vahva suomen kielen sanaston hallinta. Erityisen vahva Korppi näyttäisi olevan miehen sukuelintä tarkoittavien sanojen kanssa. Tässä runossa on käytetty kokonaista neljää ko. elintä tarkoittavaa synonyymiä.

Runo päättyy voimakkaaseen freudilaiseen miesten kastraatio-pelkoon vetoavaan kuvaukseen.

Toivon todellakin, ettei parissa viimeisessä novellissa nähty Malwarian seksikohtausten yksityiskohtien pimittäminen muodostu Korpille tavaksi.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Liite A: Megabloklasin rakkausruno

Kun Malwaria viisitoistavuotiaana oli heittänyt Megabloklasin mäkeen, Megabloklas yritti palauttaa suhdetta tulisella rakkauskirjeellä. Hän puki haltianuorukaisille tyypilliseen tapaan tunteensa ruoudon kielelle. (Ei onnannut.)

Für Malwaria

En tiedä mikä minuun iski
On pääni varmaan sumentanut viski
Kun täytyy ottaa tällainen riski:
Anna pil***

Pliis, älä ole saita
Riisu nyt jo paita
Ja näytä rusketusraita
Anna pil###

Anna periksi sentti
Älä ole hidas kuin entti
Jo läpäisty on tentti
Anna pil%%%

En tiedä mikä sua riivaa
Minä kiehun kuin hiiva
Pliis, älä ole diiva
Anna pil///

Jo alkaa luoksesi liuku
Tulostani varoittaa tiuku
Suukkoja tulossa tiu, ku
vaan annat pil@@@

toivoo rakkaasi Megabloklas

Kehwel saa munaa

Esipuhe

Kun sain tämän novellin käsikirjoituksen sätkänpurutoppien kansiin raapustettuna (en ymmärrä, kuinka Korppi oli saanut kynänjäljen tarttumaan siihen muoviin), ihmettelin tietysti heti, että miksi Malwaria-tarinan päähenkilö ei olekaan Malwaria. Korppi selitti, että Malwaria on flunssassa, eikä siksi päässyt seikkailemaan päähenkilönä. Aikataulukiiireiden takia Korppi ei ollut ehtinyt odottaa paranemista, vaan Kehwel oli pitänyt kirjoittaa päähenkilöksi. Oli kuulemma vaatinut muutoksia novelliin, erityisesti seksikohtaukseen. Kun kysyin, miksi Korppi ei yksinkertaisesti ollut voinut kirjoittaa Malwariaa terveeksi, en saanut selkeää vastausta.

Tässä kuitenkin Malwaria-tarina, jonka päähenkilö on Malwarian ystäväväär, Kehwel.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Vuonna 1651 toista aikaa

”Oletko kuullut”, Bulwania kysyi, ”James Obligation on tänä iltana Synkmetsän yöelämässä.”

”Kuka hän on?” kysyi Kehwel.

”Etkö lue Kaarnakirjeen juorusivuja”, Bulwania ihmetteli, ”hän on kuuluisa salainen agentti. Hirveässä pelihaltian maineessa. Aina

pari haltianeitoa käsipuolella.”

”Ai niin, hän on se haltia, jonka Gandalf taikoi ihmisen näköiseksi niin, että hän voi soluttautua Gondoriin”, Kehwel muisteli.

”Jos Malwaria olisi täällä, hän varmasti vamppaisi James Obligationin”, Bulwania sanoi, ”mutta Malwaria makaa flunssassa kotona.”

”Ei, Malwaria ei tekisi sitä. Hän on siveä haltianeito”, Kehwel protestoi.

”Ei hän tekisikään sitä aluksi”, Bulwania sanoi, ”meidän pitäisi ylipuhua hänet. Mutta sitten hän vamppaisi.”

”Kun Malwaria ei ole täällä, pitäisiköhän jomman kumman meistä...” Kehwel mietti.

”Mene sä, minä olen naimisissa, mutta sinä olet vapaa”, Bulwania ehdotti.

”Ei, mene sä”, Kehwel sanoi.

”Mene sä, olet kokeneempi. Annat aina neuvojasi Malwarialle”, Bulwania sanoi.

”Kai sitä sitten on mentävä”, myöntyi Kehwel.

Hermostuneena Kehwel istui Tamppivan Ponin majatalossa. Hänellä ei juurikaan ollut omakohtaista kokemusta miespuolisista olioista, mutta tänä iltana asiaan tulisi muutos. Hän toivoi olevansa Malwaria. Malwaria tietäisi mitä tehdä.

Yhtäkkiä majatalon ovi aukesi, ja sisään astui tummahiuksinen mies.

”Näyttää ihan samalta kuin siinä Bulwanian Kaarnakirjeessä”, Kehwel ajatteli. Mies oli tosin lyhyempi kuin hän oli kuvitellut.

Mies istui vapaaseen pöytään, ja Kehwel ajatteli: ”Nyt tai ei koskaan.”

”Anteeksi, onko tämä paikka vapaa”, Kehwel sanoi ja istui James Obligationin pöytään.

”Nimeni on Obligation. James Obligation”, James Obligation esittäytyi.

”Kehwel”, Kehwel vastasi.

”Tulen Gondorista tehtävistä. Peitetehtävistä”, James Obligation sanoi, ”onko sinulla lumisia? Kuulumisia.”

”Olen istunut koko päivän töissä haltiakangaskutomossa”, Kehwel alkoi selittää, ”yleisesti luullaan, että haltiakangas on maagista, mutta se on kaikki taitoa, ei magiaa. Olemme ylikuonnollisen taitavia kutojia, joten kangaskin on sitten ylikuonnollista. Ja ne laulut eivät ole loitsuja, vaikka niin luullaan. Laulamme niitä päästäksemme flow:hun.”

”Kuinka kiintoista”, James Obligation vastasi, ”mielenkiintoista.”

”Tuo tyyppihän oikeasti kuuntelee minua”, Kehwel ajatteli, ”odotin niljakasta kavalkadia iskureplikkejä, mutta hän oikeasti kuuntelee.”

Kehwel jatko selittämistä. James Obligation kuunteli ja aina väliin toi. Kommentoi.

Kun Kehwel ja James Obligation olivat riisuuntuneet, Kehwel asettui selälleen sängylle. James Obligation asettui makaamaan hänen viereensä ja käänsi Kehwelin kylkiasentoon. James Obligation alkoi hyväilemään Kehwelin kehoa.

Kehwel nautti kosketuksesta. James Obligation tarttui Kehwelin käteen ja ohjasi sen kylkeään vasten.

”Malwaria tietäisi, mitä tehdä”, Kehwel ajatteli.

”Kosketa vaan niinkuin tuntuu. Hyvältä tuntuu”, James Obligation sanoi, ”siitä minäkin kelen. Nautiskelen.”

Kun pari oli kosketellut toisiaan aikansa, James Obligation siirtyi Kehwelin jalkojen väliin ja alkoi nuolla. Kehwelistä se tuntui taivaalliselta.

Kun nuolemista oli jatkunut aikansa, James Obligation sanoi: ”Sinun vuorosi harjoittaa ottoa. Suihinottoa.”

”Enhän ole ottanut suihin aiemmin”, Kehwel ajatteli, ”Malwaria tietäisi, mitä tehdä.”

Kehwel teki parhaansa ja sai kuin saikin James Obligationin voihkimaan.

Jonkun ajan päästä James Obligation ohjasi Kehwelin selälleen sängylle ja asettui tämän päälle. Nopeasti pari löysikin yhteisen rytmin.

”Eihän tämä ollutkaan yhtään sellaista limaista klähmimistä kuin olin kuvitellut. Nautinnollista se oli, meille molemmille”, Kehwel mietti palatessaan kotiin, ”kyllä Malwaria sittenkin taitaa olla oikeassa vapautuneen elämäntapansa suhteen.”

Liite A: T.E. Kaitsu Nimen haastattelu

Haastattelu on tehty Ropeconissa 2014.

Haastattelija: T.E. Kaitsu Nimi, te siis väitätte olevanne humanististen tieteiden kandidaatti. Meille on herännyt epäily, että te ette koskaan ole valmistunut yhdestäkään yliopistosta. Mistä aiheesta te esimerkiksi olette tehneet kandintyönne?

T.E. Kaitsu Nimi: Kandintyöni otsikko oli ”Yhdysanojen kirjoittaminen erikseen Itä-Helsingin puhekielessä”. Dekonstruoin siinä vallitsevaa paradigmaa, jonka mukaan yhdysanat pitää kirjoittaa yhteen. Sain arvosanaksi vain non sine laude approbatur, koska norsunluutorneihinsa jämähtäneet tarkastajat väittivät, että puhekieltä ei ylipäätensä voi kirjoittaa.

Haastattelija: Olkoon. Siirrytään sitten seuraavaan kysymykseen. Novellin ”Pohjoisen jylhillä korpimailla” liitteessä te tunnutte olevan tietoinen siitä, että Malwaria on bimbo, mutta myöhemmin te kuvaatte häntä esimerkiksi ”hurmaavaksi sankarittareksi.” Mistä moinen mielenmuutos?

T.E. Kaitsu Nimi: Jylhien korpimaiden toimittamisen jälkeen jouduin auto-onnettomuuteen ja menetin muistini. Unohdin, että Malwaria on bimbo.

Haastattelija: Novellin ”Pohjoisen jylhillä korpimailla” liitteessä te paljastatte olevanne Korpin mielikuvitusshahmo, mutta sen jälkeen te jatkatte Korpin novellien toimittamista ikään kuin olisitte todellinen henkilö. Kuinka tämä on mahdollista?

T.E. Kaitsu Nimi: Se johtuu siitä samasta auto-onnettomuudesta. Unohdin olevani mielikuvitusshahmo.

Haastattelija: Entäs sitten teidän nimenne? Sehän on plagioitu suoraan teoksesta ”Loru Sorbusten herrasta.”

T.E. Kaitsu Nimi: Ei se ole plagiointia vaan intertekstuaalisuutta. Ja sitä paitsi Sorbusten herrassa mainitaan pelkkä nimi. Persoonani ei ole plagioitu mistään.

Haastattelija: Intertekstuaalisuus on vain eufemismi plagioinnille. Sitä paitsi nämä kertomukset vilisevät kontinueettivirheitä... Hyvä yleisö, teemme nyt järkyttävän paljastuksen: T.E. Kaitsu Nimi ei ole todellinen henkilö, vaan mielikuvitusshahmo, ja vieläpä plagiaatti. Mielikuvitusshahmona hän ei myöskään ole koskaan oikeasti valmistunut yhdestäkään yliopistosta.

Tiedehaltianeidon yksinäinen ilta

Vuonna 1595 toista aikaa

”Gandalf ei ole koskaan täällä, kun häntä tarvittaisiin”, ajatteli Friendslas, ”aina hän huitelee pitkin maailmaa pelastamassa sitä, milloin yksin, milloin porukalla. Hän ei ole koskaan Synkmetsässä ohjaamassa väitöskirjakääröäni.”

Friendslas teki väitöskirjakääröä, jonka otsikko kuului: ”Parannusloitsujen loppusoinnut ensimmäisellä ajalla.” Hän oli huomannut, että vanhoissa kirjoituksissa parannusloitsut näyttivät toimivan sitä paremmin, mitä laadukkaammat loppusoinnut niissä oli. Aluksi loppusoinnut olivat olleet lähinnä nimellisiä.

Voimat, toivottavasti kuulette pyynnön tään
Parantamista käykätte tekemään

Tällaisilla loitsuilla saatiin parannettua lähinnä pieniä naarmuja. Kun loppusoinnut alkoivat olla kunnollisia, niillä saatiin parannettua jo tuhkarokkoisia vauvoja

Oi Synkmetsän humisevat lehdot
Parantakaa, sairaita täynnä on kehdot

Tässäkin loppusoinnun muodostavat sanat olivat samassa taivutusmuodossa. Kun sanat olivat eri taivutusmuodoissa

Pyhä voima, mua ohjaa ja kannusta
Auta mua tekemään parannusta

niillä saatiin kasvatettua takaisin irronneita raajoja. Kirjoitusten mukaan tämän loitsun tehoa lisäsi entisestään se, jos parannettavan päällä heiluteltiin kannua ja kannuksia. Friendslasin teorian mukaan tämä johtui sanan ”kannusta” kolmoismerkityksestä.

Jos Friendslas pystyisi vakuuttavasti todistamaan yhteyden loppusointujen laadun ja parannustehon välillä, parantajahaltiat hyötyisivät löydöstä suunnattomasti.

Friendslas ei ollut onnistunut löytämään lähteitä, jotka käsittelivät aivan ensimmäisen ajan alun parannusloitsuja, jotka hänen hypoteesinsa mukaan olivat täysin loppusoinnuttomia ja näin ollen myös täysin tehottomia. Friendslas oli toivonut saavansa tehtyä kääron ilman viittauksia tällaisiin, mutta nyt ne alkoivat näyttää välttämättömiltä.

Friedslas olisi halunnut kysyä Gandalfilta, josko tämä olisi tien-nyt ensimmäisen ajan alun lähteistä, mutta Gandalf oli mennyt taistelemaan Sauronia vastaan ja ottanut suuren osan Synkmetsän populaatiosta mukaansa. Myös Friendslasin rekisteröity parisuhde, Malwaria, oli mennyt Gandalfin mukaan.

Friendslaskin olisi halunnut mennä mukaan taistelemaan, mutta Gandalf oli torjunut ehdotuksen ja sanonut, että Friendslasin oli tärkeämpää saada väitöskirjakäärönsä nopeasti valmiiksi. Pääsisi sitten postdoccaamaan Morian kaivoksiin. Friendslas ei tosin ollut varma, halusiko hän edes Moriaan. Kääpiöt varmaan ahdistelisivat häntä koko ajan.

Taidokkaasti Malwaria teki miekallaan valehyökkäyksen ja houkutteli örkin tekemään vastaiskun. Kun örkki syöksyi häntä kohti, hän käänsi vasemman nänninsä kohdalta lähtevän piikin kohti örkkiä ja tämä seivästi itsensä piikkiin.

Klitoriksen kohdalta lähtevän piikin käyttäminen oli vaikeampaa. Täytyi ensin tehdä valehyökkäys potkaisemalla, ja kun vastustaja syöksyi vastahyökkäykseen, piikki osoitti valmiiksi oikeaan suuntaan. Aseen käyttö vaati taitoa, mutta Malwarian käsissä - tai tarkemmin sanottuna Malwarian ”siinä” - se oli äärimmäisen tappava väline.

Malwaria työnsi örkin pois piikistä ja alkoi etsiä uutta vastustajaa. Hän huomasi, kuinka vähän matkan päässä Galdalf taisteli balrogia vastaan. Gandalf näytti olevan tappiolla. Malwaria seurasi tilannetta hetken ja näki, kuinka balrog repi Gandalfin kahteen osaan.

”Väitöskirjakääröni ohjaaja on kuollut”, Friendslas ajatteli kauhuissaan. Hän oli katsonut palantirista puoli yhdeksän uutiset ja kuullut sieltä tämän huolestuttavan tiedon.

”Nyt sillä kestää ainakin puoli vuotta, ennenkuin se saa herätettyä itsensä henkiin”, Friendslas mutisi, ”jo kolmas kerta kun näin käy. Väitöskirjakääröni on kyllä viivästynyt näiden Gandalfin kuolemien takia. Eikä edes Malwaria ole lohduttamassa.”

Friendslas oli joutunut opettamaan Malwarialle kädestä pitäen, kuinka järkyttynyttä partneria lohdutetaan. Nopeasti Malwaria olikin kehittynyt asiassa taidokkaaksi, tai ainakin teeskentelemään lohduttajaa äärimmäisen tehokkaasti.

Friendslas joutuikin lohduttamaan itse itseään. Hän valmistui itselleen vahtokylvyn.

Friendslas antoi lämpimän veden hyväillä itseään. Hänen kätensä tuntuivat hiukan levottomilta, ja toinen käsi eksiykin jalkoväliin. Hän hyväili alapäätään ja antoi kiihkon kasvaa hitaasti. Friendslas ajatteli vuoroin Malwaria, vuoroin Gandalfia. Gandalfista hänellä ei tosin ollut omakohtaista kokemusta, mutta fantasiana tämä isällinen hahmo toimi hyvin. Kiihko kasvoi.

Kun Friendslas oi melkein huipulla, hän huomasi kylppärissä toisen hahmon. Hahmolla oli mustat hiukset, ja se oli pukeutunut viininpu-

naiseen mekkoon. Hahmon silmäänpistävin piirre oli uhkean poven muodostama tissivako.

”Tuon tissivaon huomaisi virstojen päähän”, Friendslas ajatteli.

Hahmon takana oli kylppäriin kuin taikaiskusta ilmestynyt korsettikaappi. Vanhoille lukijoille hahmo onkin tuttu tarinasta ”Malwaria muinaisessa Egyptissä.”

”Mistä ihmeestä tupsahdit tähän”, Friendslas ihmetteli.

”Tuo portti toimii hiukan epävakaisesti”, hahmo vastasi, ”yritin päästä lypsämään Greiphonia, multiversumin rikkainta miestä, mutta jouduin vahingossa tänne. Mutta et kai sinä, hyvä lapsi, tyydytä itseäsi?”

”Entä jos tyydytänkin”, Friendslas kivahti.

”Seksuaalinen nautinto tekee naisista sairaita”, hahmo valisti.

”Ja sinäkö et koskaan nauti seksistä?” Friendslas kivahti.

”Kultaseni, seksuaalinen energia täytyy suunnata oikein”, hahmo vastasi.

”Ja minnekähän se oikein on”, Friendslas vastasi.

”Miehiin, kultaseni, miehiin”, kuului hahmon vastaus.

”Ja heiltäkö sitten saa nautinnon?” Friendslas kivahti.

”Miehiltä saa sen mitä haluaa”, hahmo vastasi.

”Ja mitähän sitten se oikein on?” sanoi Friendslas.

”Valtaa, rahaa, rikkauksia, sitä miehiltä saa”, hahmo julisti.

”Käytät siis seksiä välineenä”, Friendslas tiuskaisi, ”alistat välineeksi kauneimman asian mitä kaksi olentoa voi keskenään tehdä. Voit painua takaisin kaappiisi.”

”Kyllähän minä menen”, hahmo sanoi ja hävisi kaappiin. Hetken päästä myös kaappi haihtui pois näkyvistä.

”Hullu ämmä”, Friendslas mutisi. Hän yritti viimeistellä soolosuorituksensa, mutta tunnelma oli päässyt lässähtämään. Friendslas kävi kaatamassa itselleen pikarillisen skumppaa ja palasi kylpyyn pikarin kanssa.

”Kunpa Malwaria tulisi pian takaisin”, Friendslas ajatteli, ”hän ei ainakaan käytä seksiä vallan välineenä.” Friendslasilla ei tosin ollut aavistustakaan, käyttikö Malwaria seksiä johonkin tar-

koitukseen vai ei. Aika usein sängyssä Malwaria vaikutti jotenkin päämäärättömältä.

Jälkisanat

Parissa viimeisessä Malwaria-novellissa olemme nähneet tämän hurmaavan sankarittaren hänen ystäviensä silmin. Ne ovatkin syventäneet jo entisestään Malwaria-hahmon syvää ihmis- vai pitäisikö sanoa haltiakuvausta.

Malwaria eroaa useiden muiden fantasiakirjojen päähenkilöistä, jotka valitettavan usein jäävät etäisiksi sankarihahmoiksi. Liian monet fantasiakirjat kuvailevat pelkästään sankaritekoja, mutta elämäniloiset Malwaria-novellit esittävät tasapainoisesti kaikki tämän valloittavan persoonan elämän osa-alueet.

Malwaria-novelleissa olemme nähneet tämän sankarittaren mitä eriskummallisimpia seikkailuja ja edesottamuksia, mutta myös sen, kuinka hän kaikkien sattumustensa keskelläkin kaipaa elämäänsä kiinnekohtaa, pysyvää parisuhdetta.

Korpin luonnonlahjakuus kirjoittajana on tullut näissä novelleissa hyvin esiin, ja nähtäväsi jääkin, pystyykö edes hänen lennokkaat mielikuvituksensa vastaisuudessa tuottamaan uusia Malwaria-tarinoita.

- hum. kand. T.E. Kaitsu Nimi

Liite A: Belaziana-raapale

Liitteenä Belazianan edesottamuksista kertova raapale, eli tasan sadan sanan mittainen novelli. Vastoin tapojaan Belaziana joutuu tarinassa suostumaan seksiaktiin.

Portto ja demoni

Demoni Azagel oli iskenyt silmänsä Belazianaan, porttojen ruhtinattareen. Ulottuvuudestaan hän oli seurannut, kuinka kuninkaat-

kin lankesivat tämän ihmisnaisen jalkoihin, ja Azagel halusi itsekin maistaa tätä hedelmää.

Yhtäkkiä Belaziana makasi divaanilla silkiverhojen ympäröimänä. Azagel astui esiin. Ensisilmäyksellä demoni näytti Belazianasta rumalta. Toisella silmäyksellä hän näytti edelleen rumalta, mutta aristokraattisella tavalla. Väkipakolla demoni riisui Belazianan viininpunaisen mekon. Pari yhtyi lukemattomia kertoja. Joka kerralla demonin seitsemän kivistä pumppasivat nestettä, josta saavat alkunsa tähdet, galaksit ja maailmankaikkeudet.

Yhtäkkiä Belaziana makasi tutun kärrytien varrella. Hän puki mekkonsa ja lähti kävelemään kotiin. Belaziana tunsu, kuinka pitkin hänen reisiään valui nestettä, josta saavat alkunsa tähdet, galaksit ja maailmankaikkeudet.

Liite B: Raapale Malwarian edesottamuksista

Toisena liitteenä raapale Malwarian edesottamuksista. Malwariakin joutuu suostumaan hiukan erikoisempaan seksiaktiin.

Malwaria nussii sian kanssa

Kerran Mindstormslas, Malwarian silloinen aviomieshaltia, löysi Gandalfilta lojumaan jääneen taikasauvan. Mindstormslas sanoi Malwarialle: ”Kato, mä oon Gandalf”, ja heilautti sauvaa. Siinä samassa Mindstormslas muuttui siaksi.

Malwarian ei auttanut muuta kuin kutsua paikalle Gandalf, joka sanoi: ”Olet kai kuullut sammakosta, joka muuttui ihmiseksi kun prinsessa suuteli sitä. Tässä on kyse hiukan vahvemmassa taiasta. Mindstormslas muuttuu takaisin haltiaksi, kun haltianeito antaa sille.”

”Eihän tällainen siveä haltianeito voi!” Malwaria kauhistui.

Viikon Malwaria lykkäsi asiaa, mutta lopulta hän nosti tunikaansa ja meni makaamaan Mindstormslasin eteen. Mindstormslas työnsä

korkkiruuvimuotoisen elimensä Malwarian sisään. Siinä samassa Malwaria tunsi, kuinka sian korkkiruuvin muotoinen penis oikeni Mindstormslasin tutuksi elimeksi.